

Jan Padych

Prastará tajemství 1

Syn významného

JAN PADYCH
Prastará tajemství
Syn významného
1. díl

šestidílný fantasy román z doby halštatské

(určeno pouze pro dospělé čtenáře)

JAN PADYCH
PRASTARÁ TAJEMSTVÍ
Syn významného
1. díl

© Nakladatelství DANIEL, 2016

ISBN 978-80-88205-06-7

Obsah

[Jan Padych: Prastará tajemství, 1. díl, Syn významného](#)

[Rejstřík jmen a názvů](#)

[O knize](#)

[O autorovi](#)

1.

- vyprávěč -

Velký Megh, Lemote Alkonis, se vztyčil na voze a opřel se o záda vozataje. Ohlédl se po svých houfech, rozmístěných na travnatých svazích s mladými křovinami a několika stromky. Samí chrabří bojovníci! Nejvíc z místních klanů, jsou tu i hosté zdaleka. Hlavně ze vzdálenějších západních krajin. Není jich tolik, jak očekával, ale jejich přítomnost je velkým povzbuzením. Ti z dalekého západu se do boje oděli co nejpestřeji. Kromě lesklých pancířů a přileb se neméně blyští i jejich sekery a všelijaké přívěšky. I koně mají vyfintěné, většinou zapřažené do dvoukolých bojových vozů. Místní bojovníci se liší podle klanů, nezřídka i křiklavě pestrými oděvy. Jejich čtyřkolé vozy jsou však méně obratné, než dvojkolky. Ale to odhodlání! Bojovat dovedou. Jako jejich vzory ze zkazek, slavní předkové.

A velmoži zdaleka? Přispěchali ze západních a poledních krajin. Vyhlížejí hodně sebejistě. Jejich oči planou touhou po boji. Nejraději by už vyjeli, třeba sami. Tolik touží se proslavit! Lemote Alkonis je už musel několikrát napomenout. Nesmírně pyšní a prchliví.

V dáli se mezi křovím objevily první řady pěších a jezdců. A těch vozů, lehkých dvoukolých. Jejich koně jsou rychlí jako vítr. Bojovníci v hrubých kabátcích, někteří s přilbami, jiní s čepicemi nahoře skoro do špice. Ti nejvýznamnější s šupinatými pancíři. Skendové. Pastevecké klany ze stepí. Dlouho byl od nich klid, ale začaly přicházet zprávy, že opět rabují, vypalují osady i dvorce. Žádný loupeživý oddíl, který se rychle objeví a zmizí. Přichází jich mnoho najednou. Ještě, že Lemote Alkonis stačil vyzvat posily zdaleka a ty dorazily včas. Aby posílily, hlavně však aby povzbudily domácí klany. Skendové už dál rabovat nebudou. V jeho krajině určitě ne.

Houfy v dáli si vzájemně mění místa. Nakonec je vidět pouze vozy a jezdce, jako by se množství pěších někam ukrylo, anebo jako by všichni nasedli na koně. Velký Megh, Lemote Alkonis, tomu nepřikládá význam.

Každý se před bojem nějak chystá. Jeho muži bojují o svoji krajinu. Skendové jdou jenom za kořistí.

Z dálky se ozval zpěv. Jako vzdálené hřmění. O Skendech je známo, že rádi zpívají. Však ať si ještě zapívají, usmál se Velký Megh. Po boji už zpívat nebudou. Jakože on je nejpřednějším z Atreisů, Velkým Meghem a Pánem železa.

Pohlédl na nebe. Poledne. Toho dne nic nejedl, večer ale uspořádá hostinu. Ohlédl se a mávnutím přivolal jednoho z mladých jezdců. Ten poslušně přicválal a zarazil koně těsně u jeho vozu.

„Zajeď za Lemotou Gedurchou, mojí ženou, ať už připravuje oslavu pro vítěze!“ pronesl schválně co nejhlasitěji, aby ho slyšeli i vzdálenější.

Za jeho zády se ozval šepot a smích. Jeho slova tedy ocenilo hodně bojovníků. Je dobré povzbudit muže před bojem. Nejednen z nich se hostiny nedožije.

Zpěv sílil. Jako by se blížila bouře. Houfy jezdců se pohnuly kupředu. Také Velký Megh, Lemote Alkonis, se rozhodl. Vzprávil se na voze a zvolal: „Za naši zem! Bohové jsou s námi!“

Za jeho zády a po jeho bocích to zahřmělo, jako by se zřítíla celá obloha. Za naši zem! Bohové s námi! zaznělo z mnoha úst. Jezdci, vozy i pěší se pohnuli. Někteří nedočkavci opustili své místo v houfu a hnali se jako o závod, aby se co nejdříve ocitli v boji. To Alkonis neviděl rád. Většinou velmoži ze západu a poledne. Už při rokování se obával, že nejraději dělají, jen co sami chtějí.

Skendové se blížili, nad jejich hlavami se nahoru vzneslo mračno šípů a kamenů, to se začalo snášet dolů s příšerným hukotem a hvízdáním. Řev a nadávky zasažených přerušil další hukot a hvízdání. Tentokrát však se mračno vzneslo za jejich zády a klesalo na houfy Skendů, odkud zazněly rovněž výkřiky a nadávky.

Sotva vozataj pohnal zapřažené koně a dvojkolý vůz naskakoval na hrbolaté hlíně, náhle mu přišla na mysl usměvavá dívčí tvář i tělo s vypouklým bříškem.

Zvedl nad hlavu sekeru. Až to zahřmělo, jak se výkřiky draly z hrdel bojovníků. Za naši zem! Za bohy! Řev odhodlaných. Vyhrát nebo zemřít!

Ještě, že Lemota Gedurcha, jeho žena, o té dívce neví. Šťěstí i pro dítě.

Do korby vozu se vryl šíp. Trojhranný hrot s háčkem rozrazil pozlacený plech. Utkvěl ve dřevě a hlasitě zadrnčel. Další střela se jen odrazila od

bronzového plechu, avšak zaduněla velmi výhrůžně. Neměla hrot, nýbrž kuličku. Skendové s sebou tahají mnoho šípů. I takové, co jen uderí.

Splašilo se několik koní. Vzpínali se a muži je nezvádali. Proto seskákali do trávy a ženou se dopředu pěší. Splašení koně překáží těm, kteří je musí objíždět a obíhat. Jak to, že je špatně vycvičili? Rozčílil se. Po boji si s nedbalci promluví.

Skendové se blížili, vozy drkotaly po nerovné hlíně a poskakovaly na hrbolech a kopečcích. Dva vozy se zadržly a prudce naklonily, nejspíš zlomená kola. Takže ani jim všechno nevychází.

Skupina dvoukolých vozů vpředu, těch nejrychlejších, se už brzy střetne s množstvím Skendů. Nedočkavci ze západu a poledne!

Vtom několik přímých střel trefilo koně u několika vozů. Rázem vůz za vozem škobrtal o padlé koně, zatímco živí v záprahu táhli dál, třebaže dokola a zmateně. Bojovníci popadali a vyskákali do trávy. Ale to už se k nim přihnaly nepřátelské vozy a jezdci. Nedočkávané hrdiny doslova pohltila jejich masa jako záplava. Dalo se jen hádat, že nepřežil ani jediný. Drtivé přesile se ubránit nemohli.

Skendové se blíží. Další a další šípy a kameny létají sem tam, hučí a hvízdají. Zpěv Skendů slábne. Ani řev Alkonisových houfů už nijak neburácí.

Strašlivý rámus, řinčení, lomoz ostrých ran i dutých úderů. Řev zasažených a zuřících. Šípy létají stále od Skendů. Na opačnou stranu už ne tolik. Skendové střílejí víc a víc. Muži i koně padají a zmítají se na udusané trávě. A překázejí. Muži seskakují, vyskakují a přebíhají po nich. Na objíždění a obíhání není kdy.

Lemote Alkonis už vidí Skendy zblízka. Bijí se s nadšením. Oni boj milují. Usmívají se. Alkonis odtrhne jeden z oštěpů, připevněných na korbě vozu. Potězká zbraň a hledá vhodný cíl. Našel. Nevysoký jezdec, široký v ramenou, ohání se krátkým mečem, na jehož čepeli tkví krev.

Oštěp vylétl z dlaně a hrot zajel do břicha muže v hrubém kabátci. Meč z jeho ruky vyklouzl a zabodl se do hlíny. Skendovy oči ještě vyhledaly toho, kdo mu to způsobil. V nich žádná nenávist, údiv, ani nic podobného. Jako když se přihodí jen to, s čím se musí počítat. Muž se zhroutil na svůj meč. Váhou těla ho zaryl hlouběji.

Náhle zazní pronikavé pískání. Strídavě, dlouze i krátce. Skendové obrazení koně i vozy. Snaží se co nejrychleji vzdálit z boje. Dokonce se zdá, že se dávají na bezhlavý úprk. Že by utíkali? Vzdávají bitvu?

To se však Lemote Alkonisovi nezdá. Boj sotva začal. Strčil do vozataje, aby popohnal koně. Vzápětí však do něho strčil znovu, aby koně zastavil. Útěk Skendů se mu opravdu nezdá. Utíkají a přitom jejich šípů se z nebe snáší víc a víc. Zrovna tři se s výhrůžným svistotem zaryly do hlíny poblíž jeho vozu.

To vypadá na lest!

Jenomže jeho bojovníci už vyjeli a vyběhli. Aby prchající nepřátele dostihli.

„Zpátky!“ rozkřikl se.

Zaslechlo ho jen několik nejbližších. Ani ti ho neposlechli. Naopak se vzdmáhá vítězný řev a ryk.

Utíkají! Skendové prchají! řvou o překot a neposlouchají. Chyťme je! Bijme je!

Přeřvávají se, zatímco nejméně z nich padne na zem poté, co mu šíp shora projede ramenem do těla.

„Já, Velký Megh, Lemote Alkonis, poručím!“ řval, jak jen mohl. „Všichni zpátky! Je to léčka!“

Šípy začínají přilétávat i ze stran. Skendové nejspíš objeli jeho houfy.

To snad ne! zalekl se té představy.

Obklíčili nás...

Bohové...pomozte...

Několik mužů kolem něho padlo na zem s šípy v těle. Střely už přilétaly spíše ze stran, než z čela.

Léčka! Nic jiného než léčka.

Ale ještě není všemu konec!

„Je to past!“ zařval znovu. Cožpak nikdo nechápe a neslyší?

V lomozu a zmatku ho slyšel málokdo. Už nebylo nic platné, že je Velkým Meghem, nejpřednějším z Atreisů a Pánem železa.

Střely začaly nalétávat i zezadu. Schwálně pohlédl na šíp, který se někde poblíž odrazil a spadl do korby k jeho nohám. Opravdu, trojhranná šipka s háčkem.

Náhle sám ucítil úder a ostrou bolest. To mu do zad vjel šíp. Určitě ten jejich. Ten nejhorší. Mají jich tolik!

S šípy v zádech končí zbabělci. Ale tím on nikdy nebyl.

Naklonil se a vypadl z vozu na udusanou travu. Cítil, že slábne, jako by se vzdaloval sám sobě. Někam do neznáma.

Ještě si stačil představit dívku. Tvář a vypouklé břicho. Dobře, že není jeho manželkou. Musela by ho následovat. Dítě se narodí.

Někdo se nad ním naklonil. Hrubý kabátec, špičatá čepice, dlouhé vlasy a vousatá tvář. Poslední, co uviděl. Zablýsknutí čepele krátkého meče.

2.

- vyprávěč -

Skendský bojovník se sklonil nad umírajícím Lemote Alkonisem. Ještě mu prořízl hrdlo. Uřezal hlavu a svlékl jeho parádní zbroj, celou pozlacenou. Odnesl i jeho nablýskané zbraně. Sekeru a dvě zlaté dýky. Všechno to položil k nohám Velkého vůdce, Pána zástupů a stád, Chonši Konugu Sikely, jehož šupinatý pancíř se třpytil zlatem, i jeho přilba s ohnivě rudým chocholem. Velký vůdce zrovna obhlížel bojiště s mrtvolami, většinou pobitými nepřáteli. Padlých Skendů zpozoroval jen málo. Jako obvykle, pomyslel si. Jak to může dopadnout, když velký Chonši Konugu Sikela jde do boje? Jako by šel na lov zvěře. Jako na velký hon! I při lovu se počítá s nějakými ztrátami.

Sotva Velký vůdce Skendů zjistil, že nepřátelský vůdce Lemote Alkonis v bitvě padl, začal se o něho zajímat tím víc. Od zajatců se dozvěděl, co potřeboval. I to, že Velký Megh, Lemote Alkonis, dosud se svojí ženou, Lemotou Gedurchou, nezplodil syna, ba ani dceru.

Se silným oddílem jezdců a dvoukolých vozů se vydal na cestu. A protože zprávy, hlavně špatné, se šíří rychlostí větru, rozhodl se být rychlejší než vítr.

Všechno, co Velký vůdce Skendů věděl o místních poměrech, se dozvídal od kupců, kteří pocházeli ze skendských klanů a na svých cestách poznali mnoho krajin, aby o nich mohli uvědomit své příbuzné. Sám vidí, jak jsou zdejší lidé pečliví, jaká si staví malá i větší obydlí. Hodně zahluobených zemnic, se střechami, sahajícími až na zem, a u nich hliněné pece. Ale budují i vyšší stavby, některé se sklepy. Nejen kúlové, s proplétanými stěnami a zamazanými hlínou a pokrytou bílými i barevnými omítkami. Občas jsou vidět i srubové domy. Určitě si nežijí špatně, alespoň ti významnější. Dvorce a ohrady, které Skendové zrovna mýjeli, menší i rozlehlejší, svědčily o množství dobytka. Jistě i koně chovají, vždyť do boje jich vzali mnoho. Ale i ovce, kozy a hlavně prasata mají určitě, i když je

zrovna nikde neviděl. Beztak je někde ukrývali, aby jim je Skendové nesebrali. A také zruční jsou, jak se zdá. Všude poblíž domů stojí všelijaké pece, většinou trochu stranou pak sýpky a dílny. A není jich málo. Neveliké osady, ať už ohrazené, anebo jen pár obydlí poblíž sebe, vyhlížejí mnohem skromněji, snad hodně uboze. Obyčejné hliněné mazanice s homolovitými střechami. Na první pohled stejné, jako u těch Skendů, kteří obdělávají půdu. Kdo je v této krajině trochu významný, musí se lišit od všech, nejen od podřízených, ale také od významných z jiných klanů. Velmoži nosívali široké filcové klobouky, vpředu výrazně zahnuté nahoru, čehož si každý musí všimnout už z dálky. Ale kupci shodně tvrdili, že v této krajině se chtějí odlišovat i ti bezvýznamní. Proto lze snadno od sebe rozeznat lidi z různých klanů. Nejenom podle barvených vzorů na oděvech, ale i podle opasků, kožených, plechových, úzkých, širokých. Dokonce se liší i podle toho, jak si na opasky zavěšují pouzdra nožů, brousky a jiné drobnosti. Někteří na nýty, jiní pomocí kroužků. A právě nejpodivnější u nich je, že ti, kterých je nejvíc, vůbec bojovat nesmějí, dokonce ani neumí. U nich mají výsadu bojovat jenom významní a ti, kterým to ti nejvyšší dovolí. Ostatní jsou jenom na práci. Takže ani posily ze západu jim nepomohly. Ani jejich okázalé chvástání, jak skvělí jsou v boji. Nejvýznamnější se nechávají opěvovat potulnými pěvci, za což je štědře odměňují. Avšak nač jim zrovna teď jsou zpěvy o vlastním hrdinství a hrdinství slavných předků? Vždyť prohráli. A zdejší ženy? Slyšel o nich dost. Slyšeli o nich všichni Skendové. On má zrovna na mysli pouze jednu jedinou. Zajímá ho, protože je z nich nejvýznamnější.

Když přijeli před bránu Alkonisova dvorce, byla zavřena a na hradbách stáli ozbrojení muži s oštěpy a sekerami. Oproti skendským jezdcům jen pouhá hrstka. Nicméně skendský vůdce nehodlal dál bojovat. Bitvu přece vyhrál. Pojal úplně jiný záměr.

Dvorec Velkého Megha, Lemote Alkonise, rozhodně nepůsobil jako kdovíjaké opevnění a jako rozlehlé hradiště už vůbec ne. Pouze dvorec, avšak značně rozlehlejší, než jaké dosud viděl. A také hradby se jevily vyšší. Nicméně jeho Skendové by si snadno poradili.

Poslal k hradbě vyjednávat bojovníka, který pocházel zrovna z této krajiny, odkud ho v útlém mládí kupci odvěkli do ciziny. Muž zajel k hradbě a hovořil s obránci. Nahoře se dokonce ukázala žena v plášti, černém, prošívaném zlatými nitěmi. Ve vlasech se jí blyštěla zlatá čelenka.

Ze skrání jí visely velké záušnice ze stočených zlatých proužků. To nemůže být nikdo jiný, než Lemota Gedurcha, usoudil Chonši Konugu Sikela. Vdova po padlém vůdci země. A stačilo mu jen očima sjet její postavu, přičemž jeho odhodlání ještě narostlo.

Zanedlouho se vyjednávač vrátil a těžká vrata se se skřípotem, vrzáním a pištěním otevřela. Velký vůdce dal pokyn. Jeho muži dobře věděli, co mají udělat. Během chvíle všechny obránce odzbrojili a zahnali do jednoho z velkých srubových domů, který neměl jiný východ, a jeho otáčecí dveře zapřeli břevny. Kolem srubu se rozestavěli s oštěpy, meči a luky. Obsadili sruby i menší obydlí a rozestavěli se i na hradbách, přičemž bránu opět zavřeli a zajistili závorou. Předtím ovšem vyjel hlouček jezdců, aby přivedl houfy, čekající dosud na vítězném bojišti.

Velký vůdce, Pán zástupů a stád, Chonši Konugu Sikela, dal uspořádat hostinu, na které posluhovaly ženy z dvorce. Na parádních železných rožních se peklo maso z pobitých kusů dobytka a popíjelo se víno, jehož měli ve dvorci dostatek a jemuž dali přednost před obyčejným kvasem. Ženy a dívky plnily vínem červené nádoby, zdobené temnými pruhy. Z nich pak nalávaly do konviček různých tvarů a do pohárů, kovových i keramických. V rukách některých Skendů se objevily i pohárky dřevěné i z březové kůry, které Skendové nosívají běžně u sebe. Dávali jim přednost ze zvyku.

Skendský vůdce vyzval ženy, aby pobavily jeho muže, jak bývaly zvyklé za života Velkého Megha, Lemote Alkonise. Několik dívek a žen rozezvučelo pištaly i strunné nástroje, také lyry i harfu. Některé z nich se daly do tance. Držely se přitom za ruce, nejspíš z ostychu před neznámými muži. Možná se i bály. O Skendech se přece vypráví to nejhorší.

Vdova po Velkém Meghovi na sebe dala čekat. Skoro se zdálo, že ani nepřijde. Z domu Velkého Megha zněl nářek a kvílení. Přece však neodmítla a přišla s odhodláním, jako když vdovy přicházely na pohřebiště, aby své muže následovaly na jejich cestě.

Vítězný vůdce prohlásil, že padlý Velký Megh, Lemote Alkonis, bude pohřben podle starých zvyků země a s ním i další významní a čestní muži. Přitom nařídil, aby tlumočník řekl vdově potichu, aby to slyšela jenom ona: „Paní, ty nezemřeš! Já ti poroučím, abys žila! Já, Chonši Konugu Sikela! Já, Velký vůdce Skendů!“

A zatímco vůdcové houfů pekli na rožních maso a rozdělovali je svým bojovníkům za hudby, zpěvu a tance žen a dívek, uchopil Konugu Sikela vdovu po Lemote Alkonisovi pevně za ruku a skoro ji odtáhl do velkého srubového domu, ze kterého předtím vyšla. Ve své řeči jí poručil, aby žila a aby mu porodila syna. Vzpírala se, aby ji nehodil na lůžko. Zmlátil ji proto a strhal z ní spony a s nimi vše, co měla na sobě. Od pásu jí oderval oba bronzové přívěšky, kříže v kruhu, a pohrdavě je odhodil do kouta. I z vlasů jí strhl zlatou čelenku i záušnice. Rozepnul jí široký pás ze samých drobných bronzových kroužků. Sundal jí náramky i nožní kruhy, serval řetězy. Dokonce jí násilím rozevřel pěst, v níž svírala jantarové slunce s několika vyřezanými znaky a otvorem uprostřed, skrz který byl provlečený řemínek. Nestrpěl, aby měla u sebe cokoliv, co by ji poutalo k jejímu světu. Když na ni ulehl, slízal jí z úst a brady krev, stékající z rozbitého nosu. Pak do ní pronikl a dělal vše pro to, aby s ní zplodil syna.

3.

- vyprávěč -

Když Alkonisův klan uspořádal velkou tryznu za padlého Velkého Megha, byla místo vdovy vybrána svobodná dívka, aby za ním odešla do země mrtvých. Podle starého zvyku ji uskrtili a spálili. Na tryznu se sešly početné zástupy, třebaže zápasy a závody tentokrát nepoutaly jako jindy. Lemota Gedurcha vše sledovala společně s Velkým vůdcem Sikelou z jeho dvoukolého vozu. Nedovolil jí vejít mezi truchlící, už patřila jenom jemu, živému, slavnému vítězi, a nikoliv mrtvému, poraženému. Podobně rozpačitě se odbývaly další tryzny, všichni význační muži, které pohřbívali do mohyl, dostali k sobě své vlastní ženy, anebo jiný doprovod.

Velký vůdce, Chonši Konugu Sikela, si počínal obezřetně. V této krajině, pro něho nesmírně důležité, potřebuje spolehlivé spojence. Vyzval otce a bratra své souložnice, aby se ujali vlády nad krajinou, společně s klanem padlého Velkého Megha, Lemote Alkonise. Nicméně některé přední muže místních klanů, kteří v bitvě upadli do zajetí, se rozhodl vzít na další tažení s sebou. Chtěl je mít pod dohledem.

Pokud skendské houfy tábořily kolem Alkonisova dvorce, stávalo se, že některá skupina dostala loupeživé choutky, vyloupila nějaký dvorec či osadu, vypálila pár obydlí nebo znásilnila několik žen. To se ale nedalo považovat za něco až natolik výjimečného. Vždyť o Alkonisově otci se vyprávělo, že své dhurgisy, tedy bojovníky, posílal řídit, aby nevyšli ze cviku, když už dlouho se nenaskytla žádná příležitost k pořádnému boji. Proto se všichni v okolí měli na pozoru a nepovažovali to za kdovíjakou velkou křivdu.

Nicméně Skendové se dlouho nezdrželi. Pán zástupů a stád, Chonši Konugu Sikela, dal na naléhání vůdců svých houfů a zavelel k dalšímu tažení. Lemota Gedurcha ho doprovázela značný kus cesty, než seskočila z jeho dvoukolého vozu a nasedla na čtyřkolý vůz svého otce. Bojechtivé

houfy táhly na půlnoc, odkud pak bylo v dáli vidět sloupy dýmu a zdálo se, že vítr od půlnoci přináší pach spálenišť.

Za necelé dva úplňky se v dálce opět objevily sloupy dýmu, tentokrát od západu. To se vítězové vraceli s nesmírnou kořistí. Kromě hromad všelijakých předmětů na vozech, tažených voly a krávami, s sebou přihnali i početná stáda i zástup zajatých lidí. Také se vrátili ti, kteří byli donuceni následovat skendské houfy na dalším tažení. Více se jich však nevrátilo, neboť vždy bojovali v předních řadách a teprve po nejkrvavější říži přebírali úspěšný boj Skendové.

Velký vůdce se přihnál ke dvorci a otevřenou bránou vjel dovnitř, kde jeho vozataj zarazil čtyřspřeží, až se zvedl prach. Lemota Gedurcha vyšla z velkého srubového domu v doprovodu svého otce. Usmívala se a pohladila si břicho. Velký vůdce se rozesmál a odtáhl ji do domu jako poprvé, akorát se už nevzpírala a nemusel ji zmlátit.

Skendské houfy se opět utábořily kolem dvorce, ale tentokrát nikdo z nich neloupil, ani neznásilňoval. Naloupeno měli dost a žen a dívek mezi zajatci také. Velký vůdce hodně překvapil, když dovolil místním mužům, donuceným následovat jeho loupeživou výpravu, aby opustili houfy, dokonce i s kořistí. Jejich podíly se sice zdaleka nerovnaly podílům jednotlivých Skendů, avšak kdo by v takové situaci vůbec s něčím počítal. A ke všemu ještě příslušným klanům poslal podíly těch jejich rodáků, kteří zahynuli na výpravě. Celá země byla jeho neočekávanou velkorysostí zaskočena a ihned se u klanových večerních ohňů začalo vyprávět o hrdinských činech bojovníků, kteří nezdárka dopomohli Skendům k vítězství v bojích a k ohromné kořisti.

Když pak Skendové odtáhli směrem na polední východ, zpívali přitom písně, které připomínaly burácení hromů v dálce. Lemota Gedurcha jela s Velkým vůdcem kus cesty na jeho neobvykle vysokém a dlouhém koni, zezadu se ho držela a tiskla se k němu nadry i bříškem.

Dolů s koně jí pomáhal její otec, který jí rovněž pomohl nastoupit na vůz. Ještě dlouho stáli a hleděli za posledními jezdci, dokud ještě viděli jejich záda, mizející postupně z dohledu za vzdálenými vrchy.

Tehdy si Lemota Gedurcha povzdychla: „Na jaře zase bude tady. Určitě přijde.“

Otec neodpověděl, jenom se zahryzl do rtu a zahleděl se jinam, snad aby nepozorovala výraz jeho tváře. Stejně tak to se zjevnou nevolí zaslechl její

starší bratr Kepakis. Ani on nic neřekl, ale všichni, kdo tam s nimi byli, na něm pozorovali neskrývaný pocit hanby.

4.

- vyprávěč -

Nesmírně dlouhý průvod se táhl vyježděnou cestou mezi zalesněnými vrchy. Skendové už nerabovali, nevypalovali ani malé usedlosti. Velký vůdce toužil dorazit co nejdříve do rodné stepi, kde kolem tábora je vidět do dále jen samou rovinu a žádné vysoké kopce. Všechny vrchy ho znepokojovaly. Tím spíš, že s sebou přepravují tolik kořisti. Nerad by o ni přišel. Ani o zajatce. Dají se dobře vyměnit s cizími kupci za spousty vzácných a drahocenných věcí. Daleko na poledni potřebují otroky k těžké práci. Potřebují velké spousty otroků. Také stáda krav a ovcí se sejdou, nemluvě o koních. Skendové jsou přece pastevcí. Na stáda nikdy nezapomínají.

Ubezpečoval se, že jeho průvodu se každý vyhne. Nějaká podivná úzkost v něm však stále zůstávala. Schválně se projížděl podél průvodu, aby viděl množství skvělých bojovníků. Zvláštní! říkal si přitom. Když vyráželi na tažení, ničeho se nebál. Až teď. Zrovna když putují s ohromnou kořistí. A také když ví, že tam někde zanechává ženu, která mu porodí dítě. Dosud nikdy takto neuvažoval, třebaže na výpravách znásilnil tolik žen, hlavně ženy poražených vůdců. Mnohé ani znásilňovat nemusel, poddávaly se mu ochotně samy. Určitě se z nich nějaké děti narodily. Nikdy ho nezajímaly. Ale teď je to jiné. Úplně jiné. Tu ženu měl vzít s sebou. Měl by ji na očích. Mohl si s ní kdykoliv dělat, co se mu zlíbí. Ve svém stanu. V širé stepi. Kdyby porodila dceru, příště by přišel syn. Ale on se ještě vrátí. A ne jednou. Pak ji třeba vezme s sebou, pokud se rozhodne. A pokud se mezitím neobjeví jiná, která ho zaujme víc.

Ohlížel se po kopcích, zda se neobjeví některý z vyzvědačů. Několik se jich nevrátilo. Kdo ví, čím to je. Tato krajina je ale bezpečná. Procházeli tudý nejednou. Nikdy žádný odpor. Žádná snaha se vzpírat. Na východě za horami by to bylo horší. Třeba Molbera, to zlověstné Hradiště bojovníků. Vysoké kamenné hradby, pevné jako skála. Mužů jako mravenců. On, Velký

vůdce, Chonši Konugu Sikela, se Molbeře prozatím vždy vyhnul a Molberští se vyhýbají jemu. Jen ať si zůstanou za horami. Jednou na ně také dojde.

Ještě celý den potáhnou mezi samými kopci a pak už to bude klidnější, ubezpečoval se. Už jenom den.

Zrovna projížděl podél zástupu zajatců. Všichni spoutaní. Kráčejí ztěžka, vědomi si toho, že je nic dobrého nečeká. Pokud se někdo opoždí, hned je u něho některý ze Skendů a bodá do něho špičatým prutem na dobytek nebo šlehá koženými důtkami s řemínky, zakončenými kostěnými kuličkami. Velký vůdce zahlédne v dálce, jak jeho dva muži trestají jakéhosi hubeného muže, který dokonce klesl na kolena, snad aby dal najevo, že už nemůže dál. Po několika šlehnutích se vzpamatoval, postavil se na nohy a pajdal. Určitě by ho podržili pro výstrahu ostatním.

Na nedaleký vrch vyjel jezdec, aby se porozhlédl. Jeden z vyzvědačů! Sotva rozeznal Velkého vůdce, hlavně podle tak okázale zlatého pancíře, ihned pobídl koně, aby se rozběhl. Chonši Konugu Sikela zastavil a čekal, až jezdec přijede až k němu. Vyzvědač před ním zarazil koně: „Velký vůdče! Pane zástupů a stád! Našel jsem místo pro tábor. Je tam údolí, potok a několik opuštěných obydlí. Stará osada, odkud lidé utekli. Ohrady pro dobytek. Dáme tam i zajatce.“

„Jak je to daleko?“ vyzvídal vůdce.

„Do setmění tam budeme.“

Dobře! pomyslně si Velký vůdce. Vždycky je dobré předem vědět, kde postaví tábor. Zvěd odejel, aby mužům v čele průvodu vysvětlil, kam zamířit. Chonši Konugu Sikela si s úlevou oddychnul. Kdyby nějaké nebezpečí hrozilo, zvědové by na to přišli. A že se někteří ztratili? Zatoulali se a beztak už našli správný směr. A vůbec, kdo by se odvážil na tolik bojovníků? V této krajině není třeba se obávat. Každého přejde chuť, sotva v dálce uvidí tolik skvěle vyzbrojených mužů.

Počkal, až přejdou průvody zajatců a až k němu dojedou vozy s budkami a pojízdné stany. Docela by mu přišlo vhod, kdyby na chvíli zalehl v měkkých polštářích. A okolí průvodu ať hlídají ti, které k tomu určili vůdci klanů.

Přijel s koněm ke svému stanu, pestře červenému se žlutými pruhy. Pohodil uzdu mladíkovi, který hnal voly, táhnoucí pojízdný stan. Mladík koně hbitě uvázal a dál se věnoval volům. Velký vůdce se ještě ohlédl k dalšímu stanu, rovněž pestrému jako ten jeho. Otevřeným vchodem trochu

viděl dovnitř. Mladý muž se tam uvnitř objímal s útlou dívkou. Se zajatkyní, kterou tento vůdce jednoho z klanů chytil někde v lese. Tak se mu zalíbila, že ji vozí stále s sebou a nemůže se jí nabažit.

Velký vůdce pozdravil mocnosti vchodu a vešel do stanu. Oblečený zalehl do měkkých polštářů a dek. Ani mu nevadilo, jak kola drkotala po nerovné cestě. Jenom co vyjedou z kopců jako z obklíčení, brzy bude rovnější krajina. A zanedlouho potom step. Krásně rozlehlá step.

Cítil, že dokáže usnout. Bude docela příjemné se trochu prospat. Nechal si na sobě zlatý pancíř a opatrně zalehl.

Náhle ho probral podivný zvuk. To hučení a svistot přece zná.

Nedaleko kdosi zařval. Po něm další. Řev se ozývá víc a víc. Chrčení a povzdechy. A to hučení a svistot. Do plstěné stěny vjelo zvenčí několik hrotů menších a jeden větší. Šípy a oštěp.

Velký vůdce byl hned na kolenou, opatrně vyhlédl ven. A málem ho smetlo, jak se ozvalo hrubé zařvání z mnoha hrdel.

Pomyslel si, že se mu vše jen zdá.

To přece není možné!

Jenomže to nebyl žádný sen. Se svahů z obou stran sbíhalo nesmírné množství bojovníků se sekerami a proutěnými štíty. Oštěpy a množství šípů se snáší na rozlehlý průvod. Útočníků je zjevně mnohem víc, než přepadených.

Kde se tu vzali? zírá jako probuzený ze spaní.

Nikdo tu neměl být!

Šíp, který se zaryl do podlahy vozu zrovna vedle jeho ruky, ho přiměl k činu. Vmžiku odvázal koně od vozu a vyhoupl se na jeho hřbet. Vytasil meč a zařval: „Skendové! Za naše bohy!“

Nejspíš ho nikdo neslyšel, neboť řev přibíhajících mužů se sekerami a proutěnými štíty zněl jako hřmění.

Skendové vybíhali proti útočníkům, při nárazech však většinou padali nebo ustupovali skoro v běhu. Velký vůdce pochopil, že se nesmí dostat do úzkého sevření mezi vozy. To by byl jeho konec. Proti přesile nic nezmůže. Zato poznal, že při boji se linie útočníků rozdělila. Rozhodl se velmi rychle. Pohnal koně zrovna do toho místa. Před očima se mu blýskla sekera, tnul mečem po ruce. Sekera spadla na zem, útočník nastavil štít. Velký vůdce do něho kopl a muž se štítem se vyvrátil pod vůz. Chonši Konugu Sikela hnal koně mezi bojujícími. Všiml si, že někdo jede za ním. Byl to ten vůdce klanu

s útlou dívkou, se kterou se beztak nehodlal rozloučit ani v tak vypjaté chvíli. A za nimi ještě další dva jezdci. Sikela se otočil. Rovněž Skendové! Jezdci na čtyřech koních uháněli a brzy měli boj daleko za zády. Vtom Sikela ucítil, jak mu něco vjelo do zad. Plech pancíře ho neochránil. Nosí ho jenom na parádu. Ochromila ho křeč. Celého. Měl co dělat, aby nespádl s koně. Musel zpomalit. Jeden z jezdců k němu přijel a podpíral ho. Když však na něho kdosi houknul, že se blíží pronásledovatelé, muž seskočil. Velkého vůdce převěsil přes koňský hřbet a připoutal ho, aby nespádl. Vyšvihl se na svého koně a za uzdu táhl koně se zraněným.

Několik šípů minulo jezdce jen taktak, jiné proletěly ve větší vzdálenosti. Velký vůdce, Chonši Konugu Sikela, unikal nepřítelům. S šípem trčícím v zádech, břichem přes hřbet koně, rukama a nohama visícími dolů. Poslední, co si ještě uvědomil, že ten, kdo ho odveze do stepi, si určitě polepší. Vždyť zachrání jeho tělo, pancíř i zbraně.

5.

- vyprávěč -

Vítězové si radostně prohlížejí kořist, která jim padla do rukou. Tolik vzácností ještě nikdo z nich neviděl pohromadě. Dokonce ani Velký vůdce z mocné Molbery, Megh Pote Meitis. Vyplatilo se uzavřít dohody se vzdálenými velmoži a počkat zde na Skendy, vracející se z velké loupeživé výpravy. Jenom škoda, že jejich Velký vůdce, tolik obávaný Chonši Konugu Sikela, utekl. Ti, co ho marně pronásledovali, se pak ujišťovali, že ho jeden z nich trefil otráveným šípem do zad. Po uprchlých jezdcích nezůstala ani stopa, jako by se rozplynuli v mlze. Aspoň že šíp byl otrávený.

Molberský Velký vůdce, Megh Pote Meitis, po vítězném boji rozhodl takto. Z celé kořisti si vítězové ponechají věci a stáda a rozdělí si je, napřed vůdci, přednostně nejvyšší. Ti pak rozdělí kořist svým lidem podle odvahy a cti. Z lidí, zajatých Skendy, se jich několik vrátí zpět do svých domovů, aby šířili zprávy o porážce loupeživých pastevců z dalekých stepí. Ale jenom ti, s nimiž je Molbera v dobrém vztahu. A těch napočítali poskrovnu. Ostatní, tvořící naprostou většinu, zůstanou v zajetí Molberských a budou předáni kupcům výměnou za mnoho vzácných věcí. Ze Skendů, kteří přežili a nechali se zajmout, dal Velký vůdce Molberských většinu utratit jako zvířata a jejich krev nechal porozlévat po celém bojišti. Mrtvolám těch, kteří podle odějí vyhlíželi na vysoce postavené, nařídil rozpárat břicha, vyvrhnout střeva a otevřené trupy opatřit klacíky, jako se odvětrává ulovená zvěř. Naložili je pak na několik vozů, tažených voly. Skendy, které nechal naživu, dal zmlátit důtkami a poslal je s vozy, naloženými mrtvolami, aby je odvezli do jejich proklaté stepi. Ať všichni Skendové pro příště vědí, co je čeká, pokud se někdy budou chtít vrátit, aby vraždili a loupili. Několika koňům, které jim ponechal na cestu, ještě uřezali ocase, aby potupu nikdo nepřehlédl. Ze zajatých skendských bojovnic si pro sebe vybral tři nejmladší a nejhezčí. Při vybírání si je prohlížel, jako se prohlížejí krávy a ovce před

porážkou. Mlaskal přitom a olizoval se, jako by si pochutnával na nejjemnějším telecím masíčku. Nebylo těžké uhádnout, jak s nimi naloží.

6.

- Krogala -

O osmnáct let později...

Zjara, ještě než pastevci začali vyhánět stáda dál od táborů svých klanů, svolal Pán zástupů a stád, Velký vůdce Chonši Konugu Sikela, sněm nejvyšších. Na pláni u tří vztyčených kamenů. Kromě vůdců skendských klanů, pastevců i zemědělců hlavně očekával také účast nejvýznamnějších Scholtů z východních lesů a stepí.

Ze Skendů dorazili všichni pozvaní bez výjimky, samozřejmě se svými ozbrojenými doprovody. Ze vzdálených spojenců pak doputovali pouze zástupci nejvyšších z nejvyšších. Ale i ti vedle Skendů působili až majestátně. Vždyť i obyčejní jezdci, ba i jejich koně, měli na sobě víc blyštících se ozdob, než někteří domácí velmoži.

Vůdcové rokovali v ohromném stanu a jejich ozbrojené doprovody na ně trpělivě čekaly pod širým nebem. Podle starého zvyku stepních pastevců vsedě na koních. A na koních čekali i ozbrojení zemědělci, kteří nikdy nevynechali šanci napodobit pastevce, pokud to jen trochu šlo.

Když pak vůdcové vyšli před stan, houf je přivítal hřmotem zbraní. Jako první promluvil Pán zástupů a stád, Chonši Konugu Sikela. Ten, který před léty přijal jméno a tituly po svém otci, který zahynul při návratu z velké výpravy. Obnaženým mečem ukázal k půlnočnímu západu a začal vykřikovat:

„Nadešel čas velké odplaty! Potupa může být smyta jedině krví! Smrt Molbeře!”

Smrt Molbeře! Čas pomsty! Oheň na Molberu! Zvedl se ohromující řev, připomínající bouři nad stepí.

Společně s muži křičely i bojovnice, i několik dalších žen. A s nimi křičela i Krogala, dcera jednoho z významných vůdců, Konugu Arvise. Bojovnice a

lovkyně, která se zřekla běžného života žen pro slávu bohyně. Také ona zvedla meč nad hlavu a vykřikovala jako ostatní.

7.

- Krogala -

Dlouhý průvod se blížil ke skromné zemědělské osadě s několika střechami, pokrytými rákosem a seschlými trávami. Zvědaví muži s ženami a ještě zvědavějšími dětmi vybíhali z osady a sledovali průvod.

Jezdci projížděli opatrně mezi políčky a ovocnými stromy, aby nic nepoškodili. Také Krogala, jedoucí na kobylce mezi samými bojovnicemi, se ohlédla. Místo moc dobře poznává. Jezdívá tudy za svatou Alchavtlou, stejně jako za ní jezdívají i další bojovnice. Ty, které se stejně jako ona zřekly běžného života žen. Ale i ostatní, prostě jen zasvěcené boji, zrovna jako tyto ženy, se kterými jela společně od velkého stanu u tří vztyčených kamenů. Ona tuto osadu prozatím vždy objížděla zdaleka a vůbec nemířila mezi políčka. Zdejší muži by si mysleli, že za nimi dolézá, což je pro ni nepřipustné. A co by si myslely zdejší ženy? Na to ani nechce pomyslet. Ale proč takhle uvažuje ona sama? Copak nějakí hnojaři stojí za pozornost někoho, jako je ona?

Průvod se ani nezastavil, avšak z jeho čela se oddělilo stranou několik mužů. Mezi nimi Krogala snadno poznala svého otce, Konugu Arvise, i dva starší bratry, Ormagha a Karmegha. Měli na kabátcích šupinaté pancíře. Trojice jezdců zamířila vlevo stezkou mezi políčky, následována dalšími jezdci, kteří se oddělovali od hlavního průvodu. Také na Krogalu došlo, aby se oddělila od žen.

„Takže už víš, co si dát pod deku?“ rozřehkala se s mávnutím nestarší z bojovnic. „Nebudeš litovat!“

Všechno odeznělo v tajném jazyce žen, takže muži, jedoucí poblíž, pochopili jenom to, že se ženy rozesmály. A že si utahují z chlapů.

„Sejdeme se u kobylky!“ křikla další.

„A klidně se projed' na chlapovi, vždyť ho pak můžeš uškrtit!“ vypískla další z žen. „A dej si něco pod deku, ať z té jízdy něco máš!“

Smích a výskot žen se pomalu vzdaloval. Krogala si několikrát povzdechla. Utahují si z ní, protože se zasvětila doopravdy a jenom a jenom z vlastní vůle. Málokterá jí věří, že to vydrží déle než rok dva. A proč by si dávala něco pod deku na hřbet kobyly? Raději by i na kobylce seděla s nohama u sebe, ale to by se jí pak vysmívali i muži. Ti se beztak vysmívají, avšak nedovolí si veřejně a přímo. Bojí se temné Avdnoky, že by je v noci spoutala a projela se na nich. A což teprve kdyby je ve spánku přepadla Ferchava? Z té mají ještě větší hrůzu. Všichni muži ji podezírají, že má něco společného právě s těmito nočními zjevy, když je přece zasvěcená. Zato ženy... Ty se nebojí ani Avdnoky, ani Ferchavy. A pro nějaké příjemnosti udělají snad všechno. A když ne, pak o tom aspoň rády mluví.

Průvod Konugu Arvise už celý putuje svým směrem. K domácím stanům. V čele stále trojice vůdců. Její otec a její dva bratři. Už brzy bude válka. A všichni tři do ní určitě pojedou. A snad ji otec vezme s sebou. Je přece bojovnice. Zasvěcená boji a lovu. Jako bojovnice by určitě měla jet do války. Otec s sebou vezme nějaké stany na vozech. Vždycky se to tak dělá. A Krogala nepochybuje, že vezme i její matku.

8.

- *Tekas* -

Tři dny cesty na západ od Molbery, se v údolí před svatou Býčí jeskyní navečer sešly zástupy mužů a žen z blízkých i vzdálenějších klanů. Všichni toužili slyšet co nejhroznější řev upálených. Velká dutá konstrukce v podobě býka je už očekávala. Za dohledu svatého muže, vousatého kmeta Selise Godchalise, a přesvaté ženy Tekermy Gerkeringy ji už předem určení muži sestavili z vyschlých větví, připevněných houžvemi. Na povrch navázali proutí a suchou slámu. Ještě před obřadem několik mužů přivedlo dva spoutané lotry, nedávno dopadené, když se pokusili okrást průvod pocestných. Oba už na pohled působili hodně sveřepě a mezi přítomnými se jistě nenašel, kdo by je litoval. Pomocníci svatých mužů je vytáhli na provazech do nitra býka a tam je připoutali, aby nevypadli. Následoval dlouhý obřad, ve kterém svatý muž, Selis Godchalis, předříkával chvalořeči na nebeské bohy, zatímco zástupy po něm odříkávaly. Přesvatá Tekerma Gerkeringa přitom stála bez pohnutí, s pažemi vztaženými vzhůru k nebi. Kmet Selis Godchalis, oděný v rudém šatě, měl na hrdle božský nákrčník ze zkrouceného železného prutu, ukončený dvěma kuličkami. Každý ví, že bohy, svaté muže i svaté ženy může člověk potkat, může s nimi hovořit a nic zvláštního se nemusí dít. Avšak pokud má někdo z nich na krku kovový nákrčník, většinou takhle stočený, pak jde pokaždé o něco velmi důležitého. Pro lidi i pro bohy. Vznosně působila také jeho berla, na jejímž vrcholu měl upevněnou bronzovou sošku býčka. Je známo, že tuto svoji vzácnou berlu prorok Dvojhlavého nosívá jenom výjimečně. Všechny bezpochyby zaujala i přítomnost nejvyšší ze svatých žen, která se tentokrát vedle něho jevila, jako by ani živá nebyla. Jenom splývavý šat jí povíval ve větru, když více zadulo. Jako vždy důstojná a vznešená. Hodně božská. Každý v krajině ví, že Tekerma Gerkeringa se neobtěžuje, aby opustila svatý vrch žen a vyjela na svém parádním voze při každém svátku. Avšak při některých prostě být musí. A tento svátek je určitě jedním z nich.

Mezitím se setmělo, vzplály ohně a pochodně. Na pokyn Selise Godchalise přistoupil sám Velký Megh, Lemote Alkonis, s planoucí pochodní, a na několika místech ji přiložil k suché slámě. Obří figurína z větví a slámy se vzňala a velmi rychle vzplanula. Takže připomínala ohromného hořícího býka. Planoucí oheň osvětlil rozsáhlé údolí, skály, stromy a vrchy. Ale i celé shromáždění. A bylo vidět, jak se všichni tváří rozpačitě, někteří vystrašeně. Všichni totiž očekávali, že z nitra ohnivého býka se ozve táhlý šílený řev. Neozývalo se nic, kromě praskání ohně a hořícího dřeva a slámy. Lotři uhořeli bez toho, že by řvali bolestí a hrůzou. Kromě nějakých vzdechů a vzlyků vedle praskání ohně nezaznělo vůbec nic. A to nevěstilo žádné dobro. Zlosynové velmi dobře věděli, jak se za svoje potrestání pomstít. Takže oni nejenom loupili, ale ještě na celou krajinu uvrhli neštěstí. Zaraženě hleděl i Velký Megh, Lemote Alkonis. I jeho matka, Lemota Gedurcha. S obavami na dohořívající a zvolna se rozpadající konstrukci hleděl i mladík jménem Tekas, který přijel s otcem na parádním voze. Bezděky si sáhl na hrud' a do dlaně sevřel jantarové slunce s vyřezávanými znaky a s dírkou uprostřed, přes kterou byl provlečený řemínek. O těch vyřezávaných znacích nevěděl, co znamenají. Zato dobře věděl, že jde o talisman, který obsahuje jakousi zázračnou moc a dosud pokaždé pomohl, když bylo třeba. Jinak by ho už dávno přistihli u jeho milé a celý by se domů nevrátil. Snad má každý v této krajině svoji zázračnou moc. Talisman, amulet, návaz, váček, zkrátka svoji vlastní zázračnou moc. Měl by ji mít opravdu každý. Hlavně teď, když ohnivý býk nezařval ani jednou. Kdo ví, co nastane. Z ničeho nic ho napadlo, že by měl svůj talisman vyzvednout k nebi. Kde jinde by měl svoji moc posílit, než na svatém místě. Vždyť právě proto sem přišel. To on přesvědčil otce, aby místo jeho dvou bratrů vzal jeho. Přece se ve zkazkách praví, že svatá místa posvěcují zázračnou mocí. Lidi i předměty. Převlékl řemínek přes hlavu a ruku s visícím sluncem zvedl vzhůru. Jantar se ve svitu ohně snad zablýskl víc, než sám čekal. Několik hlav se otočilo, mezi nimi i hlava Selise Godchalise s nákrčníkem na hrdle. Otočil se i sám Velký Megh, Lemote Alkonis. Otočila se i jeho matka, Lemota Gedurcha. Jejich oči se soustředily na jantarové slunce. Zřejmě nejenom jemu se zdálo, že ten kousek jantaru se rozzářil. Otáčely se další a další hlavy. Všiml si toho i otec, který mu zvednutou ruku stáhl dolů.

„Rychle to schovej,“ ani to nezaznělo jako příkaz, spíše jako dobrá rada.

Převlékl si řemínek přes hlavu a přívěšek si zasunul za pestře vyšívanou halenu. Divil se, proč po něm kdekdo tak hledí. Už přece talisman dávno schoval. Během zbývajícího slavnostního obřadu si ho lidé prohlíželi, třebaže ve tmě na něho moc neviděli a ráno po rozbřesku každý spěchal pryč. A čeho si on všímá na nich? Nikdo se neusmíval. Vůbec nikdo.

9.

- *Tekas* -

Vraceli se do rodného dvorce. Stále řídil otec, který se vždy právem pyšnil čtyřkolým vozem, jemně soustruhovaným a obitým bronzovými plechy s hustě vybějenými obrazci. Ani chvíli nedovolil Tekasovi řídit. Zřejmě aby neutrpěla jeho čest. Otec patřil k významným Atreisům. Vždycky se rád ukazoval v okázalém oděvu s ozdobami a přívěšky. Nosil široký filcový klobouk jako jiní Atreisové. Jeho slovo na sněmech klanů něco znamená. Ne sice jako slovo Velkého Megha, Lemote Alkonise, a několika dalších Atreisů, avšak jeho čest díky původu po předcích nesměli nikdy opomenout. A nepochybně vždycky ve své důstojnosti stál nad těmi, kteří sice patřili k významným, ale ne až natolik, aby mohli vlastnit parádní čtyřkolový vůz s koňským spřežením. Jako kdykoliv jindy, také teď se otec pyšně držel na sedátku vozu, pleskal opratěmi a po očku se ohlížel po jiných vozech, které cestou většinou objížděl nevelikým obloukem, pokud to ovšem dovolila šířka cesty a přilehlý povrch. Kolikrát jenom taktak, že do některého nedrcnul. Přijímal pozdravy jiných Atreisů i těch, kteří ho společně s nimi zdravili, a blahosklonně jim odpovídal posuňky, které zvládal při pohánění dvojzápřahu. Také odpovídal na pozdravy jezdců. Na ně se kdovíjak netvářil, spíše trochu odtažitě, snad i nadřazeně. A nejspíš jim vždy odpověděl jenom z pouhé zdvořilosti. Tekas klečel na korbě a držel se postranic, chvílemi to s ním šklublo a vyvrátil se, naštěstí jen dovnitř. Měli to sice dál, než mnozí jiní, avšak Tekas byl přesvědčený, že při otcově rychlé jízdě dorazili domů dříve než někteří z těch, které předběhli.

Cestou otec skoro vůbec nepromluvil. Jenom se podívil, že nikde nespátril Mendhise Menslacha.

„Měl tam být! Určitě tam měl být,“ rozpačitě potřásl hlavou otec. „Kdo jiný, než on?“

Mendhis Menslach? řekl si Tekas. To je přece svatý muž ze dvorce Velkého Megha.

„Asi bude nemocný,“ uvažoval otec nahlas. „Je starý, tak proto. Určitě nemocný.“

Avšak Tekas měl jiný záměr, než uvažovat o nepřítomnosti svatých mužů na oslavách svátků.

Ale ještě předtím, než vůbec mohl naplnit svůj záměr, jeho myšlenky se vracely k nejvýznamnějšímu muži, který na uctění svátku vůbec byl. K Velkému Meghovi. Uviděl ho poprvé, dosud tu možnost neměl. Slyšel, že je mladý. Ale že by mohl být ve stejném věku jako Tekas, ho nenapadlo. Tak mladý a Velkým Meghem! Tělo má jako zdatný bojovník. Ani oděv, protkaný zlatými nitěmi, ba ani lehký pancíř ze zlatého plechu, nedokáže zakrýt svaly. Říká se mu Velký Megh, ale klidně se pro něho mohou použít i jiné tituly. Třeba Pán seker nebo Pán železa. Vždyť všichni kováři jsou mu podřízeni a nikdo v zemi nepřeková kus železa bez kováře, ani tavbu neudělá nikdo sám. Ani nesmí, aby něco nezpůsobil. A z toho, co kováři dostanou jako odměnu, přísluší Velkému Meghovi vždy větší díl. Tak mladý a Velký Megh! Velký Mocný! Kdyby také jeho otec poroučel kovářům! Ale on má jenom tesaře a řezbáře. Vyrábějí stolky, stolečky a lehátka. Také dřevěné nádoby, které soustruhují velmi dovedně. Svoji práci odvádějí skvěle, ale kováři to nejsou. Tesaře a řezbáře má víc Atreisů. Některé možná i trochu zručnější. Ale zato stáda krav a ovcí má otec stejně hojně, jako jiní Atreisové, hlavně ti nejvýznamnější. Tedy aspoň něco. A jak se tak mladý stal Velkým Meghem? Dozvěděl se to od Mendhise Deruchise. Svatého muže z otcova dvorce. Ještě před třemi zimami dohlížel na celou krajinu otec Lemoty Gedurchy společně s jejím bratrem. Tehdy se Lemota Gedurcha se svým bratrem nesmírně hádala. Docílila toho, že otec ho poslal zpátky do rodného klanu, a dohlížel na krajinu sám. Syn Lemoty Gedurchy brzy nato přijal jméno Lemote Alkonis a zasednul na křeslo Velkého Megha. V té době už byl otec Lemoty Gedurchy těžce nemocný a zanedlouho skončil. Povídá se, že tento Lemote Alkonis určitě není synem Velkého Megha, Lemote Alkonise, který padl ve velké bitvě. Ale že je synem vítězného skendského vůdce. A také se povídá, že Lemota Gedurcha je Skendkou více, než by se slušelo. Běžně mluví řečí Skendů a obdivuje všechno skendské. Ale její syn je pravý bojovník. A jistě nedovolí nikomu cizímu, aby zdejší krajinu ovládl. Ani Skendům.

Před vraty dvorce seskočil Tekas na širokou cestu, uježděnou vozy a vyšlapanou hlavně dobyt看em, ovceci a prasaty. Pár skoků a už se ukrýval v

křoví. Otec beztak ani nezpозoroval, že syn se mu tak hbitě ztratil z dohledu. Tekas věděl, co by následovalo. Napřed by musel odpráhnout koně, odvést je do ohrady, napojit a nakrmit. To by nějaký čas zabralo. Zrovna ten, který hodlá využít jinak. On sice nic dělat nemusí, ale když přijel s otcem z daleké cesty, slušelo se, aby se postaral o koně. Ale co. Koně tatíčkovi opatří jeho dva mladší synové. Stejně je má raději, než jeho, a pořád je upřednostňuje. Tekas dosud nepochopil proč.

Vůbec mu nevadilo, že zůstal ve svátečním oděvu s pestrými výšivkami. Rozběhl se po lesních pěšinách, věrný svému jménu Tekas, což znamená zaječí úprk. Cestu znal dokonale, vždyť tudy běhával za světla i za noci. Některé pěšiny možná vyšlapal on. Ani se nemusel doprošovat, ba ani nemusel děkovat mocnostem lesa ani těm na cestách. To udělal už dávno a dopředu, aby ho nepotkalo nic zlého. Ale koho by chtěl potkat, určitě krásnou lesní vílu. Anebo potočnici, anebo studánkovou. Zatím nikdy takové štěstí neměl. Vždycky proto zůstalo jen u pouhých představ, třebaže nádherných.

Několikrát se zastavil, aby nabral dech, chvíli šel krokem, pak se ale opět rozběhl. Tak to udělal několikrát, než v dálce uviděl dvorec Vekveřina strýce. Rozlehlou palisádovou stěnu s bránou dokořán. Nad stěnou ční střechy domů i chat, podélné i do homole, pokryté jako obvykle suchými trávami a rákosem. Poblíž, trochu nalevo, mladinký lesík s křovinami, který důvěrně zná.

Zalezl do křoví, kde se vydýchal, a plížil se. Z dálky a opatrně nahlédl do rozevřené brány. Uvnitř všechno stejné, jako na otcově dvorci. Snad jenom lépe uklíženo venku a o něco víc novotou svítily vysoké štíty střech roubených domů. Vekveru nezahlédl ani na dvoře, ani u některého domu. Snad nezašla někde na pole! Je jich tolik, že neví, kde ji hledat. Ale snad je nablízku. Zapískal, aby poznala. Nespletl se. Ukázala se ve vratech. Jen se ohlédla a šup ven k nejbližšímu křoví. Tam se ohlížela, dokud na ni nezamával. Rozběhla se k němu, málem ho povalila. Jenom s údivem prohlížela jeho vyšívanou halenu a nohavice.

„Tekasi můj, svatbu ještě nemáme,“ potáhla si jako k pláči. „A nikdy mít nebudeme.“

Objal ji a pro jistotu se ještě ohlédl k vratům. Tam se něco pohnulo. Jenom půl hlavy s plátěným šátkem a rozčuchanými šedivými vlasy se tam ukázalo, jak někdo opatrně vyhlédl. Stařena je to! poznal. Moc dobře ví,

která to je. Zajímavé, že ji v poslední době vidí často. Je Vekveře pořád nablízku. Ale teď ji neviděla. Určitě ani jeho. Jsou dobře ukryti v křoví. A beztak ho neviděla ani nikdy předtím. Kdyby něco řekla jejímu strýci, už by to věděl jeho otec. Bylo by zle. Vekvera je zadána podle starého zvyku, stejně jako on. Oba by za to pykali. Tak se to říká, třebaže popravdě se tak chovají mnozí mladí a už dlouhé věky nikdo pro to nebyl potrestaný. I když ve zkazkách se o trestech hovoří, někdy o dost krutých. Její zaslíbený ženich se dosud nedočkal přijetí mezi muže. A ta jeho budoucí nevěsta? Příliš mladá. A ještě k tomu churavá. Dosud ji neviděl a zatím ho nezajímá. Slyšel, že je to hubené vyžle. Ne jako Vekvera, u které je radost zvednout jí košilku.

Když se ve vratech nějakou dobu už nic nehýbalo, popadl Vekveru za ruku a táhl ji co nejdál, hlouběji do mladé doubravy, kde mladé lístky prosvítaly nádhernou svěží zelení, že si připadali jako v jiném světě. To opravdu byli pokaždé, když se takto líbali, hladili a objímali a zajížděli prstíky i celými dlaněmi jeden druhému za oděv. Ještě nádhernější to bylo, když už ani nitka nepřekážela ani jednomu ani druhému. Připadal si, jako by objímal skutečnou vílu z lesa. Tak, jak si to pokaždé představoval.

Jako vždy byla oblečená dřív než on. Zrovna si pod široký pás protahoval přední díl zástěrky, když si ještě uhlazovala sukni a pronesla, aniž na něho pohlédla: „Nejraději bych utekla.“

„Kam chceš utíkat?“ opřel se o tenký stromek, až se málem vyvrátil, jak se kmínek ohnul. Přece jenom se mu podařilo zástěrku provléct a rozestřít.

„Mám strach, že o nás už vědí,“ zašeptala a opřela se o další tenký kmínek. „Ta stará sova mě pořád sleduje.“

Takže ta bába opravdu špehovala, napadlo ho. Že by měli čekat překvapení? Uplynulo dost času to tam prohledat. Už by ho dávno měli. Bezděky sáhl za svoji halenu, prsty nahmatal na řemínku visící jantarové slunce. Sevřel je v dlani. Štěstí ho neopustilo.

Ještě než se rozešli, objali se a políbili. Dlouze se zahleděl do jejích nádherných očí, neuvěřitelně rozjasněných.

„Vekvero, zítra!“ zašeptal.

„Zítra,“ ještě se k němu přimkla a pak se mu vymanila a utekla jako vždy, s úsměvy a s chutí zpívat.

Ještě ji pozoroval, jak vyběhla z křoví a proběhla vraty, rozevřenými dokořán. Na hrudi pod košilí si nahmatal slunce na řemínku. Talisman! Nosí mu štěstí.

Do rodného dvorce se vrátil až pozdě za tmy. Zabouchal pěstmi na těžkou bránu, aby mu někdo otevřel. Když se brána se skřípěním pomalu pootevřela, i ve tmě rozeznal šedivou hlavu s dlouhými vlasy a vousy.

„Mendhis Deruchis,“ vydechl Tekas překvapeně. Za tmy u brány čekal kohokoliv jiného, jenom starého mudrce ne. Vždyť jeho důsledně ohrazené svaté pole, plné tajemství, stojí úplně jinde.

„Ano, jsem to já, Tekasi,“ pronesl šepem kmet. „Čekám na tebe. Máme před sebou dlouhou cestu.“

„Dlouhou cestu?“ podivil se Tekas. „Zrovna jsem se dneska vrátil z cesty a to už se zase někam chystám?“

„Tekasi, každý musíme být neustále připraveni na dlouhou cestu,“ kývnul na něho Deruchis, že má vejít dovnitř. „Já už čekám na tu svoji poslední, hodně dlouhou. Ale tebe, chlapče, čeká ještě mnoho cest. To mi věř! Pošeptalo mi to nebičko, svoje řekly i stromy v lese. I kameny ve vodě.“

Mluví tak podivně, řekl si Tekas. Za tím něco bude.

„Mendhisi Deruchisi, otec už spí?“

„Všichni už spí, kromě nás dvou.“

„Tedy i matka?“

„Taky.“

Žádný hluk se neozývá už ani ze zvířecích ohrad. Dokonce ani psi neštěkají, snad jenom zívají z ospalosti a nudy.

„Deruchisi, budu tam dlouho?“

Mendhis pokrčil rameny. Odpovědět po pravdě zřejmě nedokázal, což Tekase docela zaskočilo. Ještě nezažil, aby Mendhis Deruchis něco nevěděl.

„A můžeš mi prozradit, kam vlastně půjdeme?“ postavil se Tekas s rukama vbok.

„Za ctěným Selisem Godchalisem k Býčí jeskyni.“

„Ale odtud jsem se zrovna vrátil,“ pronesl mladík rozhorleně.

„Vrátil jsi se odjinud,“ obdařil ho stařec úsměvem vševědouceho. „Ale každá cesta má mít svůj vlastní cíl. Nemyslíš?“

Vlastní cíl? Jaký?

10.

- *Tekas* -

Převlékl se do oděvu bez pestrých výšivek, jaký obvykle nosívá a cítí se v něm volně. Jenom se umyl, něco k jídlu také našel. Za pás si zastrčil sekerku se zahnutým toporem a na opasek si zavěsil pouzdro se zakřiveným nožem. Nějakou hůl si cestou usekne a ořeže. Divil se, že budou muset jít pěšky. A zatímco lámal ztvrdlou obilnou placku a rozkusoval mezi zuby a zapíjel kyselým mlékem, starý moudrý Mendhis Deruchis v ohrazeném svatém kruhu se svatým kulem uprostřed žádal pro svého oblíbence shovívavost i podporu všech mocností nebe, země i podzemí. S některými dokonce hovořil, třebaže vždy jen krátce a vždy je po vyvolání vyprovodil, aby se na něho nerozhněvali. Hlavně aby nezanevřeli na Tekase. Moc mu na něm záleží. Od chvíle, kdy se chlapec narodil. Věděl, jak se tehdy všechno přihodilo a byl opravdu jedním z mála, kdo znal pravý stav věci. A snad kromě Tekasovy matky zůstal jediný naživu, kdo o všem věděl. Vlastně ani Tekasův otec, vážený Atreis Erchis, o Tekasově skutečném původu nevěděl vůbec nic. Ale hlavně, že novorozence zvedl ze země a tím ho přijal. Byla rušná doba, stalo se hodně věcí, kterým lidé obvykle nedokázali porozumět. Zato Mendhisovi Deruchisovi neuniklo nic z toho, co sám považoval za důležité. Co mu neprozradili lidé z masa a kosti, dozvídal se od tajemných mocností, se kterými si povídal nejen ve svém důsledně ohrazeném kruhovém svatém políčku. Také v chatě, plné svatých předmětů, o nichž jen on sám ví, k čemu je použít. I po okolních lesích, v lukách i polích, se zvířaty i rostlinami. A zrovna teď se stalo něco, co se stát nemělo. Prorok od svaté jeskyně, Selis Godchalis, poslal zprávu po kovářích. Proto ta cesta. Tak znenadání. Tekas musí opustit svůj rodný domov. Hlavně co nejrychleji.

Opustili dvorec tajně, jako dva zloději. Nejen bez rozloučení. Doslova se vykradli, jako by něco zlého způsobili. A když se Tekas divil, dostal odpověď: „Tak jsem to chtěl já, Tekasi. Až se s Tebou budou všichni chtít loučit, budeš na tom hodně zle, jestli mi rozumíš.“

Sice nerozuměl, ale budiž. Když rozhodl zrovna Mendhis Deruchis, musel mít důvod. Vždycky rozhoduje správně.

„A hlavně, Tekasi, budeme mít dost času si spolu promluvit,“ opřel se stařec o svoji berlu s měděným nákončím ve tvaru slunečního terčíku a významně přimhouřil. „Musím ti toho tolik povědět.“

Došli na hranici klanu, kde se oba poklonili staré vykotlané vrbě, sklánějící se nad zurčícím potokem. Vždy je užitečné to mít s domácími mocnostmi dobré, i když je člověk někde hodně daleko. Doma je doma. A když, tak on přece má svůj kousek jantaru. A kromě toho přece každý se neustále modlí ke svým bohům. Stejně jako on. Akorát už si to člověk skoro ani neuvědomuje. Spíše si to vůbec neuvědomuje. Alespoň on. Za jiné by ruku do ohně nedal. Ne za všechny. Ale za mnohé. Od Mendhise Deruchise už se toho dozvěděl tolik.

11.

- Krogala -

Na dohled od tábora stojí malá osada. Jsou vidět střechy, sahající skoro až k udusané hlíně, že by se na ně kozy vydrápaly, kdyby dostaly chuť na suchou trávu. Kolem nich ohrada z hrubých desek, zrovna prázdná. Několik stařen, starců a dětí vyhlíží k táboru.

Jsou ubozí, ti zemědělci! pomyslela si Krogala a seskočila z vozu na udusanou hlínu. Rádi by pásli stáda, ale nemají štěstí. Proto všichni muži a ženy dělají, co jen mohou, aby přežili. Někteří staří možná také pásli, avšak po velké porážce se hodně změnilo.

„Krogalo!“ zaslechla za sebou příjemný mužský hlas.

Otočila se s úsměvem: „Ano, Rafisi?“

Byl to skutečně Rafis, starší muž v hrubém kabátci a s šedými vousy. Přes ramena tyč a na ní zavěšena dřevěná vědra, plné vody.

„Nesu vláhu, Krogalo,“ usmál se Rafis a ukázal zdravé zuby, na svůj věk zachovalé.

Neřekl to však v řeči Skendů, ale slovy, kterým Krogala také moc dobře rozuměla.

„Jsi hodný,“ vděčně ho pohladila po lokti. Také ona použila tutéž řeč.

Rafis postavil vědra na zem a vodu z nich přelil do sudu. Přistoupila k němu a zašeptala: „Co strýc? Je to s ním lepší?“

Rovněž tiše zašeptal: „Věřím, že se uzdraví. Prosím všechny bohy i duchy, kteří jsou.“

Dobře věděla, co má na mysli a čeho se bojí. Kdyby strýc zemřel, tak jeho, Rafise, by určitě poslali, aby ho doprovázel na onen svět a nadále mu sloužil. Spolu s ním by určitě zardousili i strýcova nejoblíbenějšího koně, možná ne jenom jednoho. Jenže Rafise taková pocta netáhne. Bytostně touží po něčem jiném. A ona to ví. Kdyby uvažovala jako Skend, vadilo by jí to. Silně by jí to vadilo. Jenomže ona je Skend jenom napůl. Její matka pochází ze stejné krajiny jako on. Od ní slýchala o domově. Osadě, v níž se

narodila a kde žila až do velké války. Od ní se dozvídala mnohé zkazky a pověsti. Hlavně zkazku o bojovníkovi, který svoji moc získával od nebeských sil. Avšak k hodným lidem byl přívětivý a k dívkám velmi pozorný a něžný.

Mezi sousedními vozy se něco pohnulo. Kdosi se tam začal vysmívat jednomu ze sousedů, že ho viděli konat ženskou práci. Přidal se smích mužů i žen. Spíše výsměch. To určitě neplatilo Rafisovi, který si svoji práci nemůže vybírat. Nýbrž někomu čestnému, pastevci a bojovníkovi. Třeba nosil vodu, anebo vařil a někdo ho při tom zahlédl. Krogaly se takové věci vůbec nedotýkají. Její otec je velmi významný a ona proto nemusí dělat vůbec nic, pokud sama nechce.

Tenhleten starý šedivý Rafis je velmi oblíbený. Nejen u ní a u její matky. Dokáže hovořit jako málokdo. Jeho vyprávění se hodně líbí. Spíše asi ženám, když si ho některé zvou, aby k nim v noci přišel do stanu. Jsou to vesměs osamělé ženy. Hlavně vdovy, ale sama viděla, že tajně chodil, spíše se plízl, i do stanů žen, jejichž muži pobývali delší čas na pastvinách. Dobře si všímala, že pak zejména některé předstíraly, že ho neznají. Každopádně šlo o ženy, o které jejich muži příliš nedbali, i když pobývali v táboře. Ona moc dobře ví, že u její matky Albechy by určitě neuspěl. I když ho má nesmírně ráda. Ale jenom jako dobrého přítele. Vždyť oba mají hodně společného. Rodnou krajinu.

Rafis popadl prázdná vědra, mrknul na Krogalu a zmizel za vozem. Zmizel i se svým strachem, i se svými přáními a sny. Ale i ona by se někdy ráda podívala, kde její matka žila, než ji otec odvezl do stepi. Vždyť právě z té krajiny pochází zkazka o nebeském bojovníkovi, který se jí nejednou ukázal ve snech. Vlastně pokaždé, když usíná, touží ho uvidět alespoň ve snu. Když nemůže doopravdy.

12.

- *Tekas* -

Ráno po rozbřesku před Býčí jeskyní zrovna několik mužů odklízelo zbytky po spálené konstrukci velkého býka. Zrovna dul prudký vítr. Tekas se zvědavě ohlížel, zda neuvidí ohořelá těla obětovaných lotrů. Nejspíš je ještě v noci vyprostili a odnesli. Kmet Mendhis Deruchis se opíral o berlu s měděným terčikem, Tekas se šoural za ním, hůl za sebou táhl, ani se neopíral. Cestou toho slyšel tolik, že se najednou cítil jako někdo úplně jiný. Jako by to ani nebyl on. Je pravda, že starý Mendhis Deruchis s ním hovořil už mnohokrát. Vlastně ho k sobě volal už jako malého chlapce. Aby si s ním mohl popovídat. U něho v chatě, ve svatém poli, obehnaném vysokým plotem a mělkou brázdou. Byly to věci, kterým Tekas mnohdy nerozuměl, většinou jim ani rozumět nechtěl. Vždyť neměl pocit, že by se ho kdeco z toho kdovíjak týkalo. A moudrý Mendhis Deruchis mu vždy jednou za čas řekl s významně vztyčeným prstem, že zrovna rozumět ničemu nemusí, ale že je jako oseté pole, na němž zrno vyrostě, až přijde pravý čas. Také mnohokrát opakoval, že v ten pravý okamžik se mu pravda zjeví před očima, jako když na temném nebi zasvítí hvězdy. No ale ten čas ještě nenadešel, řekl si Tekas i v tu chvíli. A zřejmě ani nenadejde a k čemu to vlastně bude? Pořád ničemu nerozuměl. A nejvíc mu vrtalo hlavou, proč Deruchis hovořil o jeho otci jako o velkém bojovníkovi. Vždyť jeho otec nikdy nikde nebojoval a svoji čest získal jenom díky tomu, že jeho starší bratři padli ve velké bitvě a matka přinesla do klanu velké věno. Dvorec se pak značně rozrostl, že ho museli dokonce přestavět.

Mendhis Deruchis přivedl Tekase před svatého kmeta Selise Godchalise, který zrovna vyšel z jedné chaty nedaleko jeskyně. Jeho splývavé modré roucho se skvělo všelijakými přívěšky se svatými symboly, na hlavě měl kožešinovou čepici s růžky z bronzového plechu. Opíral se o berlu s bronzovým slunečním terčem na násadě. Oba kmeti se objali jako dobří přátelé. Něco si šeptali a vůbec nestáli o to, aby jim Tekas rozuměl. Dokonce

se mu zdálo, že hovoří cizí řečí. Říká se, že svatí spolu promlouvají jinak, než obyčejní lidé. Zřejmě na tom něco bude, mínil Tekas. Znají řeč bohů a bytostí jiného světa.

Selis Godchalis na něho ukázal berlou, aby předstoupil. Pak si ho zblízka prohlížel s neobvyklým zájmem a dokonce se rozesmál: „Říkáš, Mendhisi Deruchisi, že ten mladík vůbec nic neví? Že nic nechápe?“

„Vůbec nic, jakože samotná husí noha se mi zatím vyhýbala jako divá!“ rozřehtal se i Deruchis.

Tekas na oba hleděl, jako by se pominuli. Že musel ujít takový kus cesty, aby se stal terčem výsměchu, mu vadilo. Nicméně neodvážil se nic říct, ani udělat. Svatým mužům nelze vždycky rozumět, v tom to asi je. Akorát se divil Mendhisovi Deruchisovi. Tak ho neznal.

„A že ještě včera byl za holkou, kterou chystají pro jiného?“ veselí Godchalise neopouštělo. „A nikdo na to nepřišel?“

„No chystali se na něho, ale já jim řekl, aby ho nechali, pokud si nechtějí znepřátelit divoženky!“ nabral Mendhis Deruchis dech, aby se smál o to hlasitěji.

„Skotačící divé ženy! To se povedlo!“ opřel se kmet Godchalis o berlu, snad aby smíchem nespádl. „Tak proto ho nechali?“

Cože? děsil se Tekas toho, co slyšel. A rozpaky v něm pozvolna přecházely do hněvu, až málem vztekle přelomil hůl o koleno a chtěl odejít.

„Tekasi! Tekasi! Chlapče, to my jen tak!“ pospíšil si Mendhis Deruchis, aby nepříjemné řeči ukončil. „Jenom jsme chtěli vědět, jak snadno se dokážeš rozhněvat.“

Zůstal, vztek ho ale neopouštěl. Mendhise Deruchise dosud opravdu viděl jinak. Jako váženého kmeta i přítele.

„No tak, mladý muži,“ už se nesmál ani Selis Godchalis a zvedl berlu, aby ukázal, že hovoří vážně. „Jenom jsem byl zvědavý na tvůj hněv. No, není to špatné, zatím to ujde.“

„Hněv? Můj hněv?“ podivil se Tekas. „Proč vás zajímá můj hněv? Nechápu!“

„Včas se dozvíš, Tekasi,“ laskavě se mu Mendhis Deruchis zahleděl zblízka do očí.

„Dozvíš se, Tekasi,“ přitakal Selis Godchalis. „Všechno chce svůj čas.“

Pak oba svatí muži poodešli a něco si horlivě šeptali. Po smíchu či výsměchu ani památky.

Tentokrát hovořili běžným jazykem, ale rozuměl sotva jen pár slov. Každopádně však porozuměl, když Godchalis pronesl s pochybami: „A oheň ho nespálí?“

„Pokud jsme se nespletli,“ prohlásil Deruchis pevným hlasem, „pak ho nespálí!“

Oheň? Mne? zděsil se Tekas. Proč by zrovna jeho někdo páčil?

A už začínal tušit. Něco se v něm jakoby probudilo. Něco z toho, co slyšel hodně dávno. Slova, která jakoby zazněla odněkud z hlubokého ticha.

Jeho úvahy však narušil Selis Godchalis, když tiše vyslovil skoro semknutými rty, že Mendhis Menslach ani pořádně nemůže chodit, což je moc dobře.

Mendhis Menslach? Ten nejvýznamnější ze svatých mužů. Že nemůže chodit? Vždyť o něm se zmiňoval otec, když jeli domů. Co takového se tam děje, že to má zůstat skryté před nejvýznamnějším ze svatých?

13.

- Krogala -

Odněkud zvenčí šíleně zakvílela jakási žena. Krogala se sebe zděšeně odkopla pokrývky a po kolenou se přišourala k pícce, aby přiložila. Také matka si prudce sedla na pokrývky a nešťastně sledovala Krogalu.

„To nikdy neskončí,“ zabědovala, avšak jen potichu. Zřejmě ze strachu, aby nic zlého nepřivolala.

Přidalo se táhlé zaječení dalších žen. I nejisté výkřiky mužů.

Krogala se ubezpečila, že jí na ruce u podpaží drží provázek s kouskem kůže, na níž se ze dvou stran dívají tváře bohyně Machkaby. Z jedné vlídná a usměvavá, z druhé hněvivá, zlostná. Pak teprve na sebe natáhla nohavice, navlékla zástěrku a oblékla kabátec. Na nohy navlékla holínky a vyhlédla ven ze stanu. Tábor zastírala tma. O to víc děsilo kvílení.

Matka vyhlédla za ní, avšak neoblečená, stejně nehodlala vyjít ven. Zato Krogala odvážně vykročila. Sice příkrčená, avšak přece jenom šla.

„Holčičko, nechod' nikam,“ slyšela za sebou matčino varování.

Už se rozhodla. Kvílení a výkřiky ji děsily jako vždy. Koho by neděsily? Pokaždé, když zneuctění mrtví přijdou, všichni se bojí.

Tiše seskočila dolů a plížila se k otcovu vozu. Tam také vykukovali ze stanu. Otec i bratr, společně s otcovou další ženou. Žádný z nich ale nevyšel, ani neseskočil z vozu dolů. Byli tak ohromeni, že si Krogaly vůbec nevšimli. Proplížila se docela blízko a opatrně zamířila k místu, odkud se to ozývalo.

Všimla si několika stínů, které se plížily ve stejném směru. Ale ani jeden nepatřil mrtvým. Samí mladí, stejně jako ona. A stejně tak zvědaví. Jen mladíci. Žádné z děvčat se neodvážilo toho, co ona.

Vtom někde poblíž zazněl bubínek a zacinkaly kovové řetízky. Pouze několik kroků od ní kráčela temná postava s ptačími péry na hlavě i na ramenou. V jedné ruce třímala kruhový bubínek, druhou do něho bubnovala střídavě prsty i celou dlaní. Samozřejmě poznala svatého muže. Když ten byl na místě, nikdo se už nemusel bát. Také se na vozech ukázaly

postavy, které seskákaly dolů a následovaly ho. Rozsvítily se i pochodně, pomalu se rozhořely ohně. Teď už se Krogala nemusela skrývat, ani ti odvážní mladíci.

Svatý muž se vydrápal na vůz, odkud se rozléhalo nejsilnější kvílení. Vstoupil do stanu a začal bubnovat silněji a rychleji než předtím. Nářek a kvílení utichly, zato se ozývalo rytmické bubnování a pozvolna i zpěv. Znělo to ve starém jazyce, který Krogala nikdy nepoznala a zřejmě nikdo z těch, kdo naslouchali. Zdálo se však, že svatý muž s někým hovoří. Ne s jedním, ale s více lidmi, či spíše s těmi, kdo kdysi byli živými lidmi. Jeho hlas se měnil slovo od slova, že to připomínalo rozhovor, místy i hádku. Nakonec svatý muž vyšel ze stanu, svižně seskočil z vozu a neustále bubnoval a zpíval. Přistoupil k ohništi a zjevně přesvědčoval nějaké neviditelné bytosti, aby vstoupily do plamenů. Bylo znát, jak se dohaduje a jak mu neviditelní odporují, dokonce s ním kdosi smýknul a sem tam do něho strčili, až málem upadl, avšak nakonec stejně zavládla vůle svatého muže. Neviditelní vcházeli do plamenů a on se s nimi uctivě loučil, až dokud neodešel poslední. Opeřený světec potom přestal bubnovat a odmlčel se. Dokonce si sňal koženou čepici s ptačími péry a unavený si sedl vedle ohniště. Dvě stařeny a tři ženy ze stanu, odkud světec vyvedl neviditelné, ho obklopily a všechny mu vděčně děkovaly. On si toho ale nevšímal, jak byl zabraný sám do sebe a vyčerpaný až nadmíru. Vůbec nemusel nic vysvětlovat, nic nemusel hovořit. Všichni moc dobře věděli, co se stalo. A také věděli, proč se takové věci pořád ještě stávají.

14.

- *Tekas* -

Dveře srubu zavrzaly v obrtlíku.

„Tekasi, tvůj čas nastal!“ zazněl ve tmě Deruchisův příjemný hlas.

Mladík se vysoukal z pokrývek. Ve vytočených dveřích se rýsovala postava moudrého kmeta. V dálce za jeho zády planuly ohně, kolem nich posedávalo několik mužů a žen, kteří se ohlíželi ke srubu.

Vlastně ani nespál, jenom ležel se zavřenýma očima a přemýšlel o všem možném, hlavně však o tom, co se té noci stane. Mendhis Deruchis mu večer jasně řekl, že do rána se ukáže, jestli zůstane, anebo se vrátí domů jako ten, který zklamal. On zklamat nechce, i když by se nejradyji vrátil domů třeba hned.

Hbitě se postavil a Mendhis Deruchis kolem něho několikrát máchl dubovým proutkem, až to zahvízdalo. A on si pro jistotu nahmatal jantarové slunce na hrudi a sevřel je v dlani.

Všiml si, že k nedaleké boudě odněkud i potmě přilétli dva holubi a jeden z ní vylétl vzhůru k nebi. Napřed ho napadlo, že jde o jakési znamení, avšak ihned si uvědomil, že to tak není. Každý v krajině o této boudě s holuby dobře ví. A také každý ví, že tyto ptáky si Selis Godchalis nechal přivést z dalekého poledne a používá je k předávání zpráv. A jeho překvapilo, že holubi létají i v noci.

To, že má vstoupit zrovna do jeskyně a zrovna až natolik proslulé, ho naplnilo bázní. Vždyť už tolik slyšel o jeskyních. O tajemných vchodech, dírách a chodbách. Člověk tam nesmí zajít ani hluboko ani daleko, aby se neocitl v jiném světě. Tam dole je i slunce celé z kamene, voda je ztuhlá na kámen a vypadá jako pazourek. A místo deště prší samé kameny. Žijí tam jenom stíny, které nikdo nevidí, dokud se nevydají nahoru na denní světlo. Ještě mnohem víc toho slyšel. Snad to zrovna teď nebude až tak děsivé.

Ve svaté jeskyni už plály ohně, což bylo zvenčí vidět v jejím okně. Celá skalní stěna tak připomínala pec s ohnivým otvorem. Vzápětí se mu jevila

jako nesmírně ohromná býčí hlava s jedním planoucím okem a s druhým zamhouřeným. Deruchis ho vedl ke korytu potoka, který jako by vyvěral z ohromné býčí nozdry. Kmet vstoupil do vody první a on slyšel, jak se mu rozjektala brada. Tekas šel za ním, jemu se brada rozdrkotala ještě víc. Ledová voda z nitra země bylo to první, co ho čekalo.

Brodili se po kolena a vystoupili na břeh až v jeskyni několika hliněnými schůdky, beztak vyšlapanými za dlouhé věky. Rozlehlá jeskynní síň s oknem na nebe plné hvězd je přijala záplavou světla z planoucích ohňů. Uvnitř postávalo několik mužů, kteří na oba příchozí hleděli mlčky. Mezi nimi i Selis Godchalis v modrém rouchu s přívěšky a s přilbou s růžky. Na jeho berle viděl bronzovou sošku býčka. Ozvalo se kovové tlučení. Dva kováři v hrubých zástěrách tloukli do rozžhaveného železa, které v kleštích na kovadlině přidržoval třetí kovář. Tlučení vydávalo rytmus, který zněl docela podmanivě. Nikdo nepromluvil, dokonce ani Mendhis Deruchis, ba ani Selis Godchalis. Mendhis Deruchis jenom Tekasovi naznačil, že si má zout krpce a má si sednout na třínohou stoličku hned u ohniště a hledět do plamenů. Rád poslechl a sedl si k ohni. Aspoň se ohřeje a usuší!

K rytmickému zvonivému bušení kovářů se přidalo bušení do bubnu i do několika malých bubínků. Zazněla i tlučená dřívka, ozvala se i píšťala s velmi podivným zvukem. Povídá se, že hodně divný zvuk má píšťala z lidské kosti. Tady uvnitř, ve svaté jeskyni, by ho nic nemělo překvapit.

Rytmus opravdu velmi podmaňoval. Úplně zvláštní, jako by ani nevycházel z nástrojů, ale odněkud z nitra země. Snad ze všech těch kamenů kolem dokola, nahoře i dole. Dokonce i z vlastního nitra. Až se z toho dělá mdlo. A plameny jsou také nějaké jiné. Vždyť se povídá, že oheň je živý. A on živý opravdu je. Má oči, ústa... ramena, dokonce rohy... Mhouří očima a chvílemi hledí na Tekase přísně, chvílemi zase jakoby zjihle. Takové proměny! Zvláštní... Hodně zvláštní!

Tekas se ohlédne, nikoho kolem sebe nevidí, dokonce ani kováře. Ba ani tu jejich kovárnu. Jenom slyší stále ten samý rytmus. Ale ten nevydává nikdo z lidí, to jeskyně, která se nad ním klene, to podzemí, jehož chlad a vlhko cítí. I nebe, co na něho nahlíží skrz skalní okno ve tvaru svatého trojúhelníku.

Opravdu zvláštní, co všechno se dá vidět v ohni. To ho nikdy ani nenapadlo. A že se klidně střetne s ohnivou bytostí, o tom nikdy ani nesnil. Bytost velmi opravdová, skoro jako z masa a kostí. Akorát celá z ohně.

Pořád ji pozoroval, jak se tvaruje, jak vzlíná a zmenšuje se. Dokonce i když plameny poklesly, bytost tam zůstávala pořád. I tehdy, když rozlehlé žároviště pokrývala jen vrstva žhnoucích uhlíků, vyzařujících z popela. A tehdy se ta bytost postavila dobrých deset kroků od něho za tu záři a žár. Zamávala, aby přišel k ní.

Udělal, co po něm chtěla. Postavil se a vkročil do žhavého ohniště. Necítil vůbec nic. Jenom hleděl do ohňové tváře s rohy. Krok za krokem. Napřed pomalu, pak rychleji. Ohnivá bytost se rozplynula a on došlápl na studenou hlínu. Otočil se a tu ohnivou bytost už nikde neviděl. Také rytmus ustal. Jenom zaslechl hlasy. A ucítil, že ho pevně zachytily nějaké ruce. Zřejmě aby se nerozběhl zpět. Po žárovišti, z něhož pořád vycházel nesmírný žár a jas.

„Tekasi! Chlapče můj! Dokázal jsi to!“ rozeznal radostný hlas moudrého Deruchise.

„Patříš k nám,“ zaslechl i Selise Godchalise.

Před očima se mu rozplývala jakási mlžná clona. Ohniště stále vyzařovalo dostatek světla, aby viděl, že kolem něho stojí několik mužů a všichni se nadšeně usmívají. Nejradostněji ze všech oba kmeti, Mendhis Deruchis a Selis Godchalis.

15.

- Krogala -

Už se nemohla dočkat, až tam bude. Avšak netroufala si kobylku prohánět víc, než je nezbytně nutné. Dokonce ani její dvě družky, stejně jako ona, zbytečně koníky neženou. Moc dobře vědí, že už brzy zahlédnou to správné místo. Sáhla si na ruku pod ramenem. Přesvědčila se, že návaz s obrázky bohyně Machkaby drží spolehlivě.

Krogala si obě družky prohlíží. Plavovláska Uladha i Dheilana s vlasy černými jako uhel. Krogala ani světlá, ani tmavá. Všechny pocházejí z klanu jejího otce, avšak nepotkávají se příliš často. Až teď se celý mocný klan sjel z široka daleka, což každopádně něco znamená, něco významného. Avšak ony tři jsou ještě mladé a ke všemu jenom dívky. Všem mužům snad připadají jenom jako by si na skutečné bojovnice a lovkyně jenom hrály. Snad jako si malé holky hrají na matky. S dřevěnými a hliněnými figurkami, znázorňujícími lidi i zvířata. Jenže ony jsou opravdu odhodlané bojovat, nejenom boj předstírat. Tak si to Krogala myslí. Je o tom přesvědčena. Obě své družky dobře zná. Je z nich nejvýznamnější. Ani jedna se dosud nepyšní tetováním zasvěcené bojovnice, avšak ty dvě se s ní nemohou srovnávat, vždyť její otec je vůdcem klanu. A ona nosí u pasu jeho vzorek, který může kdykoliv použít. Zatímco ty dvě žádný vzorek nemají. Jejich otcové jsou naprosto bezvýznamní. Vždyť i kabátec, který na sobě má, je úplně jiný, než jaké si oblékly ty dvě. Je s mnohem rozmanitějším vyšíváním, a ne lečjakým. Dokonce trochu zlata v něm je.

Rovná step v dálce končí mírně zvlněnými kopečky, zarostlými hlavně hustým křovím. Z porostu sem tam vyčnívají kmeny a koruny stromů, avšak jenom poskrovnu. A zrovna tam, kde roste nejvíc křovin a stromů, mají namířeno.

Krogala se zahledí do dálky, rozhlíží se i na strany. Rozevřenou dlaní si cloní oči, aby jí je slunce příliš neoslnilo. Rozeznává, že k místu s hustším

porostem míří i další jezdci. Není si jistá, jestli samé dívky a ženy. Každopádně vidí, že všichni se sjíždějí zrovna tam.

No jistě! pomyslela si. Svatá Alchavtla bude mít návštěv víc.

To se jistě sjíždějí všechny ženy a dívky, které se zasvětily jako ona. A nejenom plně zasvěcené.

Do dálky se ohlíží i světlovlasá Uladha, předjíždí ji černovláska Dheilana. Obě dívky se usmívají, zřejmě vidí lépe než Krogala, a někoho poznávají. Nejspíš některé z dívek, nebo žen, se kterými se už viděly. Kde jinde, než zrovna u svaté Alchavtly.

Krogala pobídla kobytku, aby opět předjela. Konečně rozeznává lidské postavy. I na tu vzdálenost. Ona přece nesmí dělat hanbu svému jménu. Jestrábí hlas. A létající dravci přece vidí skvěle. I ona už rozeznává, že v dálce na koních jedou samé ženy a dívky, i když oděním trochu připomínají muže, jenom kabátce mají trochu ozdobnější, více ženské, s výšivkami.

Ženy a dívky na sebe mávaly a radostně štěbotaly a výskaly. Hlavně když dojely až na místo. Avšak ze všech nejvíc Krogalu zaujala samotná svatá Alchavtla. Vysoká a prevelice důstojná. Kdysi musela být velmi hezká. Pořád vypadá skvěle. Její hrubý kabátec, ani kalhoty, či holínky, se ani trochu nezablýskly žádnou ozdobou. Žádným kovem. Přívěšky na řemíncích, všechny z kůže nebo z kostí, některé možná dokonce lidských. Její hluboké oči přímo pátraly, co je kdo zač, a nepochybně viděly až někam do nitra. Přesto ale pohlížely laskavě a chvílemi i s nelíčenou radostí.

Svatá Alchavtla všechny ženy a dívky objala a většinu oslovila jménem. Dokonce i Krogalu, třebaže ona sama pochybovala, že si ji svatá žena ještě vůbec pamatuje. Mezi tolika bojovnicemi.

„Vítej, Krogalo, dcero Konugu Arvise a ctěné Albechy.“

„Svatá Alchavtlo, ty si pamatuješ moje jméno?“ podivila se Krogala. „Dokonce i jméno mojí matky?“

„Není to tak těžké,“ vlídně se usmála Svatá. „Ale hlavně si tě pamatuje naše velká Machkaba.“

„Kéž by,“ špitla Krogala radostně.

„Já to vím,“ přikývla Svatá. „Moc dobře to vím.“

Do soumraku přijížděly další bojovnice, ženy a dívky, zblízka i zdaleka. Všechny se navzájem vítaly a nezřídka si lichotily. Ostatně není žádným tajemstvím, že se blíží válka. Kdo ví, zda se někdy příště všechny setkají.

16.

- Krogala -

Hranice planuly, hrubé ženské zpěvy se vzájemně překřikovaly. Jako v boji. Vtom zaduněly bubny pod dlaněmi dvou starších družek. Nechaly se slyšet vydatně. Bubnování vířilo, měnilo rychlost i spád, přecházelo v chaos i řád. Až nakonec zavládl rytmus, ku podivu až velmi pravidelný. Ženy svlékaly hrubé kabátce a jedna po druhé se přidávaly do kruhů, obcházejících ohně. Také Krogala svlékla kabátec a upustila ho na polehlou trávu. Vedle prázdného dřevěného poháru s tím podivným nápojem, po němž se před očima mlžilo. Rytmus přímo podmaňoval. Sám určoval pohyby, kroky, rozmachy, vdechnutí a vydechnutí. I výkřiky, jimž nikdo nerozuměl, beztak ani ta, která zrovna vykřikla. Vůbec nebylo podstatné, aby jim někdo rozuměl, někdo z lidí. Hlavně že jim rozumí velká Machkaba. I její družky, noční létavice.

Po chvíli Krogala ani necítila, že je ženou z masa a kostí. Zdála se sama sobě čím dál lehčí, jako by uměla létat. Temnou nocí i celým nebem, plným světel. Už kolem sebe neviděla nic, než jas a tmu. Prožívala úžasnou lehkost. Na jedné straně chaos, na druhé rytmus a řád. Ani sama netušila, jak dlouho to probíhalo. A najednou. Všude kolem hustá mlha, stále hustější a hustější. Skoro bílá jako mléko. A místo bubnů vzdálený dusot. Kopyta, jako když po širé stepi pádí stádo koní. Ohromné stádo koní. A blíží se. Nesmírnou rychlostí se blíží. A dusot sílí.

Přestala se otáčet a poskakovat. Snažila se zachytit směr, odkud se stádo žene. V mléčné mlze začala pozorovat jakési obrysy. Koňské hlavy, celá těla koní. Místy se ztrácející v mlze. Ale na několika koních někdo sedí. Jezdci. Spíše jezdčyně. Jakési ženy. Dívky? Jejich vlasy vlají ve větru, stejně jako dlouhé hřívy koní. Dusot stále sílí, jako by ho nebylo dost. Krogala si dlaněmi zakrývá uši. Marně.

Stádo se řítí přímo k ohňům. Koně i jezdčyně jsou stále zřetelnější. Oddělují se z mlhy jako ze snů. A míří ke Krogale. Přímo k ní. Ale vždyť tam

je hodně žen a dívek. Ohlédla se a vidí, že všechny tančí jako předtím, poskakují a točí se dokola. Žádná z nich nevidí a neslyší. A stádo už je skoro na dosah.

Krogala chce křičet, ale nejde jí to. Namísto toho sleduje tváře jezdkyň. Nevidí v nich žádnou nenávist. Jenom divokou radost. Smějí se a řehtají. Slyší jejich pokřiky a rozumí jim. Je to přece v tajné řeči žen. Tu ona zná.

Celé stádo projede skrz ohně a tančící kruhy žen, poskakující a točící se dokola v rytmu bubnů. Dusot kopyt se vzdaluje. V šednouce mlze jsou vidět jenom zadky koní. Zřejmě samé kobyly a žádní hřebci. Dusot kopyt se vzdaluje, slábne. Mlha potemní a rozpouští se ve tmě.

Vtom Krogalu uchopí několik dvojic silných paží: „Krogalo, dcero Konugu Arvise a ctěné Albechy!“ zřetelně slyší povědomý hlas. „Co jsi viděla? Pověz nám.“

Poznala hlas. Neboť se jí ptala přímo svatá Alchavtla.

„Tak nám to pověz,“ zazněl hlas o poznání mírněji, spíše přátelsky, možná i trochu něžně. „Viděla jsi koně?“

„Viděla,“ přikývla Krogala. „Koně i divoké jezdkyň.“

„Tušila jsem, že znovu přijedou,“ s úlevou pronesla svatá Alchavtla a sevřela Krogalu v náruči, zatímco ostatní paže ji pustily.

Krogala procitla a zůstávala v Alchavtlině náruči, jako když byla malá u své matky. Bubny zněly dál a kolem ohňů skotačily ženy, omámené rytmem temných úderů i podivným nápojem, po kterém se měnil zrak. Pravou dlaní si ověřila, že návaz se dvěma tvářemi bohyně Machkaby jí na ruce drží. Uklidnila se. Co kdyby se jí návaz sesmekl, anebo kdyby třeba řemínek praskl. Ani pomyslet.

17.

- *Tekas* -

Mlha ještě zůstávala mezi stromy a místy ještě v údolí před Býčí jeskyní. Selis Godchalis čekal způsobně mezi srubovými chatami, když Mendhis Deruchis s Tekasem pojedli teplého hovězího vývaru s moučnými a hrachovými noky.

„Nuže, chlapče,“ obrátil se Deruchis k Tekasovi, když vstali od jídla. „My dva se rozloučíme, ale nebudeme to přehánět, aby se nestalo, že bychom se už nepotkali živí.“

Selis Godchalis se musel zasmát: „Raději ani my dva se loučit nebudeme!“

„No, to bych si tak jistý nebyl,“ podotkl neméně vesele Mendhis Deruchis a tiše se obrátil opět k Tekasovi. Podal mu uzlíček s nevelikými nádobkami a odvedl ho stranou. Tekas uzlíček rozvázal a potěžkal postupně tři dřevěné, pravidelně vysoustruhované dózičky, podle tíhy nejspíš něčím naplněné.

„Moc děkuji, ale nevím, co to je,“ podotkl Tekas.

„Ani se nedivím,“ ještě víc se ztišil kmet. „O něčem takovém se hovoří pouze ve zkazkách, abys věděl.“

„Ve zkazkách?“ zůstal Tekas celý zkoprnělý.

„Jsou to zázračné masti a prášek,“ ohlédl se Mendhis Deruchis, aby se přesvědčil, že opravdu nikdo nenaslouchá. „Ta největší, s vyřezaným kruhem, je mast na psy. Natřeš si chodidla a pár šmouh po těle a rukou a psi se ti vyhnou, i kdyby po tobě šli.“

„Co vy dva si tam ševelíte jako větřík v roští?“ vykročil k nim Selis Godchalis.

„Dvě další obsahují prášek, který rozkýchá každého. Člověka, psa, koně, zubra, zkrátka každého. Jenom dej pozor, ať ho nepošleš proti větru. To bys kýchal ty a ještě k tomu jak.“

Selis Godchalis se přiblížil až povážlivě: „Vím, že byste si měli co říct, ale na to jste měli celých sedmnáct zim.“

„Měli a neměli, moudrý Selisi!“ objali se starci velmi přátelsky, navíc spojení nejdáním velkým tajemstvím. „Svěřuji ti mého mladého přítele. Jedině u tebe je v bezpečí.“

A ještě se obrátil na Tekase: „Pamatuj, že jsi synem velmi významného muže.“

Potom se Mendhis Deruchis odvrátil zády a bylo vidět jeho pomalu se vzdalující, mírně ohnutý hřbet, a nad ním temnou kapuci a berlu v pevné ruce, zvedající se a klesající podle toho, jak se opíral.

Tekas měl chuť za ním vyběhnout a kus cesty ho vyprovodit. Avšak svatý kmet před něho napřáhl berlu: „My dva teď půjdeme opačným směrem, jenom mu popřejme šťastný návrat domů.“

Tekas se ještě ohlížel za odcházejícím, pokud ho mezi stromy a křovinami ještě viděl. Nechápal skoro nic z toho, co se v poslední době přihodilo. V docela krátkém čase. Ani to, proč právě tam by měl zůstat v bezpečí. A před čím? Hrozí mu snad něco?

Bezděky sáhl k opasku po sekeře. Nebyla tam. Ani pouzdro s nožem mu neviselo pod opaskem. Zbraně musel odložit, když šel do jeskyně. Od té chvíle je neviděl. Ale on se na ně zeptá.

18.

- *Tekas* -

Z homolovitě navršených milířů, pokrytých drny, se zvedal dým, který stoupal nad koruny ševelících stromů. Jeden z kovářů bušil mohutnou palicí do kamenné prohlubně, až z ní prskaly kousky kamínků. Od čadících pecí přicházeli dva umounění kováři se starším kmetem v rudém rouchu a s koženou čapkou, který se v chůzi opíral o berlu se slunečním terčíkem. Avšak nezdálo se, že se opírat musí, nýbrž dalo se poznat, že tak jenom předvádí, jak je jeho berla důležitá a on zároveň s ní. Kováři přivedli muže v rudém rouchu k hromádce nadtých plátěných váčků. Jeden otevřeli a trochu z něho odsypali tomu muži do dlaně. Samé drobné kroužky, tmavě hnědé, jistě sotva vytavené a ještě vyleštěné. Tekas už nejednou slyšel o tom, že Velký Megh, Lemote Alkonis, rozdává velmožům tyto tmavé kroužky. Takže ti nejproslulejší si mohou nechat vyšít na kůži slavnostní prsní pancíř, třeba i nechat zhotovit ženám opasky i široké pásy ze samých kroužků. Zatímco ti méně proslulí si těmi kroužky jenom nechávají obšívát oděvy, sem tam řádku, ale i v několika řadách, pokud jich mají víc.

Tekas měl divný pocit. Stejný, jaký mívají lidé, ke kterým do dvorců a osad přicházejí kováři pracovat na den i několik dní, a pak odjíždějí, většinou na malých vozících, tažených voly nebo krávami, někdy i starými koňmi. Vždyť z kovářů mají lidé strach a snaží se s nimi vyjít co nejlépe. Znalci ohně a kovu znají způsoby, jak na člověka uvrhnout všelijaké potíže i nebezpečné choroby. Dobře se poslouchají, když se pustí do vyprávění, co se kde stalo. A je dobré, když odjíždějí spokojeni. Odvážejí si vedle odměny za práci třeba i plodová lůžka po dětech, zemřelých při porodech, i slepičí vajíčka. Povídá se, že leccos přidávají do tavby železa i bronzu, aby se jim práce vydařila. Také někdy sbírají odřezané nehty a vlasy. Lidé ale většinou mají strach jim něco takového dávat, aby je kováři neočarovali.

„Bud' vítán, Selisi Godchalisi!“ zvedl muž v rudém šatě na pozdrav berlu i volnou paži. „Toho mladíka tady vidím rád. Už jsem o něm slyšel.“

O mně? podivil se Tekas. A co slyšel? Asi jen to, že se v noci prošel rozžhaveným žárovištěm.

„Gludisi!“ i Godchalis zvedl berlu a volnou paži na pozdrav. „Vedu ti Tekase, syna slovutného Atreise Erchise. Jsem rád, že ho zde vítáš. Přivedl ho náš společný přítel Mendhis Deruchis. Budeš ho ochraňovat jako vlastního syna.“

„Ochraňovat ho budou všichni bohové a duchové z ohně,“ usmál se Gludis a pozorně se zahleděl Tekasovi do tváře. „Jako bych poznával jeho otce.“

„Ukaž nám, co tady bude Tekas dělat,“ pohotově mu skočil do řeči Selis Godchalis. „Ať hned ví.“

Gludis přikývl, že pochopil. „Tamhle, Tekasi. Vidiš, jak se rozbíjí ruda?“

Ukázal na kováře, který zrovna opřel těžkou palici o kámen s prohlubní a unaveně si sedl mezi putny a krosny plné kamenných hrud. Pak ukázal na homolovité milíře, ze kterých vystupoval čmoud. A berlu zamířil k nedalekým vrchům. „To všechno budeš dělat, Tekasi. Rozbíjet hroudy, stavět milíře a rubat v zemi. Ale ne na věky. Do té doby, než dokážeš vzít do ruky úplně žhavé železo, vytažené z pece.“

„Holou rukou?“ zděšeně si Tekas promnul dlaně.

Oba významní se zasmáli. Godchalis ho poklepal po rameni, snad aby ho konejšil: „Prošel jsi ohněm bosou nohou, dokážeš vzít do ruky i žhavé železo.“

„To víš, nebude to hned,“ přikývnul Gludis. „Vždycky to trvá.“

„Někomu jednu zimu, jinému i pět šest.“ dodal Selis Godchalis. „Ty to dokážeš brzy, Tekasi. Tys přece.“

Nedopověděl.

„Dokážeš to, protože jsi v ohni něco uviděl,“ zašeptal Gludis. „Já u toho nebyl, ale kováři o tobě mluvili.“

Tekas přikývl: „Viděl jsem.“

Selis Godchalis však do něho drcnul, aby mlčel: „Nikommu to ale neříkej, Tekasi. Nikomu. Rozumíš?“

„Ani kdyby tě chtěli zabít,“ zašeptal Gludis. „Je to tvoje vlastní tajemství, Tekasi.“

„I kdyby nevím kdo po tobě chtěl, abys řekl, nesmíš,“ přikyvoval Selis Godchalis. Oba starci se tvářili velmi vážně. Jemu ale také nebylo kdovíjak do smíchu. Kdo by ho chtěl zabít kvůli tomu, co uviděl v ohni? Kdo vůbec

by mohl mít zájem ho zabít? Snad jedině otec jeho milé Vekvery. Aby mu jeho zálety nepřekazily dceřin sňatek. Kdy jenom se s ní uvidí? Raději by si s ní hrál v křoví a odhazoval její košilku do trávy, než se nechat trýznit mezi kováři. To tedy určitě!

„A teď si zkusíš, jak ti půjde rozbíjení hrud,“ zasmál se Gludis a vyzval Tekase ke kameni s prohlubní.

Odpočívající kovář s úsměvem ukázal na těžkou palici, aby si ji Tekas klidně půjčil. Gludis vzal z nejbližších puten několik hrud rudy a vložil ji do kamenné prohlubně: „No, Tekasi, synu slovutného muže, vezmi palici a rozbij tyto hroudy na drobno.“

„Písek z ní dělat nemusíš,“ zažertoval odpočívající kovář.

Tekas odložil raneček s dózičkami od Deruchise. Uchopil palici. Ani nečekal, že bude tak těžká. Oba kmeti se rozesmáli, odpočívající kovář vyprskl smíchy.

Nikdy dosud takovou věc nedržel, ale přece si poradil. Zvedl palici nad hlavu a nechal ji dopadnout na největší hroudu. Palice odskočila, avšak něco se oddrolilo i odprsklo. Raději ani nesledoval úšklebky všech, kteří ho sledovali.

„Ať si chlapeček nevypíchne oko!“ rozřehťal se kovář. „Nadělá si mozoly!“

Tekas popadl palici trochu jinak než předtím, měl pocit, že ji drží už mnohem lépe a jistěji. Zvedl ji nad hlavu a vší silou udeřil, až ucítil bolest v zápěstí i v loktech. Hrouda se rozprskla a celá rozdrobená se rozletěla všemi směry, kousky zasáhly dokonce i Selise Godchalise na tváři, až sebou škubnul.

„A teď znovu, Tekasi,“ přistoupil k němu Gludis a hovořil šeptem. „A představ si, že rozbiješ hlavy nepřítelům tvého ochránce z ohně. Hlavy se nerozbíjejí na padrt, ale jen nakrápnou, aby z nich zbyla dobrá trofej. Takto načaté hroudy ti pak lépe půjdou rozbít. Rozumíš mi, Tekasi?“

Přikývl a udeřil. Hrouda se nerozprskla, ale jenom nakrápla. Opakovaným tlučením zblízka se rozpadla nadrobno.

Oba starci se jevíli spokojeně, zatímco kovář, který předtím rozbíjel rudu, se tvářil povýšeně. Zejména když se Tekas projevil jako ten, kdo nikdy předtím nezažil žádnou těžkou práci. Kovář se rozladěně chopil palice, naházal do prohlubně několik hrud a velmi zručně je rozdrolil a drť naházal do poloprázdné putny. Rozladěně se pak ohlížel po obou významných, kteří se ani nenamáhali mu už věnovat sebemenší pozornost.

Tekas sebral ze země svůj uzlíček s dózičkami. Gludis se ušklíbl: „Tekasi, moc věcí jsi s sebou nevzal. Co takového máš u sebe? Co bylo pro tebe tak důležité? To by mě zajímalo.“

„Myslím, že nějaké mastičky od Mendhise Deruchise,“ pospíšil si Selis Godchalis s odpovědí namísto Tekase: „Určitě něco na mozoly, něco na rýmu, na úpal.“

„To bylo od Mendhise Deruchise velmi prozíravé,“ rozesmál se hlavní kovář Gludis a Selis Godchalis se k němu přidal stejně vesele. Ale pak se oba zahleděli docela vážně. Střídavě na sebe navzájem i na uzlíček s dózičkami. Něco jim vrtalo v hlavách. Tekas pochopil, že by jistě velmi rádi věděli, co mu Mendhis Deruchis předal. Avšak sami by se ho na to ptát neměli.

19.

- *Tekas* -

„Moudrý Selisi Godchalisi! Vzácny vůdče kovářů Gludisi!“ znenadání se ozvalo od nedalekých křovin u čmoudících pilířů. Přicházeli odtud tři muži, náležitě ozbrojeni. Z nich ten vpředu, stejně mladý jako Tekas, sám Velký Megh, Lemote Alkonis. Tekas velmi snadno poznal jeho rudý oděv a zlatě se lesknoucí pancíř a přilbu. Za širokým pásem z naleštěných zlatých kroužků měl zavěšené dvě zlaté dýky ve zdobených pouzdrech ze zlaceného plechu. Oděv mu spínaly dvě jehlice s vícenásobnými hlavicemi. Oba jeho průvodci, jeden starší, druhý mladší, podle odění a zbraní jeho dhurgisové, druhové a bojovníci, rozhodně nezářili jako on. Zato ale ozbrojeni byli velmi dobře. Přes plece luky, na zádech toulce s opeřenými šípy. Za pasy sekery se zahnutými topory, na opascích zavěšená pouzdra se zakřivenými noži. Na halenách stejné vzorky, jako měl Velký Megh na pouzdrech a rukojetích zlatých dýk. Vzorky, které v celé krajině zná úplně každý. I malé dítě. Takže nejenom Velkého Megha, ale ani jeho dhurgisy si nikdo nemůže splést s nikým jiným.

„Lemote Alkonisi!“ zvedli oba svatí k pozdravu své berly.

„Co tě sem přivádí?“ pronesl Selis Godchalis a pohled mu sjel na udiveného Tekase.

„Kmete Selisi Godchalisi, řekli mi, že tě najdu právě tady,“ s přátelským úsměvem přistoupil Lemote Alkonis před oba svaté muže. „A také jsem se dozvěděl o mladíkovi, který přešel přes oheň. Je to on?“ kývnul hlavou k Tekasovi.

„Je to on,“ trochu rozpačitě se Godchalis prohrábl ve splývavém vousu. „Tekas, syn ctihodného.“

„Vím, čím je syn,“ podotkl Lemote Alkonis. „Vím, který ctihodný muž je jeho otcem.“

„Velký Megh ví, kdo jsem?“ neudržel Tekas svůj úžas, zatímco na obou kmetech pozoroval silné rozpaky.

„Dokázal jsi přejít přes oheň a takový čin se hned rozkřikne,“ obrátil se k němu Velký Megh. „Chce to odvalu a odhodlání. Toho si cením.“

„Nejsem jediný, kdo přešel přes oheň,“ podotkl skromně Tekas.

„To sice nejsi, ale právě tobě chci navrhnout, ať se staneš mým dhurgisem.“

„Já dhurgisem Velkého Megha?“ Tekas z toho až zkoprněl.

„Je to pro tebe snad málo?“ ohlédl se Lemote Alkonis po obou svatých, kteří projevovali nervozitu už velmi zřetelně. Třebaže ani jeden z nich se neodvážil ani hlesnout.

„Je to hodně,“ dojatě přikývnul Tekas. „Opravdu víc, než bych se odvážil doufat.“

„Je to hodně překvapivé, ctihodný,“ vmísil se Selis Godchalis váhavě, „ale tento mladík udělal první krok zasvěcení.“

„Udělal první krok za svojí velkou slávou!“ skočil mu do řeči Lemote Alkonis. „Je na nejlepší cestě stát se bojovníkem. A co je víc?“

Tekas hledí střídavě na oba svaté muže a Velkého Megha. Vůbec nechápe, o co jim jde. Co chtějí? Na jedné straně Mendhis Deruchis, Selis Godchalis a vůdce kovářů Gludis. Na straně druhé pak dokonce samotný Velký Megh, Lemote Alkonis. Po pravdě, ze všeho nejraději by se vrátil domů do rodného dvorce. U Býčí jeskyně jako by se náraz pro něho změnil celý svět. A to, co znal dříve, se mu jaksi podivně vzdaluje. Už tehdy, před devíti zimami, když ho otec na čas odvedl od matky ke strýci, myslel si, že se pro něho všechno změnilo. A přitom pobýval jen o tři domy dál a dennodenně vídal svoji matku i svého otce. A co po něm chtějí teď?

„Kdo ho sem přivedl. Jeho ctihodný otec?“ ušklíbnul se Velký Megh.

Tekas chtěl něco říct na otcovu obranu, avšak Selis Godchalis mu přimhouřením dal najevo, aby se nepletl do hovoru, a sám pronesl: „Přivedl ho moudrý Mendhis Deruchis.“

„Mendhis Deruchis?“ zvláště okázale se podivil Velký Megh. „Jistě ten samý Mendhis Deruchis, který kdysi dávno žil ve dvorci mého dědy. Než jeho místo po právu zaujal Mendhis Menslach. Vlastně teď už chápu, kde po celý ten čas byl a o koho se staral.“

„Z nás tady nikdo neměl ani tušení, že by Mendhis Deruchis činil něco zlého,“ pokrčil rameny starý prorok, po něm i hlavní kovář.

„Zklamal jsi mě, Selisi Godchalisi,“ zatvářil se Velký Megh dotčeně. „Měl bys vědět, co je důležité. Takové věci se bez mého Mendhise Menslacha

dělat nemají. Vždyť se brzy uzdraví a přijde. No, když ty nesmíš odtud ani na krok, pak on musí za tebou. Měl jsi něco naznačit. Poslat pro něho. Nechal bych ho přivést.“

Napětí sílilo. Tekas pozoroval, jak se oběma kmetům orosila čela.

Před Tekase stoupl starší z obou bojovníků a bedlivě si prohlížel jeho tvář, než se otočil ke svému vůdci: „Je to on.“

Tekas vidí, jak si ho všichni prohlížejí. Co takového způsobil? Kdyby se jednalo o Vekveru, za kterou tajně běhal, docela by chápal. Ale tohle? Proč mu nikdo nic nevysvětlí?

A co Velký Megh pověděl o Mendhisovi Deruchisovi? Že by on byl kdysi až tak významný? On skutečně žil ve dvorci Velkého Megha? Jako svatý Mendhis? Tam přece bývá ten nejvyšší ze svatých.

Tím to celé ještě neskončilo. Velký Megh se otázal Selise Godchalise, jestli už Tekas prošel celým zasvěcením. Ani nemusel čekat na odpověď, už předtím ji znal: „Tedy nic nebrání, aby se tento mladý muž stal dhurgisem.“

Avšak Selis Godchalis nemínil ustoupit ani o krok: „Tento mladý muž se připravuje na vstup mezi znalce velkých tajemství.“

„Ale zatím se ještě může rozhodnout,“ ušklíbl se Lemote Alkonis. „Nemám pravdu?“

Oba starci rozpacitě přikývli. Poněkud jim to trvalo.

Tak tak... Ještě může...

„Takže, Tekasi, synu ctihodného muže,“ obrátil se Velký Megh na mladíka, ve skutečnosti stejně starého, jako on sám. „Zůstaneš zde, nebo mě budeš následovat?“

Tekas se nořil v rozpacích. Nikdy dosud po něm nikdo žádné podobné rozhodnutí nežádal. Tváře i pohyby obou svatých mu naznačují, aby zůstal. Velký Megh ho zve mezi své dhurgisy. Upřímně, raději by se stal bojovníkem, než kovářem. Avšak je zde vůle svatých mocností, kterou moudrý Mendhis Deruchis dokáže vyzvědět i používat. Odjakživa ví, že pokud se Deruchis nějak rozhodne, je to vždycky nejen moudré, ale i v souladu s vůlí nejsvětějších mocností. Vždyť i tyto dva kmety uznává a ctí celá krajina. Na druhé straně je...

V tu chvíli Lemote Alkonis vytasil obě zlaté dýky a prudkými švihy kolem sebe prořezával vzduch, až to svištělo. Oba jeho dhurgisové, starší i mladší, jeho počínání pochopili jako výzvu k předvedení bojové ukázky. Nejen zlaté dýky Velkého Megha, ale i zahnuté sekery a zahnuté nože dhurgisů svištěly

vzduchem a narážely na sebe. Nezdálo se, že by dhurgisové svého velitele šetřili. Spíše ale ten o poznání mladší pojal souboj opravdu vážně. Jeho údery dopadaly se stále větší silou a častěji. Jednu ránu Velký Megh nestačil odrazit. Sekera prořala na jeho hustě tetovaném předloktí hluboký šrám, ale dýku nepustil. Z rány se vyřinula krev. Mladý dhurgis však nepřestal. Lemote Alkonis zíral na útočníka a krvavou rukou odrazil další rány. Starší z dhurgisů napřed poodešel, ale najednou hbitě přiskočil za svého druha a vetnul mu sekeru do zad pod šíjí. Rozvášněný útočník znehybněl, sekera i nůž mu vypadly z náhle ochablých dlaní. Lemote Alkonis přiskočil a vnořil do jeho hrudi obě dýky, které hned z ran vytrhl a pohodil na udusanou trávu. Tělo útočníka se sesulo vedle zlatých dýk. Několik mužů si odervalo z halen kusy hadrů a chtělo přiběhnout k Velkému Meghovi. Avšak on jim naznačil posuňky, že se nechá ošetřit jedině od svého věrného dhurgise. Ten roztrhl svoji blůzu a zraněnou paži stáhl a pevně ovázal.

Do Velkého Megha vjel vztek. Přiskočil k ležícímu tělu a kopal do něho a dupal po hlavě. Vyřvával přitom i v jakési řeči, kterou Tekas nikdy dosud neslyšel. Sotva se náležitě vyzuřil, prohodil k oběma ctihodným kmetům: „Dejte toho psa pohodit do díry!“

„Jaké je jeho jméno?“ otázal se Selis Godchalis.

„Eremiš,“ zašeptal dhurgis.

To ale Velkého Megha rozzuřilo ještě víc: „Jeho jméno už nechci slyšet! Nezaslouží si, abych jeho jméno ještě někdy slyšel! Rozumíte?“

Všichni byli zaskočení. Kdo by čekal, že dhurgis přepadne svého velitele a dobrodince? Mnoho nezbývalo. Ale i přes to, co se stalo, Lemote Alkonis nezapomněl. Zato už se ani neptal, nýbrž rovnou na Tekase spustil: „Pokud nejsi zbabělý a nehodláš uvrhnout hanbu na pověst svého otce a svého rodného klanu, tak se mnou hned odjedeš.“

Proti tomu se nedalo nic namítat. Bezradně se zatvářili i oba svatí muži. Už tak učinili víc, než po nich mohl někdo žádat.

20.

- *Texas* -

Přijeli k lesní osadě. Několik srubů z hrubých klád a zemnic, jejichž střechy vyčnívaly nad udusanou trávou. Velký Megh, Lemote Alkonis, nařídil Tekasovi, aby seskočil s koně: „Tady se něčemu naučíš. A pak uvidíme.“

Z obydlí vycházeli mladí muži s dýkami a sekerami v rukách. Vykouklo i několik rozčuchaných dívčích hlav. Okamžitě poznal, že každý z nich pocházel z jiného klanu. Lišili se i podle zbarvení oděvů, či barevných vzorů. A pokud se přece jenom barvy a vzory látek podobaly, pak viděl zase jiný opasek, či pás, a jinak k nim uchycená pouzdra s noži, a jiné drobnosti.

„Lemote Alkonis! Velký Megh!“ vykřikovali mladí muži, sotva poznali, kdo k nim zavítal.

Z jednoho srubu vyběhl mladík, který si ještě zavazoval široký pás. Řemínky krpců se mu rozvázaly a raději si je hned vyzul a přibíhal bosý.

„Rivakisi! Rivakisi!“ rozesmál se Lemote Alkonis. „Kdyby vás chtěl někdo přepadnout, měl by to hodně snadné!“

„Ctihodný Lemote Alkonisi,“ kál se Rivakis s viditelnými rozpaky. „Kdo by nás chtěl přepadnout? Nikdo se neodvází. Nás chráníš přece ty. A s tebou nás ochraňují i dávní předkové.“

„Vždycky se najde nějaký nepřítel,“ mrknul Velký Megh na dhurgise po svém boku. „Mám pravdu, Chubisi?“

„Máš pravdu, ctihodný Lemote Alkonisi,“ horlivě přikývnul dhurgis. „Zrovna dnes tě zradil někdo, komu jsi věřil.“

„Ano, zradil mě můj vlastní dhurgis,“ pronesl Velký Megh mocným hlasem. „Po zásluze zahynul a já hledám za něho náhradu. Každý z vás má možnost stát se mým dhurgisem.“

„Jak se jmenoval ten zrádce?“ otázal se Rivakis.

„Jeho jméno nevyslovím. Ani ho nechci slyšet,“ mávnul Velký Megh paží se zaschlou krví na obvazu a ukázal na Tekase. „Ale tady jsem vám přivedl odvážlivce, který se chce stát mým dhurgisem.“

Všichni upřeli pohledy na Tekase, stojícího vedle koně s uzlíčkem v ruce. Zato Velký Megh ukázal Rivakisovi k osamocené lípě a sám tím směrem popohlnal svého koně.

Mladíci na Tekase hleděli s posměchem a přezíravě. Podle jejich mínění jim zřejmě nesahal ani po kotníky. Zase nějaký nový, který se musí hodně učit, aby z něho něco bylo. A že se chce stát dhurgisem? To chtějí beztak všichni. A kdo by si nepřál?

Tekas vidí, jak o kus dál Velký Megh hovoří ze hřbetu koně s Rivakisem. Sklání se k němu a něco mu naléhavě šeptá. Rivakis se občas ohlédne po Tekasovi, takže se zdá, jako by spolu hovořili právě o něm. O čem přesně, by Tekas nesmírně rád věděl.

„Hej! Ty nový!“ ozvalo se za ním.

Hbitě se otočil. Mladý bojovník s potetovanými pažemi objímal dvě pohledné dívky.

„Vítej mezi vojky,“ rozřehnal se bojovník a obě holky se rozchichotaly s ním. „Tady se něco naučíš, pokud tě hned neroztrhají psi. Nebo veverka nevyženou z lesa.“

Rozřehnali se další mladíci a ozval se i zvonivý smích dívek, ovšem odněkud z dálky.

„Proč jsi nepřivedl svoji kamarádku,“ zašpítala jedna z dívek. „Rády bychom ji zde uvítaly.“

„Nebo sestru!“ přidal se nenápadný mladík.

„No, my bychom ji taky uvítali!“ vyprskl mladý bojovník a mladíci poblíž se rozesmáli.

„Tak sem s ní! Kde je?“

Vtom na sebe strhl pozornost Rivakis, který předtím hovořil s Velkým Meghem.

„Ten nový se musí učit.“

„A kdo to je?“ otázal se bojovník, stále objímající své dívky. „Proč ho přivedl Velký Megh?“

„Je bezvýznamný!“ zdůraznil Rivakis. „Bude nám všem sloužit jako nejposlednější z posledních.“

To se ovšem Tekasovi nelíbilo: „Jsem Tekas, syn váženého Atreise Erchise! Nepřišel jsem, abych někomu sloužil jako nejposlednější z posledních!“

„Ale pokud jsi někým významným,“ naklonil se k němu Rivakis, „pak ukaž svoji značku a tetování. Máš? Jedno nebo druhé? Nebo obojí?“

„Nemám,“ trochu se Tekas sklonil. Dosud neobdržel ani osobní značku, ani tetování. Hádat se nemohl.

„Tady nejsi doma pod sukání!“ bodl Rivakis prstem k jeho tváři. „Buďto poslechněš, anebo hned odejdi.“

Odejít, když ho sem přivedl Velký Megh? To by jeho otci na cti nepřidalo.

„Zůstanu, ale sloužit nikomu nebudu!“ stál Tekas na svém.

Na tvářích mladých bojovníků a dívek mohl poznat, že se jim docela zamlouvá. Hlavně tomu, který stále objímal svá děvčata.

Zato Rivakis jen stěží zadržoval vztek: „Dobře tedy, tak zítra projdeš první zkouškou. Uvidíme, jak obstojíš, synu váženého Atreise. Od této chvíle nesmíš nosit zbraň, kterou nezískáš v boji.“

Mladíci a děvčata se po sobě ohlížejí hodně rozpačitě. Tekasovi však nezbyvá než přikývnout. Vybojovat si svoji zbraň je mnohem čestnější, než sloužit kdekomu jako poslední z posledních. Ale co mu vůdce uchystá, mu zrovna není jasné. A pokud jde o jeho zbraně, stejně žádné nemá. Ani neví, kam se poděly. Zůstaly někde u svaté jeskyně.

Tak se Tekas ocitl mezi vojky, mladými bojovníky a lupiči.

Vypráví se, že právě mezi takovými mladými vojky se kdysi ocitl i slavný stopař a lovec Pustakmis, Kamenná pěst. Zrovna ten, o němž se často hovoří, připomínají se jeho hrdinské činy. V Tekasově rodném klanu ho někdy připomínali večer co večer. Lovec, chodící ve zvířecích kůžích, vysoký a nesmírně silný. Zvou ho na tryzny významných velmožů a pokaždé vítězí v zápasech s největšími siláky. Dosud ho nikdo nepřemohl a v budoucnu určitě ani nepřemůže. Stopař Pustakmis také začal mezi vojky. Ale už je tomu hezkých pár zim.

21.

- Krogala -

Dopadlo to, jak předpokládala. Otec Konugu Arvis s sebou sice vzal oba své syny Ormagha a Karmegha, avšak jejich matky nechal v hlavním táboře klanu. Rozhodl se pro svoji nejoblíbenější ženu Albechu, aby ho doprovázela. A s ní vybral i Krogalu. Oba bratři, Ormagh a Karmegh, se už vychloubají bojovníckým tetováním, avšak jenom po otci. Nosí také znaky klanu, neboť prozatím se ještě nestačili proslavit přímo v boji. Zato oba už mají právo nosit své vlastní vzorky, které jim visí na řemíncích u hrubého opasku. Oproti Krogale jsou významnější. Ona žádné tetování zatím nemá a u pasu má zavěšený pouze otcův vzorek, nikoliv svůj vlastní. Když obarveným vzorkem něco označí, náleží to v první řadě otci a pak teprve jí. Ona ale nic nepotřebuje značit. Akorát občas si nanášela vzorky na tvář, což oba bratři dělají často, stejně jako všichni dospělí bojovníci.

Rozhodnutí padlo hodně rychle, sotva tábor opustili poslové Velkého vůdce se zlatou destičkou, na níž se skvěl slavný znak, střemhlav letící orel s křídly u trupu.

V celém klanu už podle všeho měli dávno jisté, kdo půjde do války a kdo zůstane. Tábor se rozdělil opravdu rychle a jednoznačně.

Ani loučení neproběhlo nijak srdceryvně. Muži a ženy, odjíždějící na koních nebo na vozech se stany, hleděli do budoucnosti většinou radostně. Hlavně mladší muži se těšili, což jejich rozjasněné tváře dávaly najevo. Nicméně také oni chvílkami ukazovali aspoň trochu povinné lítosti a smutku. Vůči těm, kteří museli zůstat v táboře. V několika případech odjížděly ženy, zatímco jejich nemocní nebo zranění muži zůstali. V boji budou silné a zdravé ženy platnější, než jejich nemohoucí muži.

Konugu Arvis se s oběma svými ženami nijak dojemně neloučil. Jenom se s nimi objal a něco jim zašeptal do ucha. A pak je pouze políbil na čelo, ne jako jejich muž, nýbrž jako otec klanu. A že oběma ženám při tom přišlo trochu úzko a snad vytryskly i nějaké slzy? Konugu Arvis to nijak nebral na

vědomí. Když jejich loučení Krogala pozorovala, raději sklonila hlavu, aby nikdo nezahlédl úsměšek. S její matkou by se otec rozloučil úplně jinak.

S radostí pak sledovala, že se na cestu chystají i obě její družky, bojovnice Uladha i Dheilana. Nadšeně jim zamávala. Avšak zamáváním jí odpověděla jen Uladha, nadšeně se však netvářila. Spíše naopak. Zato Dheilana se úporně zahleděla na úplně jinou stranu, jako by ji tam něco zaujalo. Právě v tu chvíli.

Bojí se, usoudila Krogala. Ani ji to nepřekvapuje. Vždyť Dheilana se nikdy nejevila jako kdovíjaká bojovnice. Spíše její otec si přál, aby se jí stala. Snad aby měla lepší osud. Možná aby se trochu vyrovnala Krogale, když on sám se s jejím otcem srovnávat nemůže. Obyčejný Skend, pastevec a strážce. Zato Krogalin otec? Velký Konugu Arvis! Otec klanu. A nejenom to. Hned druhý po Velkém vůdci všech klanů, všech Skendů. Druhý vládce stepi. Té nádherně rozlehlé stepi. A Dheilana? Ta by se jí také ráda vyrovnala. Je sice celá úžasně krásná, ale to není všechno. V očích mužů je určitě krásnější než Krogala, každopádně hezčí než Uladha, třebaže ony dvě určitě patří k těm pohlednějším dívkám z mnoha klanů. No, důležité bude, jak si Dheilana povede v boji. Snad neudělá ostudu ani svému otci, ani klanu. Ale schopná je. Oštěpem dokáže stejně dobře, jako Krogala i Uladha. Z luku střílí obstojně. I z praku. Na meč má sice měkké ruce, nožem se ohání jako při vaření nad kotlíkem. Vlastně ani Dheilana, ba ani Uladha, toho se zbraněmi tolik nenacvičily jako ona. Jejich otcové nepatří k významným, a proto se obě dost nadřely, zatímco Krogala si mohla dovolit cvičit se všemi zbraněmi i v jízdě na kobylce, kdykoliv se jí zachtělo. Zvládla také jízdu na několika koních, kteří ji svezli, ačkoliv dávali najevo, že mají své oblíbené pány. Na rozdíl od svých družek z otcova klanu se Krogala nebojí. Ani nemůže. Nesmí. I kdyby ji to stálo kdovíjaké bolesti, nebo dokonce i život. Ona otci hanbu neudělá.

Vtom zahlédla staršího muže v pestrém kabátci, ženoucího se na hnědém hřebci s dlouhou hřívou. Strýc Okris! zaradovala se. Určitě už se uzdravil. No konečně!

Potěšilo ji ještě víc, když spatřila jezdce, který strýce následoval. Starý šedivec Rafis! Vždycky ho ráda vidí. Rafis tedy pojedje se strýcem. Skvělé! Projížděli další muži i ženy. Ale nikdo jiný ze strýcova průvodu ji už tolik nezaujal. Takže strýc Okris prohání koně, aby viděl, jak to s nimi vypadá. Krogalu ale nejvíc zaujalo, že pojedje Rafis.

Zvedl se vítr. Táhlým zahučením pročísl vysokou trávu okolní stepi a vytáhl do výše mračna žlutohnědého prachu. Trochu jí to připomnělo mlhu, ta však mívá jinou barvu. A přes to. Jako by v dálce zaznělo dunění. Takový pocit, že někde za dalekým obzorem se blíží stádo. Nejspíš samé koně, bušící kopyty do tvrdé hlíny. Ale ať se ohlíží jak chce, ať napíná zrak, mne si oči, nic nevidí. Rovněž ten pomyslný hluk odezněl, sotva se zklidnil vítr. Mračna prachu se rozpadla do mráček a převalujících se chuchvalců, zvolna se rozplývajících a sedajících do vysoké trávy.

Žádné stádo na dohled, žádné kobyly, žádné divé zjevy. Ani temné, ani vyzařující. Jen pocit něčeho, co zůstalo v hlavě po uplynulé noci. Snad ještě působil zázračný nápoj. Snad jí to jen připomněl prohánějící se vítr.

Ale možná zrovna někde v těch místech se kdysi něco zvláštního přihodilo, co se bezděky připomene těm, kteří jsou schopni vnímat. Ale ona dosud nic podobného nevnímala. Že by se u ní něco změnilo? Stádo koní, spíše kobyl. Divé ženy, nejspíš noční zjevy, které stádo někam ženou. To ale zažila teprve včera. Ale co její sen, který se jí opakuje už hodně dlouho? Pokaždé skoro stejný, vždy jenom s nějakou nepatrnou obměnou. Úžasná moc a síla. Nádherná tvář mladého muže. Jeho obrázek by ráda nosila na kůžičce u podpaží, jako nosí tváře Velké Bohyně. Avšak nesmí. Její patronka by se rozhněvala.

22.

- Krogala -

Po dešti se vítr proháněl stepí a zvedal plachty stanů a hadry, visící na šňůrách mezi vozy. Krogala pobízí kobylku, střídavě do klusu i cvalu. Podle toho, co si zrovna může dovolit. Uprostřed tábora to na prudký cval nevypadá. Alespoň se věrné zvíře proběhne. Musí se vyhýbat lidem, vozům, stanům i ohradám. Kobylka to dokáže. Ven z tábora Krogala nesmí. Aspoň se prožene cestičkami jako divoženka, pokud to jenom půjde. Muži i ženy se za ní ohlížejí. Dá se poznat, kdo má v oblibě bojovnice a kdo ne. Ženy se většinou mračí, muži se pošklebují. Pokud jim ovšem nevadí, že jsou nuceni hbitě uskočit stranou, anebo se vyvrátit na záda a nechat se přeskočit. Tábor je ohromný. Lidí je v něm, že tolik pohromadě dosud neviděla. A ještě další se brzy přidají.

Hlavně se vyhýbá velkým stanům, zejména s vlajícími zástavami a vyvýšenými odznaky na destičkách. Nerada by urazila někoho z vlivných. Obyčejní ji nezajímají, jako ji nezajímali dosud. Ona je přece dcerou Konugu Arvise. A ten patří k těm velevýznamným, co mají k Velkému vůdci nejbližší. Takže i kdyby si na její bezohlednou jízdu někdo stěžoval, jen ať to není nikdo z blízkosti Velkého vůdce.

Kobylka chvílemi přidává a kličkuje mezi uhýbajícími. Náhle se jí zdá, že někteří uskakují příliš klidně a ochotně. Až ji to překvapuje. Mezi uskakujícími se jí jezdí lépe, než mezi nehybnými kůly zapravenými do hlíny. To si dá líbit. Určitě si jízdu ještě zopakuje, než step zahalí večerní temnota.

Zastavila. Ohlédla se. Na volném prostranství mezi stany se mladíci projíždějí na koních dokola a střílejí z luků do slaměného věnce, zavěšeného na tyči. Někoho mezi nimi poznala. Dokonce svoji družku z klanu. Bojovnici.

To je přece Dheilana!

Ale co tam dělá?

Zasvěcená...

Přece nemůže jen tak soupeřit s mladíky. Jako by nevěděla! Ale ona moc dobře ví. Musí to vědět. Ženy ani děvčata se nesmějí účastnit her mladých mužů a chlapců.

A zasvěcené tím spíš!

Prostě nesmějí! Dheilana sice nemá až takové zasvěcení jako Krogala. Ale přesto, neměla by.

S Dheilanou se určitě něco děje. Už na ní upozorovala...

Mladá bojovnice si určitě všimla, že ji Krogala sleduje, avšak nadále pobízí koně dokola a střílí do terče jako ostatní jezdci.

Její věc, pomyslela si Krogala a zrovna se chystala pobídnout kobytku k dalšímu běhu. Ovšem úzkou mezerou mezi stany a vozy zahlédla zástup ozbrojených jezdců. V čele zástupu uviděla svého otce, Konugu Arvise.

To ji samozřejmě zaujalo. Zatáhla uzdu a obrátila kobytku. Teď však už řídila její kroky velmi obezřetně.

Mezerou mezi stany vyjela za okraj tábora, což by si za jiných okolností určitě nedovolila.

Houf jezdců a pěších mířil k vyvýšenému prkennému lešení se vztyčenými sloupky, na nichž se ve větru houpala volně zavěšená dřevěná kolečka se znaky nejmocnějších klanů. Krogala se s uspokojením ujistila, že znak jejího otce visí mezi nejvyššími.

Uprostřed lešení, na samostatném schůdku, pod tyčí se zavěšeným prastarým zprohýbaným rezavým mečem, stálo velmi dovedně vyřezávané křeslo Pána zástupů a stád, Chonši Konugu Sikely. A Velký vůdce z křesla pohrdavě hleděl na příchozí. Muži stojící za ním, ozbrojení i neozbrojení, udržovali na tvářích přesně tentýž výraz.

Pozorně se zahleděla do houfu. Na koních jedou ozbrojení Skendové a uvnitř houfu jen několik jezdců, více však pěších. Všichni v oděvech, lišících se od skendských. Na koních, většinou v pestrých pláštích i s barevnými klobouky a barety. Většina pěších však vyhlížela značně ošuntěle.

Snadno pochopila, kdo cizinci jsou. Hlavně ti s holemi a berlami s kruhovými terčíky z mědi, bronzu i z jantaru. Ani jejich kožešinové čapky, ani přilby z bronzu nepůsobily vůbec skromně. Přední muži z klanů, podřízených vůdci zpupné Molbery. Skendský Pán zástupů a stád si je beztak pozval, aby se s nimi dohodl. Vůbec neuškodí, pokud Molberu nepodpoří úplně všechny podmaněné klany a spojenci ze všech světových

stran. A podle toho, co už měla možnost slyšet ve stanu svého otce, rozhodně ne všichni Molberu podporují. Spíše naopak. Moc rádi by se zbavili těžkého jařma a potupy. Spojenectví se Skendy pro ně snad bude výhodnější. Ona sama o tom ani trochu nepochybuje.

Skendové i cizinci se nahrnuli před lešení s křeslem Pána zástupů a stád. Všichni zůstali způsobně čekat. Skendové vsedě na koních. Cizinci, kteří přijeli, pokorně sesedli a stáli.

Ne všemu z toho, co vyřkl Pán zástupů a stád, rozuměla z dálky. Jeho výroky překládal a hlasitě pronášel muž v dlouhém, pestře zeleném rouchu se zlatými výšivkami. Stál přímo po pravici Pána zástupů a stád. Ojediněle odpovědi cizinců pak ve skendské řeči pronášel muž po levici Velkého vůdce, jeho sytě oranžové roucho se místy lesklo stříbrnými výšivkami. Vyžadovalo hodně pozornosti porozumět alespoň zčásti tomu, o čem se pojednávalo. Hlavně, co Krogala velmi dobře pochopila, bylo to, že Velký vůdce cizincům zcela nepokrytě vyhrožoval. Pokud nepřijmou jeho návrhy, všechno jim sebere, i jejich ženy a dcery. Také po nich žádal, aby k němu poslali každý svoji dceru, dosud neprovdanou. Anebo pokud své vlastní dcery nemají, pak ať pošlou dívky z nejbližšího příbuzenstva. Když tato slova odezněla i ústy muže, který překládal a veřejně pronášel, vyvolala mezi cizinci rozpačité příkyvování. Tehdy se Pán zástupů a stád zahleděl s úsměvem na Krogalu. Určitě ji poznal. Usmíval se, opojený svojí mocí, kterou tak okázale dával najevo. A bezpochyby i představou, jak s mladinkými děvčaty naloží. Přitom se díval na ni. Když si uvědomila, co se v jeho mysli prohání, až ji celou zamrazilo. A tehdy se Pán zástupů a stád z ničeho nic zahleděl úplně jiným směrem. Dost ji to překvapilo. Ale ne až zase tak moc, když podle jeho pohledu poznala, kam přesně jeho zrak zamířil.

Před první řadou jezdců z řady doslova vyčnívala mladá dívka. O celou koňskou délku před ostatními.

Černovláska Dheilana! užasla Krogala. Ano, je to ona.

Bojovnice, Krogalina družka. Seděla na koni poněkud uvolněně, kabátec rozepnutý, její ňadra se poněkud vydrala na světlo. A přitom se na Pána zástupů uculovala s tak nelíčeným obdivem, že to rozhodně nemohl přehlédnout.

Krogaly se to poněkud dotklo. Sice jí mohla být trochu vděčná, že od ní odpoutala pozornost velemocného muže. Ale moc jí vadilo, jak to provedla.

Něco takového se neodpouští.
Vždyť ta holka zrazuje bohyni!
Víš, co dělá?

23.

- Krogala -

Houf se rozcházel. Jezdci vyprovodili hosty ve stejném obklíčení, jak je předtím přivedli. Další muži a ženy, koňmo i pěšky, zamířili do tábora.

Krogala se rozhodla popovídat si s Dheilanou. Avšak brzy ji ztratila z dohledu. Z lešení sestoupil jeden z vůdcových mužů v pestrém šatě a vzal jejího koně za uzdu. Odvedl ji pak někam za lešení, kam už Krogala nedohlédla. Třeba si tam jenom s někým promluví a pak se vrátí, kam patří. Usoudila a pobídla svoji kobyliku k táboru, směřovalo tam hodně lidí, kteří ji obklopovali.

Potom schválně přecházela kolem stanu Dheilanina otce, avšak marně. Nikde nezahlédla ani jejího koně. Před setměním uviděla muže v pestrém šatu a s kožešinovou čepicí, jak přivádí Dheilanina koně. Muž po chvíli vyšel ze stanu, doprovázený Dheilaniným otcem, který se tvářil velmi radostně a v jeho dlaních mezi kostnatými prsty prosvítaly kousky zlata a stříbra.

Tfuj! odplivla si Krogala, sotva si uvědomila, co se přihodilo. Ostatně Dheilanin otec nikdy nepatřil k nejčestnějším. Podle něho jde o poctu. A určitě by se sám od sebe neodvážil Velkému vůdci odepřít cokoliv. Tak aspoň získal nějaké kousky zlata a stříbra. A jeho dcera se beztak brzy vrátí do nuzného stanu. Anebo pojedje přímo zpátky domů, do stepi. Třeba aby se přichystala na porod.

Zřejmě o to jí šlo, zrádkyni.

Hlavně o to. Aby nemusela do války.

Dheilana tedy zradila. Svě zasvěcení i svoji bohyni. A s tím i všechno, co předtím uctívala společně s Krogalou, Uladhou i s mnohými dalšími. Některé z nich jsou v táboře, i když na vzdálenější straně, když přece patří do jiných klanů. Až se dozvedí o zradě, co asi řeknou? A co řekne Uladha?

Rozhodla se ji hned vyhledat. Jenomže ji dost překvapilo, že Uladha na Dheilanu vůbec nespustila žádné nadávky. Žádné kletby. Vůbec nic, čím by ji zatracovala. Jako by se jí podlá zrada vůbec nedotkla. Spíše jako by u ní

vycítila náznak jakéhosi obdivu, jak si to jenom Dheilana dokázala zařídit. Uladha samozřejmě nic takového nevyslovila, avšak Krogala ji zná, aby ji prokoukla.

Také Uladha ji zklamala.

Cožpak v těch holkách není trocha cti?

Té správné, bojovnické hrdosti?

Asi není! odpověděla si sama, když nechala Uladhu, aby pokračovala ve svých povinnostech. Zamířila ke stanu své matky. A na všech mužích, které zrovna potkala, viděla nadšení. Všichni bez výjimky toužili po válce. Chtějí prožít vítězství. Své vlastní hrdinství. Získat kořist a slávu. Zato ty dvě. Ostuda pomyslet. Asi proto, že mají bezvýznamné otce. Ani vzorky nosit nesmějí.

Ale když tak o sobě samé přemýšlí. Nejenom Dheilana, ale ani ona si nepřejí válku. Sama neví, co bude v boji dělat. Ale je zasvěcená. A také je dcerou významného muže. Dcerou Konugu Arvise. A to opravdu něco znamená.

A ještě něco tady je. Musí do války. Hlavně kvůli svým opakujícím se snům. Tvář plná moci a síly. Vůbec nejde o nikoho z masa a kostí. O žádného z mužů, kterého kdy potkala. Ať už ho viděla zblízka nebo z dálky.

24.

- *Tekas* -

Po setmění Rivakis posadil Tekase za sebe na koňský zadek a vyjel ze světél ohňů. Ještě se za nimi ohlíželo několik mladíků a děvčat, sedících kolem ohnišť.

Večerní temno projasňoval necelý narůstající měsíc, sem tam zcela překrývaný temnými mraky, vykreslujícími na nebi výjevy jako ze starých zkazek o všelijakých podivných příšerách.

Ku podivu nejeli ani příliš daleko. Na dohled mezi shluky křovin, poblíž rozsáhlého lesa, se ukrývalo několik chatrčí a rozlehlá ohrada s dobyt看kem, ovce, kozami a vepři. Zvířata, která ještě neusnula, si vzájemně odpovídala slábnoucími zvuky. Z několika míst zazněl štěkot psů, kteří si rovněž navzájem odpovídali. Rivakis zastavil koně a ukázal k osadě.

„Tvůj úkol bude vzít sekeru, kterou mají zařatou do kůlu, co je na samém kraji. Vidíš?“

Nějaký kůl tam je a na něm něco, co opravdu může připomínat sekeru.

„Vidím.“

„Tak slez a do rána tu sekeru chci vidět. To bude tvoje zbraň.“ I v temnu bylo znát, že se Rivakis šklebí, dokonce usmívá.

„Mají psy,“ zašeptal Tekas a zaposlouchal se do štěkotu. „Jsou nejméně tři.“

„Mají,“ zasmál se Rivakis, „ale já chci u tebe vidět sekeru. Tamtu a žádnou jinou.“

S řehotem plným uspokojení Rivakis pobídl koně, aby se obrátil, a pohnal ho do cvalu.

Něco se mu na tom nezdálo. Jak to, že Rivakis přesně ví, že do kůlu je tam zatnuta sekeru? A že přesně ví, jaká sekeru to je? Něco za tím bude. Pro sekeru určitě půjde. Ale napřed se musí připravit. Udělal chybu, že si nevezal uzlík s dózičkami od moudrého Mendhise Deruchise. Ten přece věděl, že něco takového určitě bude potřebovat. A rozhodně je využije. Dvě určitě.

Snad všechny tři. Jenomže je nechal v osadě vojků. No, nic se nedá dělat. Musí se vrátit. Daleko to není.

Šel tedy zpět. Pomalu, váhavě. Vždyť noční krajina je plná nástrah. Co všechno zde číhá. Ještě, že má jantarové slunce, svoji moc. A od moudrého Mendhise Deruchise zná spousty zaříkadel a všechny použije. Jedno po druhém.

Skutečně nešel daleko. Naopak, docela blízko. Mladíci a děvčata stále vysedávali kolem ohňů. Seděl tam i Rivakis. Vypadalo to, že se s někým hádá. A ten druhý, to byl mladý bojovník, který tak rád objímá dvě děvčata najednou. Bylo vidět, že ti dva se moc rádi nemají. Tekas jim nerozuměl, ale poznal, že hádka se poněkud přiostrňuje. Až Rivakis náhle vstal a se vztekem odešel někam do tmy.

Mladý bojovník za ním ještě zakřičel dost hlasitě: „Rivakisi, nevím, proč to děláš! Je to hodně divné!“

„Drž hubu, Matvalisi!“ opáčil Rivakis ze tmy. „Tobě nebudu nic vysvětlovat!“

„Mně nemusíš, ale tady všem bys měl!“ zařval Matvalis. „To už je třetí za tři úplňky!“

Na to už Rivakis neodpověděl. A všichni u ohně se odmlčeli.

Tekas se tiše vplížil do chaty. Do svého koutku. Potmě tam mezi hadry a kožešinami nahmatl svůj uzlík. Dózičky tam byly. Všechny tři. Moc dobře ví, jak je využije.

Odplížil se z osady vojků a teprve se vydal splnit svůj úkol.

25.

- *Texas* -

Osada vyhlížela ve skromném svitu měsíce jako z jiného světa. Tak nějak si připadal, jako by se připravoval do krajiny mrtvých. Vždyť se to stát může, pokud ho chytí. Spíše střelí šípem. Ale jeho nechytí. Ani nestřelí. Sáhl si pod košili a nahmatal jantar na řemínku. Poprosil o štěstí a šel splnit úkol.

Napřed se přesvědčil, že nikde nablízku na něho nikdo nečihá. V křoví vyňal z uzlíku dózičku s mastí. Oddělil víčko, nabral na prsty páchnoucí mast a potřel si krpce hlavně zesponu i ze stran. Šmouhy si napatlal i po nohavicích i po zástěrce, haleně a po rukách. Dokonce i na čepici. Prázdnou dózičku ukryl v trávě. Plížil se k osadě, uzlík s dalšími dvěma dózičkami pečlivě svíral v ruce.

Zatím vládl naprostý klid. Nikde nikoho neviděl. Najednou však zaslechl něco jako tiché zívnutí. Odněkud z křovin. Jako by se tam někdo ukrýval. Ale to se mu jenom zdálo. Určitě se mu to jenom zdálo. Ve tmě si člověk přimyslí i to, co není pravda.

Opatrně se plížil dál, kryl se křovinami. Volnými místy se raději pomalu proplížil v hluboké trávě. Všude klid a mír. Ani psi neštěkali. Beztak spí, pomyslel si. I psi se potřebují vyspat.

U další křoviny se zvedl a pohledem si odměřoval co nejbezpečnější trasu ke kůlu se sekerou. Kdyby se nebál psů, troufl by si do osady vběhnout, vytrhnout sekeru z kůlu a utéct. Nadarmo se nejmenuje Texas, Zaječí běh.

Náhle mu pod nohou zapraskalo něco suchého, snad uschlá větévka. Někde docela blízko se rozštěkal pes, přidali se další dva.

Je zle! usoudil.

Hbitě rozevřel uzlík a vyňal jednu ze dvou zbylých dóziček.

Nejvyšší čas! Z místa, odkud by to nečekal, se k němu hnali se zuřivým štěkotem tři velcí psi. Pochopil, že musí jednat. Hodně rychle. Rozběhl se proti větru a psi za ním. V běhu otevřel dózičku. Její obsah vysypal po větru.

Zabralo to velice rychle. Psi se zastavili a kýchali jeden přes druhého.

Moudrý Deruchisi! Moc díky!

Psy zastavil. Ještě získat sekeru!

Z chat vybíhají muži, někteří skoro nazí, se zbraněmi. Tekas se rozběhl proti nim. Skloněný se kryl křovinami, aby ho neviděli. Poblíž první chaty se skulil pod křoví. Kolem něho s dupotem a fučením proběhla rojnice chlapů.

Vyskočil a hnal se ke sloupu. Jenže z jedné chaty kdosi vyšel. Tekas se schoulil vedle větší boudy. Otvorem dveří padal dovnitř měsíční svit. Zřetelně viděl, že tam leží dva spoutaní mladíci. Neměl čas se jimi zabývat. Venku v osadě nikdo. Tekas několikrát vyskočil a už stál u sloupu. Chtěl hmátnout po sekeře. Ale to přece není obyčejná sekera! Železná, nebo bronzová. Ani z mědi, ani z broušené břidlice. Celá z pazourku. Zrovna z takového pazourku, z jakého se kdysi dělaly svaté předměty. A dělají se dosud.

Do sloupu vjel šíp a zadrnčel.

Tekas se obrátil na druhou stranu osady. Dva šípy zasvištěly kolem jeho hlavy a zmizely ve tmě.

V běhu se odjakživa vyznal.

Proti němu vybíhají dva muži se sekerami. Ty sekery! Úplně jiné! Takové mívají cizinci...

Ty muže měl po větru. Takže uchopil poslední dózičku a otevřel ji. Její obsah vysypal nad hlavou. Oba muži se rozkýchali a měli co dělat sami se sebou, jak se při kýchání lámali, škubali sebou a kroutili se. Tekas si hbitě strhl čepici z hlavy, aby ji neztratil. Proběhl mezi oběma muži jako mezi stromy. Dobře věděl, že se může spolehnout na svoji moc z jantarového talismanu. Také na prozíravost kmeta Deruchise.

26.

- *Tekas* -

„Kde máš sekeru?“ ostře se na Tekase utrl Rivakis, když ho ráno uviděl živého a zdravého vyjít z chatrče.

„Sekeru jsem nevzal, protože svatých věcí se nedotýkám,“ dal si Tekas ruce v bok.

„Jaké svaté věci?“ ohradil se Rivakis. „Obyčejná sekera.“

„Je celá z pazourku,“ namítl Tekas. „Je z toho pazourku, který dávní předkové vylamovali ze země. V místě zvaném Dhedakma, Kameny předků.“

Ano, určitě je to pazourek z té svaté krajiny, zvané Dhedakma, Kameny předků. Už hodně dávno tam z něho předkové vyráběli spousty všelijakých břitů, nožů i seker.

Z chaty vyšel i Matvalis s jednou ze svých přítelkyň: „Rivakisi, ty jsi ho poslal ukrást svatou věc?“

„Stejně se k ní ani nedostal a nám tu lže,“ trval Rivakis na svém. „Nesplnil úkol, co s ním? Ať táhne domů!“

„Rivakisi, proč to děláš?“ postavil se vůdci Matvalis a za ním se postavilo několik mladíků, spíše zvědavých, než odhodlaných.

„Zvolili jste si mě za vůdce, tak mě poslouchejte!“ rozhodně se opřel Rivakis.

V dálce mezi křovinami se objevila přicházející dvojice mužů. Sotva je Rivakis zahlédl, přerušil hádku a spěchal k nim. Matvalis přistoupil k Tekasovi a skoro zasyčel: „Ne abys chtěl odejít domů. Vím, co říkám.“

Mladíci, stojící poblíž, účastně příkyvovali. Pravda! Byla by to chyba! Neodcházej.

Rivakis se s cizími muži přivítal jako velmi dobrý známý. O něčem spolu horlivě mluvili, vypadalo to, že si na někoho stěžují. Tekas pochopil, že jde o muže z osady, ve které měl ukrást sekeru. Po chvíli si ho prohlíželi z dálky velmi pozorně, zřejmě jim Rivakis vylíčil, kdo u nich způsobil noční

poplach. Poznal, že za opasky mají sekery, jaké viděl v noci v té osadě, kam ho poslal Rivakis. Takové sekery mívají někteří cizinci. Hlavně Skendové. Tihle však cizinci určitě nejsou. Jejich oděvy jsou zdejší. Opravdu si myslí, že to jsou ti dva, kterým nasypal kýchací prášek. Mohli by to být ti dva. V noci si je nestačil prohlédnout. Všechno se odbylo hodně rychle.

Když muži odešli, přišel Rivakis za Tekasem a s úžasem zíral, jako by nechtěl věřit, koho vidí před sebou.

„Moc dobře sis počínal, synu váženého Atreise. Ale zbraň stále nemáš. Chceš odejít? Nebo zůstat?“

„Chci zůstat,“ odhodlaně proti němu stanul Tekas.

„Čeká tě další úkol.“

No, dobře tedy.

27.

- Krogala -

Brzy poté, co dorazily poslední posily, konala se velká oběť. Otcí Nebe obětovali bílého hřebce a Matce Zemi černou kobyly. Velký vůdce, Chonši Konugu Sikela, pak sám vlastníma rukama pověsil stažené kůže na kůly, zapravené do země. Koně se při oběti vůbec nevzpouzeli, což všichni považovali za dobré znamení. Nebe i Země posvětily celou výpravu a Velký vůdce tudíž mohl neprodleně dát pokyn k zahájení pochodu.

Krogala sledovala veškerý shon a nevycházela z údivu, jak všechno, co se dělo, se vzájemně skvěle doplňovalo. Každý jednotlivec a každá skupina lidí, všichni moc dobře věděli co mají dělat. Jak narychlo poskládat stany, co stály na zemi, a jak je naložit na vozy co nejúspěšněji a s nimi i spoustu dalších věcí. Klan po klanu se plynule přidávaly k pochodu. Lidé, zvířata, všechno podle pořádku, jak předtím určil Velký vůdce, Pán zástupů a stád.

Celý dlouhý průvod vozů, koní, lidí, dobytka, ovcí a koz se šinul dopředu a kolem dokola objížděli jezdci ve skupinách i menších houfech. Od samého začátku bylo třeba všechno hlídat, na všechno dohlížet. Nikdo nesměl nic podcenit, ba ani se nezdálo, že by si někdo něco takového vůbec dovolil.

Ze zrušeného tábora průvod zamířil napřed na půlnoc, kde se v ohromné dálce rýsovaly zasněžené vrcholky hor. Už se zdálo, že se k horám docela přiblíží, avšak tu se směr pochodu příkře změnil západním směrem, kde se v dálce ukazovaly jen nízké kopce a pahorky.

První noční tábor nechal Velký vůdce rozložit v rozsáhlém údolí mezi nízkými kopci. Na každý z kopců poslal houfy jezdců, těch nejlepších lučištníků a prakovníků.

Toho večera dorazily posily z půlnoci a z poledne. Ze západu přijelo několik poslů s dary, které měly podle jejich slov jen naznačit, jak velkolepá štědrost Skendy teprve očekává. Někteří poslové s sebou, na vozech i na koních, přivezli děti, děvčátka i chlapce, dcery a syny významných

velmožů, kteří tak dali najevo, jak moc si váží spojení se Skendy a zkázu Molbery zároveň.

Krogala si prohlížela hlavně děvčátka. Připadala jí nesmírně mladá. Sem tam se některé z nich jevilo jako vyspělejší, avšak tvářičky měly mladinké, spíše dětské. Moc dlouho si je prohlížet nemohla, neboť si je muži a ženy z klanu Velkého vůdce ihned odvedli do svých stanů, kde je pak určitě strážili jako zajatce. Také Dheilana odvedla tři děvčata. Pokud si Krogala stačila všimnout, byla to ta nejvyspělejší. Odvedla je do jednoho ze stanů na vozech, které vždy těsně následovaly vůz s velmi pestrým stanem Velkého vůdce.

28.

- *Tekas* -

V lesní osadě vojků by se Tekasovi určitě líbilo, kdyby už měl svoji zkoušku za sebou. Zatím tam úplně nepatřil. Takže se cítil jako ten, kdo odněkud přichází a dosud nedošel. V posledních dnech se toho na něho sesypalo až příliš. Ale moc dobře věděl, že si všelijaké podivnosti zavínil sám. Kdyby nepožádal otce, aby ho vzal s sebou podívat se na upálení zločinců, mohl se stále přikrádat za Vekverou a vyhýbat se běžným povinnostem, jimž se třeba jeho bratři vyhýbat nikdy nesměli, třebaže si to vždycky moc přáli. Když se ocitl u Býčí jeskyně, něco se v jeho životě změnilo. Doslova k nepoznání. Ale když o tom přemýšlí, spíše mu všechno způsobil jeden jediný okamžik. Když nad hlavu zvedl své jantarové slunce a strhl na sebe pozornost. Dobře si pamatuje, jak po něm někteří zahlíželi. Každopádně v jejich tvářích sledoval úžas. Jako by se přihodilo něco, čeho by se nenadáli ani ve snu.

V osadě vojků si ho prakticky nikdo nevšímal. Jako by ani nebyl. Když se odvážil mezi nimi projít, někteří ho nebrali na vědomí, jiní nenápadně prováděli úkony, jimiž se odhání zlo, hrozící od neviditelných duchů. Opravdu si někdy připadal jako neviditelný, jako duch. Ale vždyť to přece tak bývá u těch, kteří čekají, až je přijmou. Podobně čekají mrtví, až budou přijati.

Doufal, že s ním pohovoří alespoň Matvalis, který se přece kvůli němu pohádal s vůdcem Rivakisem. Anebo některá z jeho dvou přítelkyň. Všichni svorně mlčeli. Nikdo ho nehlídal, ani neodháněl. Nikdo nechválil, ani nehaněl. Kdyby se zničehonic sebral a odešel, určitě by nikomu nescházel, stejně jako nevadí, že zůstává.

Určitě se nedalo říct, že by někdo v lesní osadě strádal hladem nebo žízní, ale jemu vždy některá z dívek přinesla dvě misky, jednu s vodou, druhou s nějakou kaší nebo s vývarem. Pokud si uvědomuje, nějak tak se krmí psi. Jednou denně.

Plynul den za dnem a vůbec nic se nedělo. Alespoň co se týkalo jeho osoby. Zato viděl pořád nějaké změny. Sem tam někdo odešel nebo odjel na koni, anebo přišel, či přijel. Mladíci a děvčata se hodně smáli, skoro pořád se opíjeli, ozývaly se výkřiky a zpěvy. Bojovníci spolu zápasili, někdy i děvčata. Často i hromadně stříleli z luků a praků na vyznačené terče. Sázeli se o různé věci, i o to, co kdo zrovna udělá, či neudělá. Metali kostky a destičky s vypálenými znaky. Když se hodně opili, nesmírně rádi se předháněli v křiku. Napodobovali zuřivý řev zvířat, štěkot psů i vlčí vytí. Někteří se zřejmě dokázali vžít do role zvířat. Nepřičetně řvali a bušili si pěstmi do hrudí. Ani dívky nezůstaly stranou. Jejich řev přecházel do vráskotu a pištění, až si Tekas musel zakrývat uši dlaněmi, jak ho vždy ovládla úzkost. Šílené pištění přece přivolává prudký vichr, někdy i silnou bouři. A pokud se tak stane, určitě někdo zemře. A kdo o podobné pocity stojí? On určitě ne. Obzvlášť, když opravdu neví, co všechno se kolem něho děje. Zatím ale k ničemu horšímu nedošlo. Žádný vichr, žádná bouře. Ani nikdo nezemřel.

Co ho udivovalo nejvíc, že si odmalička představoval vojky úplně jinak. Vždy se o nich mluvilo jako o krutých lupičích bez skrupulí. Kromě toho, že zrovna jeho poslal vůdce vojků ukrást svatou sekeru, zatím neviděl ani neslyšel, že by někdo šel něco ukrást nebo někoho oloupit. V osadě vládl naprostý klid a mír. A to mu připadalo hodně podivné. Jako by si na skutečné vojky jenom hráli. Jako nějací kluci, pravda, trochu odrostlejší a připomínající dospělé bojovníky.

Všímal si, že naprostá většina vojků nemá žádné tetování. Stejně jako on. Zřejmě ani své vlastní vzorky. Nějaká tetování na hrudi a na pažích zpozoroval u Rivakise a Matvalise, avšak neví, co znamenají. Maličké tetování na rukách zahlédl u několika mladíků, kteří se pohybovali kolem Rivakise, víc než ostatní. Podle všeho v osadě zrovna není žádný opravdový bojovník.

29.

- Krogala -

Krogala si velmi pozorně všímala, jak na ně zírali obyvatelé malých i velkých osad, které míjeli. Jako by snad patřili do úplně jiného světa. Vždycky někdo vyšel naproti a něco vnucoval. Někdo živá zvířata, nebo alespoň slepice, jiný koš s jídlem, měchy s moukou, náruče zeleniny a všelicos jiného. Ozbrojenci to vždy převzali a sami už věděli, jak s tím naložit. A ti cizí lidé se radovali, že ohromný průvod s tolika jezdci a pěšími ozbrojenci pokračuje dál v cestě a nezastavuje.

Mnozí také něco vykřikovali stále dokola. Dalo se z toho pochopit, že si přejí, ať Molbera zhyne i se všemi, kteří ji obývají. Tak zřejmě nejenom Skendové chtějí zkázu zpupného hradiště. Anebo tak vykřikují ze strachu, napadlo v jednu chvíli Krogalu. To aby nedošlo na ně. Ale brzy se dala přesvědčit, že svá slova tito lidé míní opravdu vážně. Viděla jim to na očích. No, jestli Molberu mají všichni rádi jako tihle, pomyslela si přitom, pak to Skendové budou mít snadné.

Tato myšlenka se jí držela. Avšak jen do chvíle, než z dálky zahlédla, co ohromilo nejenom ji, nýbrž i mnoho dalších Skendů.

Něco tak ohromného dosud nikdy nespatriła, ba ani si to předtím ani nedokázala představit. Co proti tomu jsou všechny osady a hradiště, která minuli na cestě? A sebevětší tábory ve stepi?

Na vysokém vrchu se tyčila slavná, zpupná a tolik nenáviděná Molbera. I z dálky budila ohromný respekt, ne-li přímo úděs.

Kulové hradby na valech, zpevněných balvany! Do výšky se tyčí i několik hranatých věží. A těch bojovníků, hlavně mužů, ale i žen, co výhrůžně mávají zbraněmi, které se zlověstně blýskají i na dálku. Něco takového rozhodně nečekala. A přitom o Molbeře slyšela už tolik!

I řev Molberských, který se nesl z dálky jako hřmot. No hrůza!

Jezdci se sjíždějí. Každý z nich přesně ví, kde je jeho místo. Někdo se dere přímo, jiný podle trubení nebo rozdílných tónů z píšťalek.

Zdá se, že se schyluje k bitvě.

Krogala váhá, co má udělat. Zatím ale jenom všechno sleduje z vozu. Matka se k ní přitiskla a držela se jí pevně kolem těla a celá se chvěla.

Mladá bojovnice si uvědomuje, že po ní nikdo nic nechce. Nikdo ji nikam nevolá, ani neposílá. Nikdo nic nenařizuje. Ona sama se nikam nehrne.

Kolem vozu procházejí pěší bojovníci, ne však Skendové. Je na nich většinou vidět odhodlání. Nejspíš se moc rádi střetnou s Molberskými. Asi jim mají co vratet. Rozeznala i několik žen, přestože mají i čapky a kožené přílby jako muži.

Čekala, že obránci se vyrojí před hradby a vyrovnají řady k boji. Nic takového se však nedělo.

Pěší spojenci se houfovali za několika málo jezdci a za dvoukolé vozy svých velmožů. Po halasném zatroubení se pohnuli kupředu. Napřed rázným krokem, potom v prudkém běhu. Jejich řev se nesl krajinou jako bouře. Matka se ještě víc přimknula ke Krogale. Chvěla se až neuvěřitelně. I řev skoro podlamoval kolena. Cítila, jak ji zvolna ovládá slabost, jakou dosud nepoznala. Avšak vzápětí si uvědomila, kým vlastně je a co má konat.

Začala se ohlížet, kde vězí Skendové. Proč neútočí s cizinci. Bok po boku jako spojenci. Až daleko vzadu se Skendové řadí do svých houfů. Avšak nespěchají. Podle všeho mají času víc než dost.

A na mírně vyvýšeném pahorku se ještě o poznání volněji řadil zcela nový houf. V něm však nepozorovala žádné ošuntělé bojovníky. Jenom samé pestré oděvy, čapky a přílby. I koně hýřili pestrostí barev a lesklými ozdobami, stejně jako jezdci.

Snadno rozeznala Velkého vůdce, Pána zástupů a stád, Chonši Konugu Sikelu. V jeho blízkosti pak i svého otce, Konugu Arvise. V těsné blízkosti Velkého vůdce. Útlá dívčí postava. Bojovnice krasotinka. Bodejť by ji nepoznala! Samozřejmě Dheilana! Je to ona, třebaže takový pestrý kabátec ona nikdy nenosila, ani nemohla nosit. A na kabátci šupinatý pancíř, kryjící jí jenom hrud', patřičně se nadouvající. A ta přílba, blyštící se zlatem. Takovou také nikdy neměla! Jak by mohla mít! Co tam dělá? Co tam pohledává?

Vtom se na vůz někdo vydrápal a opřel se o Krogalu i její matku. Bojovnice, mladá stejně jako Krogala. Uladha. Také ona hledí na pestrý houf v dálce. Ani ona nedokáže pochopit.

„Vidíš to samé, co já?“ drcnula Uladha do Krogaly loktem. „Je to možné?“

„Vidím,“ zasyčela Krogala a hryzla se do rtu.

„Mrcha jedna,“ šeptá Uladha. „A že se tak zakousla! A tak rychle.“

„No, hlavně když to tady vyhraje,“ drcnula na oplátku Krogala do Uladhy. „Potom bude zase všechno jiné, než je teď.“

Pozornost všech se obrátila k bojišti. Útočníci napřed poslali na hradby každý alespoň po dvou třech oštěpech, až to hučelo široko daleko. Ti, co se dostali ke zdi, nastavili štíty a na ně se vydrápali další muži a na jejich štíty zase další. To však bylo pro obránce velmi snadné. Zvedali nad hlavy balvany i menší kameny, také všelijaké věci, a házeli dolů na útočící muže i ženy. Hodně jich popadalo, sice většina z nich utekla, avšak několik jich zůstalo. Útočníci už zjevně ztráceli odvahu a dali se na ústup. Přitom se kryli štíty, úspěšně i neúspěšně. Před šípy, kameny a oštěpy, vrhanými z hradby.

Útok už pozbyl smysl. Alespoň tento.

Několik ustupujících útočníků se však vydalo jiným směrem než ti, kteří ustupovali. Samí muži! Krogala mezi nimi nerozeznala žádnou ženu. Zvolili rychlý úprk. Přímo zamířili k vedlejšímu vrchu, porostlému několika stromy, zato však množstvím hustých křovin. Velký vůdce vydal pokyn nepočtenému houfu jezdců, aby se za uprchlíky rozjeli. Pronásledovatelé vyrazili tryskem a brzy dostihli okraj křovin. Ještě předtím vystřelili několik šípů.

Krogala se zahleděla na ustupující spojence a pak i na Velkého vůdce. Zrovna hovořil s Dheilanou. Jako by jí vysvětloval něco ohromně důležitého. A ona se tváří velice vážně a nadšeně. Což mu zřejmě lahodí, když nechává bez povšimnutí čekat všechny nejvýznamnější velmože a věnuje se krásné tvářičce.

To Krogale samozřejmě vadilo. A ještě k tomu jak!

Moc ráda by si s ní promluvila. Zaškaredila by se na ni stejně, jak to vidí na tváři bohyně z obrázku.

A vysvětlila by jí místo. Ukázala by jí, kam až smí. A kam už ne.

Jako psovi. Nebo spíše feně.

30.

- Krogala -

Tábor už zabíral přibližně stejně rozlehlé území, jako samotná Molbera. Alespoň při pohledu z dálky na ohromné hradiště to tak vypadalo. Krogala až přímo žasla, jak rychle celý tábor postavili i s uličkami a stany všech možných velikostí, dokonce i s ohradami pro zvířata. Zatímco jedni stavěli, jiní dohlíželi a mluvili jim do toho. K tomu ještě mnozí hlídali celé rozlehlé okolí, aby se náhodou nepříhodilo nějaké překvapení. Všichni Skendové přece moc dobře vědí, jak kdysi došlo k velké porážce.

Ještě celý tábor nestál a skupina jezdců přitáhla na lanech uprchlíky z boje. Dva z nich vlekli po trávě, hlíně i po kamenech, těm už moc života nezbývalo. Pět jich ale přivedli spoutaných. Na dvou byla znát hrůza z trestu, který je čeká za zradu. Tváře dalších dvou nedávala najevo žádné pohnutí. Zato poslední se vyškleboval hodně nepřátelsky. Jeho pohled kdyby sám o sobě zabíjel, už by kdekdo z přítomných Skendů nežil.

Sotva jezdci odtáhli zrádce k velkému pestrému stanu Pána zástupů a stád, ukázal se u vozu Krogaliny matky starý šedivý Rafis a nesl šplouchající štoudev s vodou.

„Nesu vláhu!“ usmíval se a vybídl Krogalu, aby přinesla nějaké nádoby.

„Něco na pití, něco na vaření, něco na umytí,“ obrátil se i na Albechu, která předběhla svoji dceru a hbitě ze stanu přitáhla vědro, džbánek a několik menších nádobek.

„Rafisi, moc ti děkujeme,“ obdařila ho Albecha vděčným úsměvem, který stále neztrácel někdejší dívčí půvab. „Příteli náš.“

„Na vás dvě nezapomenu ani na onom světě,“ dal se Rafis do přelévání vody.

Krogala svižně seskočila z vozu a stanula vedle něho: „Kam ti zrádci chtěli utéct?“

Pronesla to řečí, kterou se jako malá naučila od matky.

Rafis se ohlédl, aniž přestal přelévat vodu, a promluvil potichu stejnou řečí: „Myslím, že to tady znají. Určitě mířili do hor.“

„Je to blízko?“ naklonila se k němu. „Nebo ještě daleko?“

„Hodně blízko, holčičko,“ postavil prázdnou štoudev na sešlapanou trávu a hřbetem žilnaté ruky si otřel čelo. „Jako malý jsem se díval na tyto hory z druhé strany. Od západu.“

„Já taky,“ špitla Albecha, která mezitím poklekla na voze vedle nalitých nádob.

„V horách se dá zmizet,“ dál šeptal Rafis. „A pak rovnou domů.“

Všichni tři se zahleděli do kopců, blízkých i vzdálených. Jen Krogala chtěla něco podotknout, jako že určitě věří, že Rafis nezradí a neuteče. Avšak když pohlédla na šedivého muže i na svoji stále svěží a krásnou matku, jak dychtivě hledí na vrchy, neměla odvahu ani hlesnout. To by si vůči matce nedovolila. A vůči Rafisovi také ne.

31.

- *Tekas* -

Mračna se stahovala nad vzdálenými vrchy, odkud v nárazech vanul chladný vítr jako předzvěst deště. Že by holky přece jenom vyvolaly vichr? pomyslel si. Sedl do trávy a opřel se o zteřelý pařez. Sledoval dvě dívky, jak umně rozplétaly zauzlovanou vlněnou přízi a navíjely ji na vřeteno, zatížené hliněným závažím. Z chaty vyšli dva mladíci a začali se postrkávat a pustili se do sebe, aby si změřili síly. Ani jednomu se nechtělo ustoupit, ani se poddat. Jeden druhého chytal za halenu, smýkali a škubali jeden druhým, jak to jen šlo.

Vtom vyšší z nich přestal zápasit a křiknul na druhého, že někdo přichází. Tekas se obrátil a strnul. Několik kroků od něho stáli dva muži, za opasky měli zastrčené sekery, jaké viděl zrovna nedávno. Nemohl se mýlit. Stejně tvary, vrch zahnutý, dírou uprostřed prostrčený topor, jehož kousek vrchem přesahoval. O podobných sekerách zatím jen slyšel. Takové mívají Skendové. Přesně takové sekery měli ti dva, kteří mu chtěli zabránit v útěku. Jeho prášek, puštěný po větru, je rozkýchal, takže mezi nimi proběhl. Určitě to byli ti dva, kteří si přišli postěžovat Rivakisovi.

Oba si ho prohlíželi, v jejich očích rozeznal zášť. Vousaté tlamy se jim až křivily.

Zalekl se, avšak rychle se ovládl.

V lesní osadě mezi vojky je přece v bezpečí. Zde jsou všichni pod ochranou.

Oni se tam u sebe doma určitě také cítili v bezpečí, než přišel krást a utekl jim.

Tihle by ho rádi dostali. Jenomže na něho nemohou. Vojkové jsou pod ochranou dávných předků a pod záštitou Velkého Megha. Jedná se o zvyky ještě z pradávných dob, když nebylo žádných rozdílů mezi zvířaty a lidmi. On se sice ještě nestal jedním z vojků, ale už pro to něco udělal. Takže skoro

jako by byl. V osadě ho chrání předkové, ale jinde by ty dva potkat nechtěl. Ani jediného z nich.

Cizí muži kolem něho prošli. Dobře věděli kam jít.

Zatloukli na otočné dveře obydlí, odkud vyšel Rivakis, který je přivítal velmi přátelsky a pozval je dál. Dlouho se uvnitř nezdrželi, opět prošli kolem Tekase, tentokrát na nich neviděl zášť, jako předtím. Ani nevěděl, co si má o nich myslet. Žádný skvělý pocit z nich neměl. Jako by se přišli s velitelem Rivakisem na něčem dohodnout. Na čem? To by ho opravdu hodně zajímalo. Avšak Rivakis je vůdce a zrovna jemu, nováčkovi, se určitě svěřovat nehodlá.

U večerních ohňů pak Rivakis rozdělil rožněné maso po kouscích jednotlivým mladíkům i dívkám. Promluvil velmi slavnostně: „Jakože se jmenuji Rivakis a jsem synem slavného otce, tak prohlašuji, že brzy zažijeme dva velké hrdinské činy. Už dlouho se chystáme přepadnout kupce s jantarem. Čeká nás hodně slavná kořist, o které se mnohým z nás ani nezdálo! A pak? Moji hrdinové! Potom někteří z nás, ti nejstatečnější, vytáhnou na skvělou výpravu! Víme, kde je několik osad bez opevnění. Nikdo mocný jim nevládne! Nikdo je nechrání! Budeme jim vládnout my! My! Jenom my! Ti nejlepší z nás!“

My! Samozřejmě my! Ti nejlepší! rozvášnili se mladí bojovníci. Budeme vládnout my! Jen my!

Mladíci, rozkurázení vidinou velkých hrdinských činů, neméně pak vypitým kvasem, se dali do svého oblíbeného řvaní a předháněli se v této dovednosti, jak jen dovedli.

A tehdy Tekas zaslechl jedno jméno, které ho zaujalo.

Eremiš! To byl přece zrádce. Ten, co chtěl zabít Velkého Megha.

Tekas se přiblížil k ohni, pokud to jen šlo. Opravdu. Matvalis opět vyslovil to jméno. Hovořil o zrádném dhurgisovi s obdivem. To ho překvapilo. Hodně ho to překvapilo. Že by někdo chválil zrádce? Matvalis možná ani neví, že Eremiš nežije a skončil tak bídne.

Vyčkal, až se Matvalis zvedl a odešel do křovisek vykonat potřebu.

„Matvalisi,“ oslovil ho, když se vracel. „Slyšel jsem tě vyslovit jméno Eremiš.“

„Co ty o něm víš?“ neměl Matvalis příliš chuť s ním promluvit.

„Viděl jsem, že chtěl zabít Velkého Megha a přitom ho zabil dhurgis.“

„Co žvaníš?“ neměl Matvalis daleko ke vzteku. „Kde jsi na to přišel?“

„Já to viděl těmahle očima!“

„Přisaháš?“

„Přisahám!“

„Na svého otce?“

„Na svého otce přísahám!“

Toho večera se Matvalis vytratil a objevil se až za dva dny. Obě jeho přítelkyně zatím chodily jako bez života, dokud se jim nevrátil.

32.

- *Tekas* -

Už se blíží! zamával mladík z větve stromu.

Vojkové zalezli v křovinách podél cesty, po celé věky vyježděné koly plně naložených vozů, zpozorněli. Vůdce Rivakis máchl sekerou směrem k Tekasovi a dvěma dalším nováčkům. Všichni tři dobře věděli, co se od nich žádá. Poslušně vyšli na cestu a lehli si na ztvrdlou hlínu. Leželi bez pohnutí jako mrtví. Tekas si lehl hned zkraje, přesně jak mu to těsně předtím pošeptal Matvalis, který k tomu ještě dodal, že až to začne, ať se rychle rozběhne úzkou lesní pěšinou. Ať na nic nečeká, aby nakonec nebylo pozdě. Divné je to všechno, říká si. Moc divné! Proč mu něco takového řekl? Nahmatal svůj talisman a poprosil o štěstí.

Zanedlouho se ozývaly hluky. Skřípění kol těžkých vozů, které najely na kámen. Frkání koní a zvuk kopyt na tvrdé cestě. I nějaké hlasy. Pár slov přilétlo z dálky. Nebylo jim rozumět, zněly nesmírně cize.

Tekas se raději neohlížel. Měl předstírat mrtvého, ani se nehýbal. Jenom sledoval malého lesklého brouka, putujícího po nerovné hlíně nahoru a dolů. Moc si přál, aby to brouk stihl a nikdo ho nezašlápl, ani nepřejel.

Hluky a hlasy pomalu ale jistě sílily. Nevydržel a mírně natočil hlavu, aby viděl. Zatím se nic nehýbalo. Připadalo mu to jako věčnost. A také mu připadalo nesmyslné ležet na cestě a doufat, že všechno dopadne, jak rozhodl Rivakis. On a dva úplně noví, kteří do osady vojků přišli zrovna den předtím. Nikdo je nepřivedl, přišli sami. Toužili se stát vojky, chtějí přepadat a loupit, aby se proslavili. Moc si přejí stát se bojovníky. Tak o tom hovořili večer u ohně. Ten vyšší se kasal, že za nimi přijdou jejich kamarádky, také utečou a přijdou si užívat svobodného života. Tekas si ani nezapamatoval jejich jména, možná je ani neslyšel. Možná ano, možná ne. Myslel na něco úplně jiného. Na to, co mu řekl Matvalis. Hlavně však on sem nepřišel proto, aby si užíval svobody. Jeho sem přivedl Velký Megh, ačkoliv, vůbec mu není jasné, proč to udělal. Hodně toho, co se v poslední

době stalo, mu není jasné. Zato těmto dvěma, kteří tu leží vedle něho, to možná jasné je. Třeba i to, proč tam zrovna leží. Na cestě, aby je mohly rozdupat koně, nebo na břechku rozjezdit těžce naložené vozy.

Zazněly vzrušené i různé hlasy v cizí řeči. Už o poznání zřetelněji, než předtím. Tekas váhá, jestli se má podívat, anebo mít oči zavřené. Nedalo mu to a podíval se. Na cestě vidí dva jezdce, kteří se otáčejí dozadu za sebe a něco křičí. Něco nesrozumitelného, avšak domýšlet se dá. Za nimi vyjeli další dva jezdci a pobídlí koně do mírného běhu.

Viděl, že ti dva jezdci se blíží.

Dost rychle se blíží!

A ku podivu...

Přece je zná! Hlavně zná jejich sekery! Se zahnutým vrchem a kus prostrčeného toporu přečnívá.

I ty tváře už viděl!

Kde asi? V osadě vojáků přece!

A předtím?

Za oběma jezdci jedou další dva. Vyrazili jako o závod.

Tekas pochopil, že se tam odehrává něco jiného, než o čem hovořil velitel Rivakis. A kromě toho. Ty dva, co přijíždějí, přece Rivakis moc dobře zná.

Jde tedy o něco úplně jiného! Jde o něho. O Tekase! Ale proč? Takže Matvalis určitě něco vytušil. Pokud ovšem sám neví něco určitého.

Jediné co teď mělo smysl bylo, že se rychle zvedl a vyběhl mezi křoviny. A běžel po velmi úzké pěšině. Přesně podle rady. Ještě si stačil všimnout, že oba jezdci, co byli nejbliž, prudce změnili směr a mířili za ním.

Tekas se už neohlížel, co bude s oběma nešťastníky, kteří zůstali ležet na cestě. Měl co dělat, aby nepadl, hlína pod trávou nebyla rovná a kdeco mu pod nohama praskalo a překáželo.

Jezdci se s nadávkami prodírají houštinami. Nejsou daleko.

Náhle se stezka rozšíří. Běží po ní. Jde mu přece o život.

Slyší koňský cval. Pronásledovatelé se blíží.

„Tekasi uskoč!“ zaslechl před sebou. Na stezce se ukázala postava mladíka s napnutým lukem. Hlas je mu povědomý. Z křoví vyšly i dvě dívky, rovněž s napnutými luky.

Uskočil a kromě dusotu kopyt zaslechl svistot, chlapský křik i splašené říčení koní.

Vyhlédl z křoví. Koně se vzpírají a dva muži leží na zemi. Jeden sebou škube v křečích, druhý vztekle řve a drží si šíp, který mu vězí v bříše. Vzteklý hlas se přerývá a mění ve skuhrání a výkřiky zoufalství.

„Tekasi, za námi!“ křikl mladík s lukem.

Je to Matvalis. A s ním jeho dvě kamarádky. Keslina a Bebela.

Všichni tři se prodírají křovinami, aby se z toho místa vzdálili. Po chvíli Matvalis, který byl vpředu, jednomu po druhém ukázal, aby se vyšplhali na stromy. Sám se obratně vyšvihl nahoru, zachytil se větve, přitáhl se a už stoupal výš po větvích. Také obě dívky na nic nečekaly a vybraly si každá svůj strom. Ani Tekasovi nebylo zatěžko se vyšplhat nahoru.

Někde v dáli zněly chlapské nadávky, ale žádný hluk boje neslyšel.

Setrvali dlouho, všichni čtyři na sebe viděli. Matvalis i obě dívky se na Tekase usmívali, on jim úsměvy opětoval. Moc rád je viděl se usmívat a moc rád se usmíval i on na ně. Vděčně přitom stiskl v dlani talisman. A poděkoval.

Nikdo z pronásledovatelů se neukázal. Dlouho poté, až všechno utichlo, slezl dolů napřed Matvalis a po něm Tekas. Ani dívkám to netrvalo.

Tekas jim chtěl poděkovat, avšak Matvalis mu naznačil, aby byl zticha, a ukázal svou potetovanou paží směr, kudy se mají ubírat.

33.

- *Tekas* -

V lesní osadě zastihli všechny, kromě velitele Rivakise, jeho přítelkyně a několika jeho nejbližších druhů a jejich přítelkyň. Chyběli i ti dva, kteří měli společně s Tekasem ležet na cestě a předstírat mrtvé. Zřejmě je ozbrojení jezdci dopadli a kdo ví, co s nimi udělali. Pokud se chtěli pomstít za ty dva, které svými střelami zasáhli Matvalis se svými přítelkyněmi. Ještě zbývala možnost, že se hochům podařilo uprchnout. Pokud jim však nikdo nepomohl, tamti je určitě dostali. Rozběhli se na opačnou stranu než Tekas a za nimi se hnali dva jezdci. Dál už nic z toho neviděli ani ti, kteří všechno sledovali z úkrytů.

Každopádně se kdekdo moc divil, co se stalo. Žádný hrdinský útok se nekonal. Všichni jenom přihlíželi, jak jezdci z průvodu vyjeli, aby dopadli trojici mladíků předstírajících mrtvoly. Dva z jezdců kdekdo poznal. Vždyť chodívali do lesní osady vojků. Přicházeli z nedaleké osady a velmi přátelsky se vybavovali s Rivakisem. Nebylo těžké se domyslet, že Rivakis obětoval všechny tři nováčky, aby je ozbrojenci z průvodu spoutali a předali kupcům za odměnu. Spoutaných lidí měli v průvodu víc. Většinou mladí, kluci a holky. Kupecké průvody nepřeppravují jenom jantar a další vzácné věci. Odvádějí lidi, pokud možno mladé a zdravé. Proč asi?

Matvalis a jeho dvě přítelkyně se rozhodli urychleně opustit osadu. Chvatně posbírali své věci a připravili si objemné rance. Tekas je smutně sledoval. Tihle tři ho zachránili a on se jim nikdy nebude moci odvděčit. Možná je už víckrát neuvidí. Tak to přece bývá u vojků. Že se z ničeho nic mohou sebrat a odejít zpět. Do svých rodin a klanů, kde budou předstírat, že nikdy nikam neodešli, a pokorně na sebe vezmou osud těch, kteří pracují a mají povinnosti. Ani nestačil zjistit, jakého jsou původu, kdo jsou jejich otcové, jak jsou významní v klanech i mezi klany. A už se to od nich nedozví.

Než Matvalis opustil osadu, ještě se zastavil u několika mladíků a dívek, s každým z nich pronesl jen pár nezbytných slov na rozloučenou. Stejně tak jeho dvě přítelkyně. Naposledy se všichni tři najednou zastavili u Tekase, to už si nesli objemné rance.

„Tekasi, pořád ještě nemáš zbraň,“ usmál se Matvalis. „Tak se seber a běž domů. Vždyť tady tě nic dobrého nečeká. Sám jsi viděl.“

„Domů! Běž domů, dobře ti radí,“ přikyvovala obě děvčata.

„Nemůžu odejít,“ namítl Tekas. „Když mě sem přivezl Velký Megh. Zostudil bych svého otce i svůj klan.“

„Tekasi, nevím, kdo opravdu jsi,“ pronesl Matvalis tiše, „ale kolem tebe se dějí podivné věci. Nic takového Rivakis dosud neudělal. Alespoň nic takového nevíme. Znali jsme ho jako statečného a dobrého vůdce. Než ses objevil.“

Tekas zamyšleně přikývl: „Nevím, co má proti mně, já ho přece ani pořádně neznám a nikdy předtím jsem ho neviděl.“

„Za tím bude něco víc, Tekasi, synu významného muže,“ pronesl Matvalis. „Tak tedy ať tě opatrují velcí bohové. A také dávní předkové, ochránci vojků.“

Děvčata se na něho usmála. Celá trojice se vydala ven z osady. Ještě za nimi hleděl, než se mu ztratili v dálce, kde je zakryly křoviny. A s ním za odcházejícími vyhlíželi i všichni ostatní, kteří v osadě zůstali. Mladíci i dívky.

34.

- Krogala -

Husté deště smáčely celou krajinu. Přes mlhu a šero nešlo z tábora dohlédnout ani na Molberu. Toho dne nikdo nebojoval. Dokonce ani spojenci. Krogala si všímala, že ozbrojenci vyráběli žebříky do zásoby. Provrtávali tenké kůly a vbíjeli do nich žerdě. Už jich měli celé hromady, jenom je porvat a běžet s nimi na zteč. Takto záslužně muži trávili čas klidu a vůbec jim při tom nevadily ani občasné prudké lijáky.

Krogala většinou dřepěla u pece v matčině stanu. Jen občas vyhlédla do okolí. Obstojně viděla široko daleko. Už si umínila, že pokud opravdu nebude muset kvůli potřebě, pak ani nevyjde ven. Vtom do stanu vpadla matka a chtěla po ní, ať hned vyhledá otce, že se jeden z jeho koní roznemohl a nikdo z klanu pořádně neví, co s ním.

Seskočila z vozu a vyběhla do deště. Zamířila k nejpestřejšímu stanu. Nespletla se. Trojice strážných s oštěpy jí uhnula a ona vstoupila do místa, kde dosud nikdy nebyla. Ještě se uctivě poklonila, než překročila práh.

Ve stanu posedávalo i postávalo několik mužů, podle pestrých kabátců, šupinatých pancířů a lesklých přileb samí velmoži. Neznámý muž, ověšený cinkajícími zlatými plíšky, rozprostíral na prknech před Velkým vůdcem vyschlé kůže, zbavené srsti, a vychladlými uhlíky z ohně na ně zakresloval obrys něčeho, co se jí na první pohled jevilo jako rozmístění molberských hradeb a všelijakých staveb mezi nimi. Snadno pochopila, že je to jeden ze skendských kupců, o kterých dost slyšela. I to, že často navštěvují Molberu a znají veškeré krajiny na všech stranách světa.

Otec ji zahlédl, sotva vstoupila. Posuňkem ji napomenul, že ho vyrušuje od důležitého rokování. Avšak Velký vůdce se k němu naklonil a velkoryse pronesl nahlas, že to musela zaslechnout i ona: „Konugu Arvisi! Dovol své dceři, ať chvíli setrvá při rokování slovutných mužů!“

Budiž! kývnul na ni otec, aby si našla místo.

Dřepla si k ohni a rozhlédla se. První, čeho si všimla, byla sice hezká, avšak zrovna hodně nasupená dívčí tvář, kterou dobře znala.

Dheilana! No jistě. Zase je tady. Kde by jinde byla?

Předstírala však, že si Dheilana vzteku ani nevšimla. No, ještě nedávno by jí takováto ušklíbání dala patřičně pocítit. Ale teď?

Muž s přemírou cinkajících zlatých plíšků vykresloval čáry a obrazce na kůži. Přitom ubezpečoval Velkého vůdce, že v Molbere zná každý kout. Vždyť tam přijížděl každý rok, dokonce několikrát. Na svých cestách, jak připomínal, nikdy nesměli Molberu minout. A molberský Velký vůdce, Megh Pote Meitis, žádal stále víc a víc. Ale i to, jak pronesl s úšklebkem muž s cinkajícími plíšky, mělo svoji dobrou stránku. Když kupci neměli dost cenných věcí, aby uchlácholili chamtivost molberského vůdce, tím víc se museli domlouvat s místními velmoži i jinými významnými muži. Tím lépe se s nimi poznali. Leckdy navázali i docela pevná přátelství. Což se zrovna hodí, řekl s úsměvem kupec.

„To se opravdu hodí,“ příkyvoval Velký vůdce, Pán zástupů a stád. „To se zrovna teď hodí.“

„A potom,“ zdůraznil kupec. „Potom bude cesta volná. Na západě i na půlnoci jsou sice ohromná hradiště, ale vůdcové tam nejsou jednotni a bojují proti sobě navzájem. Jsou nenasytní, stejně jako molberský Megh Pote Meitis. A kdykoliv jsou ochotni spojit se i s nepřítelem proti vlastním lidem. Když se jim to vyplatí, půjdou s námi.“

„Kupče Odujisi,“ podotkl Velký vůdce, „předpokládám, že už máš vyhlédnuté spojence, kteří nezklamou.“

„Mám, Velký vůdče, Pane zástupů a stád. Mám spousty přátel, ale i takových, kteří se bojí. A další, nejsou ani přáteli, ani se nebojí. Rádi se přidají. Dobře vědí proč.“

Do stanu vstoupil strážce s oštěpem, naklonil se k Velkému vůdci a něco mu sdělil šeptem.

Velký vůdce blahosklonně pronesl ke kupci i k ostatním přítomným: „Přátelé, zůstaňte! Jenom něco vyřídím a můžeme pokračovat!“

Pokynul strážci a ten odešel ven a za malou chvíli přivedl dva pokorně shrbené starce a dva muže v letech, které však za starce dosud považovat nelze. Rozhodně nešlo o obyčejné orače nebo pastevence. Spíše o přední muže klanů, ovšem nijak zvlášť mocných. Za křeslo Velkého vůdce se

postavili oba tlumočníci, jeden v rouchu se zlatými, druhý se stříbrnými výšivkami.

Krogala pečlivě naslouchala, aby jí nic neuniklo. Čtyři prosebníci si dovolili přijít s tím, že už nemají ani malé děti, ba ani vnoučata, které by mohli dát jako rukojmí.

„Tak tedy přiveďte své ženy! Ale jenom ty mladé!“ rozřehal se Velký vůdce, až to museli slyšet na opačném konci tábora. Většina přítomných se rozřehala. Zato Krogala sklonila hlavu a necítila se dobře. Jenom si všimla, že Dheilana se smála natolik divoce, že její smích rozhodně nezanikal.

Krogale zabylo těch čtyř mužů líto, stáli tak bezradně.

Když se dostatečně vyřehal a zjevně nemohl už víc, pronesl Velký vůdce ke čtyřem prosebníkům: „Dobře, tak tedy dokážete svoje hrdinství v boji! Hned zítra ráno půjdete úplně vpředu. Vy i vaše klany. Jen tak si zasloužíte úctu. V hrdinském boji!“

Sotva jeho slova přednesl tlumočník, pokynul aby je odvedli. Pochopili, až si pro ně přišel ozbrojenec a ukázal jim směr ze stanu.

Velký vůdce se pak zálibně zahleděl na Krogalu, zatímco Dheilana dávala najevo vztek zkřivením úst. A očima, patřičně zúženýma.

Krogala snadno vycítila, že Velký vůdce se ani náhodou nerozhodl projevit hrdinství v boji muže proti muži. Zato ho určitě víc lákají mladé bojovnice. Nejspíš takové, které dosud ještě nikdy nebojovaly.

35.

- *Tekas* -

Ještě toho dne přijelo pět nejbližších Rivakisových oblíbenců, jeho vybraní bojovníci. Čtyři na koních, jeden na lehkém dvoukolém voze s proutěnou korbou, taženém dvojicí koní. S nikým se nepouštěli do řečí, po Tekasovi jenom zahlíželi, rozpačitě i nepřátelsky. Jako po někom, kdo jim způsobil nemalé potíže. Vlastně si jenom přijeli pro věci. Své, Rivakisovy, i věci svých přítelkyň. Na vůz naložili skoro všechno jídlo, které v osadě zbylo, hlavně tři baňaté zásobnice s kvasem. Když odjížděli, jeden po druhém si odplivli, aby aspoň takto projevili opovržení s těmi, kteří si nezaslouží, aby s nimi zůstával někdo takový jako oni. Akorát si nikdo nedovolil plivnout směrem k Tekasovi, i když jejich pohledy svědčily o silné zášti hlavně vůči němu.

Nechápal, proč po něm tak zahlížejí. Vždyť jim nic nezpůsobil. Akorát se nenechal dopadnout. Ani v nedaleké osadě ani na cestě, po které se ubíral průvod kupců. On měl být jedním z nešťastníků, které by daleko na poledni za něco vyměnili. Nutili by ho těžce pracovat pro nějaké cizí pány. A kdo ví, co ještě by ho čekalo. On by se neponížil. To v žádném případě! Takže si snadno domyslel, co na něho vůdce Rivakis připravil. Dokonce dvakrát. Zdá se, že dostal příkaz přímo od Velkého Megha, Lemote Alkonise. Zrovna v té chvíli, když Velký Megh Tekase přivezl k vojkům.

Bezradnost ovládla všechny, kteří zůstali v lesní osadě. Mladíci a dívky, všichni měli právo nosit zbraně a vůbec si je nemuseli získat v boji. Vlastní zbraně si do osady přinesli s sebou a nosili je, jak se jim zamlouvalo. Další podivné rozhodnutí velitele Rivakise, když Tekasovi nařídil, aby si svoji zbraň vydobyl v prvním boji. Je fakt, že Tekas beze zbraně do osady přijel a nestává se, že by někdo jen tak svoji zbraň daroval jinému, i když na ní nemá svoji osobní značku. Ale když se chce, jde všechno. To by se Rivakisovi muselo chtít. Vlastně se mu chtělo. Co nejvíc Tekase znevýhodnit. Ještě, že neznal Tekasovy přednosti, které mu pomohly. Jeho

rychlý běh a důvěra v dary moudrého Mendhise Deruchise. Ale musí přiznat, že mu hodně pomohli Matvalis a jeho obě přítelkyně. Nebýt jich, asi by ho už vláčeli spoutaného někam hodně daleko. Až je mu pokaždé z toho zle, když si pomyslí.

Večer se všichni zbylí obyvatelé osady sesedli kolem jednoho ohně. Nikomu se nechtělo řečnit. Hlavně se nenašel nikdo, kdo by na sebe strhával pozornost, jako předtím Rivakis i jeho několik nejbližších druhů. Několikrát se rozhovořili, že zůstalo málo jídla a brzy nebude co jíst. Že nezbyvá, než jít něco ukrást. Ale kam? A komu? Rivakis moc dobře věděl, kam jít a pro co. Když už nic jiného, vždycky někde v okolí ukradli pár slepic, nebo aspoň jednu jedinou, kterou si uvařili v kotlíku. Pravda, čas od času se někdo nevrátil a vůbec se nevědělo, co se s ním stalo. Všichni chápali, že jde o běžný osud lupičů. Jenomže zrovna teď se všechno začalo jevit úplně jinak. A mrazení po celém těle.

Co když se ti beze stopy zmizelí mladí vojkové neztratili jen tak zčista jasna?

Co když je kupci odtáhli na daleké poledne?

A jak to, že dosud nikdo nic nezpozoroval?

Všechny pochyby vypluly na povrch teprve až teď.

Mučivé pocity! Zatím si připadali jako správní lupiči. Ukradou co mohou a přinesou do osady. Ostatní mladíci je ocenili uznalými gesty, plácnutím po zádech. Anebo je dívky odměnily obdivnými pohledy, někdy i objetím i polibky. Daleko od svých rodičů a rodných klanů se cítili volní a úžasní. Měli to, co si přáli. I skvělého velitele. Poslouchali ho bez výhrad. Ale co když všechno bylo jinak? A třeba, když zrovna Rivakis nebo jeho nejbližší druhové přivezli v proutěném dvoukoláku plno jídla a pití.

Co když to nebyly dárky od jejich mocných rodičů.

Nešlo tu náhodou o odměny za zrazené vojky? Nebo pouze nepatrné části odměn? Kdo to zjistí? A zrovna teď hned?

Aby jim jídlo vydrželo, dívky uvařily jenom vývar z malého kousku masa a spíše ze zeleniny s hrstí voňavých bylin, což také nepřispělo ke kdovíjaké náladě. Ponuře srkali polévku z misek a tentokrát se nikdo nepředváděl, ani nechvástal.

Než Tekas dojedl polévku, přemýšlel, jestli se přece jenom nemá vrátit domů. Moc by se mu líbilo opět se setkat s Vekverou v křoví. Ale aby neuvrhl hanbu na svého otce. Na klan. Je tu přece vůle Velkého Megha,

Lemote Alkonise. A tu on respektovat musí. Ať chce, či nechce. Zbývá snad jediná možnost. A to kdyby všichni vojkové z lesní osady odešli. Sám by zůstat nemohl, což by musel pochopit každý.

Takže možnost zde je. S tím by mohl něco udělat. Ale zrovna v tuto chvíli určitě ne. Jako naprostý nováček může ve shromáždění jen mlčet. Ale pokud bude hovořit s vojky po jednom, má velkou šanci. Ovšem jestli mu vůbec budou naslouchat. Jsou zde déle, než on.

Každopádně pro to všechno udělá. Určitě se mu podaří přesvědčit dívky. Ani hoši ale nevypadají, že by mermomocí chtěli zůstat. Jak to tak vidí, osada se do několika dnů vylidní. Úplně.

Tekas ani netušil, že se mu jeho záměr splní a ke všemu ještě hodně brzy. Avšak jinak, než předjímal. Následujícího dne se z ničeho nic v osadě objevili tři velmi dobře ozbrojení jezdci. Jednoho z nich Tekas už znal. Byl to Chubis, věrný dhurgis Velkého Megha. Zrovna ten, který zabil zrádce Eremiše.

Chubis předjel před spolujezdce a zvedl pravou paži, hustě tetovanou.

„Posílá mě sám Velký Megh, Lemote Alkonis!“ pronesl okázale a patričně sebevědomě. „Všichni, kteří tu přebýváte, se okamžitě vydejte na cestu! Velký Megh vás poctil důvěrou! Půjdete do Molbery! Na pomoc Molbeře!“

Do Molbery? Na pomoc Molbeře. To myslí vážně? zděsil se Tekas. A zděšení ovládlo i ostatní vojky, mladíky a dívky.

Nejodvážnější z přítomných vojků se ohradil: „Ale Rivakis tu není! On by určitě rád šel!“

„Řekl jsem, že půjdou všichni, kdo tady zrovna jsou!“ zdůraznil Chubis a opět zvedl paži. „Je to vůle Velkého Megha, ne vaše!“

Co zbývá? Tekas toho k odnesení moc nemá. Skoro vůbec nic. Ostatní mladíci na tom nebyli jinak. Akorát měli každý svoji zbraň, i dvě nebo tři, zatímco Tekas ani jednu.

Chubis chtěl znát jejich jména, jména otců a rodné klany. Napřed ukázal na Tekase, pak na jednoho po druhém. U Tekase se podivně pousmál a jízlivě zkrivil hubu, u ostatních vždy jen protáhl tvář. Nejspíš čekal zvučnější jména. Ostatně všichni synové významnějších otců už předtím z osady zmizeli. Někteří s Rivakisem, jiní se vytratil jeden po druhém docela nenápadně. Beztak všichni někde jinde opékají maso, popíjejí kvas, objímají holky a chvástají se, jací jsou z nich skvělí hrdinové. Nic jiného se v osadě vojků nenaučili.

36.

- *Tekas* -

Probudily ho zvuky lesa, řev ptáků a šustění listí ve větrných poryvech. Vchodem padalo dovnitř sluneční světlo, trochu hřálo, trochu studilo. Podle toho, jak zvenčí pronikal vítr.

Napřed poděkoval nebi, jak býval naučený od malička. Takto děkuje pokaždé, většinou nevědomky, když ráno procitne, ať je zima, nebo léto. Jasného je třeba pozdravit vždy, slunečního Godsulmise Baldeiasa.

Ohlédl se. Nikoho neviděl. Jsou vzhůru, usoudil. Všichni mladíci, kteří s ním zůstali, se jistě už chystají na daleký pochod. A dívky beztak uvařily aspoň polévku.

Molbera...

Kéž by tam nemuseli!

Ale Velký Megh rozkázal.

Tekas vstal, oklepal ze sebe seno, oblékl se a obul. Ani venku nikoho neviděl. Dokonce ani ve vedlejší chatě. Ani jinde. Ať zajde, kam chce. Ať se ohlíží stále dokola. Nikde nikdo.

„Kde jste!“ vykřikl. „Neschovávejte se! Ukažte se!“

Žádná odpověď. Ani nic, co by svědčilo, že je vůbec někdo nablízku.

Utekli! usoudil. Ještě večer jich tam bylo osm kluků a dvě holky. Ráno pak zůstal úplně sám.

No ale... Zprvu se zaradoval. Takže se vrátí domů.

Jenže to nepůjde! Až ho to sklíčilo.

Domů odejít nesmí. Uvrhl by velkou hanbu na svého otce. I na svůj rodný klan.

No a co ti, kteří utekli? Jejich otcové nejsou zřejmě z těch nejctihodnějších. Nelze ubrat na cti tomu, kdo jí vůbec neoplývá. Zato jeho otec patří ke ctihodným.

Tedy on, Tekas, půjde do Molbery úplně sám.

Je to sice šílené, avšak stejně šílené by bylo, kdyby jich tam šla celá tahleta hrstka. Mladí nezkušení. On zřejmě neumí ani to, co dokáží oni. Nikdy doopravdy nebojoval. Vždy jenom jako. S kamarády, když si hráli. Jenom s klacky. No ale co má dělat?

To přece moc dobře ví.

Jiná možnost není.

V chatě našel proutěnou krosnu a v ní trochu jídla. Několik proužků sušeného masa a ztvrdlé pšeničné a hrachové placky. Zřejmě to pro něho připravili, než odešli.

V trámu vězela zaseknutá sekera. Vedle ní zabodnutý nůž, trochu narezlý. O kus dál na stěně visí luk a toulec s několika šípy. I ty zbraně beztak zanechali pro něho. Avšak on si je vzít nesmí. Složil přece slib. Svoji první zbraň musí ukořistit v boji.

Vůdce Rivakis se sice nakonec projevil velmi podivně. Avšak on, Tekas, je synem ctihodného a to je rozhodující. A co je lepší, než zemřít se ctí? Ale vždyť ani není tak osamělý, jak by se mohlo kdekomu zdát. Stále cítí přítomnost své rodiny. Otce, matky, bratrů, strýců, tet a dalších blízkých z rodného klanu. Těch, kteří zrovna žijí. I těch, kteří už nejsou naživu. Dokonce i těch, kteří se teprve v klanu narodí. A také je s ním i moudrý kmet, Mendhis Deruchis, třebaže už od něho nic nemá na svoji ochranu. Nic mu nezůstalo. A ještě je zde nebe, země i podzemí se svými bohy a duchy. A ještě je s ním ta ohnivá bytost, která ho vyzývala z rozpáleného žároviště, aby se nebál a prošel bosýma nohama.

Takže opravdu není sám. A pokud někde cestou potká krásnou vílu? Co mu bude scházet? On ji jednou opravdu potká! Cítí to.

A vojkové? Asi by se nedivil, pokud se jejich nejslavnější výprava odbyla někde u řek a jezer, kde si tak akorát nasbírali plné vaky želv a škeblí. Na víc nemají.

Vybral si několik dek, poskládal, stočil je a přivázal na krosnu. Tu si dal na záda. Ještě si vybral jednu z holí, opřených o zeď chaty. Samotná hůl přece není zbraň. I když se jí může stát. Ale není.

Ještě se ohlédl na opuštěnou lesní osadu vojků. Na chaty a ohniště. Ještě nedávno tam bylo živo. A jak!

Najednou se docela zalekl toho, že odchází. Právě z místa, které je pod ochranou dávných předků. Ti nad ním ochrannou ruku jinde držet nebudou. A co když nablízku někdo číhá? Co když se na něho chystají?

Pro jistotu hned nezamířil k východu, nýbrž poledním směrem. Nechtěl do blízkosti osady, do které ho Rivakis poslal ukrást posvátnou sekeru. S tou osadou mají přece něco společného ti dva, kteří po něm šli u toho podivného přepadu kupců. Chtěli ho dostat, avšak Matvalis se svými přítelkyněmi dostali je. Moc nezbývalo. Kdyby běžel jinam... Ale raději na to nemyslet.

Potkával pěší pocestné i jezdce, několik vozíků, tažených rychlými koňmi i naložené těžké vozy se zapraženými voly. Všichni tihle lidé se tvářili nesmírně cize. Ale on ani nic jiného nečekal. S každým se pozdravil jen kývnutím hlavy. Nezeptali se ho, kam kráčí. Akorát si ho prohlíželi. Tak, jak je běžné hledět na neznámé, u nichž není zřejmé, co se od nich dá očekávat.

Když ho zrovna míjel jeden z rychlých vozíků se třemi muži na korbě, vozataj najednou zatáhl opratě a zastavil. Z vozíku seskočil mladík, kterého poznal s ohromnou radostí: „Matvalisi, rád tě vidím!“

„Já tebe taky, Tekasi!“

Objali se velmi přátelsky.

„Vidím, že jsi konečně dostal rozum a jdeš domů,“ rozzářil se Matvalis.

„Jdu do Molbery,“ pronesl Tekas tiše.

„Do Molbery a sám?“ užasl Matvalis. „Kde máš ostatní?“

Tekas vyličil, jak po rozkazu Velkého Megha nakonec v osadě úplně osaměl.

Oba starší muži na voze naslouchali pozorně a ten na pohled významnější, šatem i širokým kloboukem, prohodil: „Chlapče, já ti rozumím, třebaže s tebou nesouhlasím.“

„Rozhodl jsem se,“ pokrčil Tekas rameny.

Muž potřásl hlavou: „Tvůj otec na tebe může být pyšný. Jaké je jeho jméno?“

Tekas vyslovil jméno svého otce s radostí a pýchou. Muž podotkl, že ho zná. Tekas ani nic jiného nečekal. Bylo by podivné, kdyby jeho otce neznal, zejména pokud sám náleží ke ctihodným. Pak muž posuňkem vyzval Matvalise, aby nastoupil na vůz.

A v tu chvíli Tekas zaslechl, jak Matvalis řekl otci: „On viděl Eremiše umřít, když bojoval s Velkým Meghem.“

Atreis se zahleděl na Tekase, ale nic neřekl. Ještě se za ním oba ohlíželi, zatímco se vozík s nimi vzdaloval a zvedal za sebou obláčky prachu.

Když potom Tekas potkal průvod, pro jistotu sešel z cesty a raději se díval z patřičné vzdálenosti. Několik ozbrojenců doprovázelo zástup spoutaných mužů a žen, už na pohled velmi pohublých a chabých. Žádný z nich neměl na ruce ani nikde jinde viditelné tetování. Jejich rozedrané a špinavé hadry odpudivě čpěly i na dálku. Aspoň se mu to tak jevilo. Lidé bez cti. Takoví si nezaslouží nic jiného, než pracovat pro ctihodné. Určitě je vedou na nějaké práce. Proč by se jimi jinak zabývali ozbrojenci?

Tekas ani neuznal za vhodné si ubožáky nějak zvlášť podrobně prohlížet. Co by na nich viděl? Jejich podvýživu, bídu a snad i přemíru pokory. Na něco podobného opravdu nemá náladu. On by tak dopadnout nikdy nemohl. Každý by viděl, že je potomkem ctihodného. A pokud by na první pohled neviděl a nepoznal, pak stačí promluvit si a potom každý určitě pochopí.

37.

- Krogala -

Táborem se ozývaly zpěvy žen a mužů, doprovázené pronikavou hudbou píšťal, údery bubínků a pohyby štěrchátek. Ženy tančily kolem ohňů. Muži nadšeně sledovali dráždivé pohyby jejich údů, břich a hlavně nader. A jen to, že se všichni zasvětili válce, bránilo, aby se po nich nesápali. Krogala jen vyhlížela ze stanu. Moc ráda by tančila mezi ženami, to ale nesmí. Všechno, co může, je právě to, co si občas dovolí. Když hladí svoji kobylku a do uší jí zpívá píseň nesmírně rytmickou a podmaňující. Širá step všude dokola a kobylka hop hop hop. Přitom ji ale nikdo nesmí slyšet. Je přece zasvěcená bohyni a tančit a zpívat může jenom na její oslavu. Hlavně když se setká se svými družkami, nejčastěji u svaté Alchavtly. Jenže tam jsou písně a tance úplně jiné. Jí by se líbily hlavně ty, které zpívají a tančí ženy mužům.

Pokud si všimla, písně se ozývají jenom mezi stany Skendů. Zatímco od stanů spojenců žádné. Snad jenom povzdechy a kňučení těžce raněných a nářky nad umírajícími. A sem tam jakési nesrozumitelné nadávky, kterým ona nerozumí a ani neví, komu jsou určeny. Snad Molbere a jejímu Velkému vůdci, ale ani v tom si kolikrát není úplně jistá. Kdo ví, co za těmi nadávkami je. V boji zatím umírali a utrpěli zranění jenom spojenci. Pán zástupů a stád zatím neuznal za vhodné, aby se na boji podílel jediný Skend. Zato spojenci se střídají houf po houfu a vždy, když se vracejí, přinášejí s sebou nové mrtvé a všelijak zraněné a zmrzačené. Také skoro den co den odjíždějí nějaké vozy s těly mrtvých. Odvážejí je do jejich osad a hradišť. Na to všichni dbají, aby mrtví nezůstávali v táboře, ani poblíž. A už vůbec bez náležité péče. Vždy je musí dopravit od živých co nejdál. Nikdo totiž neví, co od padlých v boji očekávat. Proto Velký vůdce trpí, aby i Molberští odnášeli své mrtvé co nejdál do kopců a hor a nenechávali je nikde nablízku, hlavně ne tam, kde je zastihl zmar.

Je velký rozdíl mezi Skendy a jejich spojenci. Moc velký rozdíl. Skendové jsou pořád veselí a obdivují své ženy, které se jim stále snaží zlepšovat

náladu, třeba i písněmi a tanci. Zato spojenci jsou nesmírně mrzutí, což neustále dávají najevo. Ale zrovna včera večer poté, co se vrátil ze stanu Velkého vůdce, otec prozradil matce, že zanedlouho dorazí spojenci, které nebude nutné do boje nutit a vyhrožovat jim. Ti budou bojovat s přesvědčením. Jejich vůdce už nejednou prokázal věrnost. I tehdy, když to nikdo nečekal. Ale přitom otec také vyjádřil pochyby, i když docela potichu, jestli ten muž náhodou není zrádcem svého lidu.

Písně a tance zněly podmanivě. Krogala by moc ráda zapomněla, kým ve skutečnosti je. Kdyby to šlo, vmísila by se mezi tančící ženy, poskakovala by jako ony a natrásala boky, zadek a ňadra a rozvlnila břicho do podmanivého rytmu. Jak by jí lahodily chtivé pohledy neukojených lidských hřebců! A když to nejde, pak alespoň zajde ke své kobylce a docela potichu jí zazpívá o širé stepi a skotačící kobylce. Hop hop hop.

Se zájmem pozorovala, když z tábora odjížděl průvod kupce Odujise. On sám se usmíval velmi sebejistě. Kovové přívěšky, nejvíc zlaté, i amulety a návazy na jeho kabátci zvonily jako postroje vyšňořených koní. Lidé z průvodu, většinou Skendové, někteří však v oděvech místních obyvatel. Možná, aby cestou nebudili zášť. Odujisovi muži poháněli zvířata, táhnoucí těžké vozy i lehké vozíky. Věděla, kam průvod zamíří, až obejde kopce a projde horami. Vždyť byla ve stanu Velkého vůdce, když kupec Odujis tvrdil, jak snadné bude postupovat na západ i na půlnoc. Ale zatím je zde ohromná překážka. Nesmírně rozlehlá Molbera s kamennými hradbami. Molbera znamená hradiště mocných bojovníků. Název je opravdu příznačný.

38.

- *Texas* -

Když se ráno probudil zahalený v dekách a vyhlédl z křoví, vrcholky hor se mu už nejevily vzdálené jako předtím. To proto, usoudil, že značný kus cesty se raději příkrádal podél širších cest i úzkých pěšin. Hlavně tam, kde přibývalo obdělávaných polí a pastvin s ovce a kozami. Vůbec nestál o to, aby ho vyslídili psi. A také moc dobře ví, jak kdekdo pohlíží na cizího člověka. Asi by mu málokdo věřil, že jde do Molbery bojovat proti Skendům. Jestli by vůbec bylo co vysvětlovat. Jestli by se ho vůbec někdo na něco ptal. Spíše by po něm stříleli z luků nebo praků, aby ho odehnali. V tom lepším případě. O tom horším raději nepřemýšlel. Jsou klany, které přepadávají osamělé pocestné, aby se zmocnili jejich hlav. Jiní zajatce obětují svým bohům a předkům. Povídá se, že na některých místech se lidé ztrácejí a nikdo nezná pravou příčinu. Zřejmě je vyměňují s kupci za něco, co se jim sejde. O něčem tak hrozném je lepší nepřemýšlet.

A třebaže si dával opravdu velký pozor, překvapilo ho jakési zapraskání hodně blízko. To se zleva zjevil temný stín a nějaká podélná věc se bleskurychle přiblížila k jeho hlavě. Stačil jen zvednout ruce, na něž dopadlo něco těžkého a stejně tak i na hlavu. Vyvrátil se na vyšlapanou pěšinu. Chtěl se vyvléct z řemenů krosny, ale kdosi na něho skočil a několikrát ho udeřil do tváře. Otupilo ho to ještě víc. Zůstal bezvládně ležet, upoutaný řemeny, na krosně s hlavou zakloněnou.

„Máme třetího,“ slyšel nad sebou smích.

Ozývaly se ještě další chlapské hlasy a jejich samolibé mlaskání.

„Dva kluci a jedna holka,“ pochvaloval si jeden z nich.

„Vezmi řemeny a svaž ho,“ dodal hodně hrubý hlas.

Svázat? Mě? zděsil se. Jsou to lupiči. Únosci lidí.

Mermomocí otevřel oči. Nad ním stáli tři chlapi, ten nejvyšší a nejmohutnější z nich se opíral o hrubou palici, kulatý kámen, v jehož

vyvrtném otvoru vězel dlouhý hrubý topor. Tou palicí ho zřejmě udeřil. Dvakrát.

To ne! umínil si Tekas. To určitě ne! Nikdy!

Vtom mu do očí proniklo světlo. Neočekávaně a prudce. Ze samotného nebe, když slunce vylezlo zpod temné clony a rozzářilo oblohu.

Cítil, jak se záplavou jasu do něho vchází síla. Zcela neobyčejná. Začíná chápat, kdo mu posílá svoji pomoc. Celý se naplňoval silou, jako když do koženého měchu nabírá vodu. To ho vyzývala zrovna ta bytost, která ho nedávno pobízela, aby přešel žároviště bosýma nohama. A teď..

Nemohl jinak. Zařval, jak nejvíc dokázal. To spíše něco zařvalo v něm. Něco, co nedokázal zadržet. Ani utlumit.

Těmi chlapy nad ním to škusblo. Každý z nich odskočil jiným směrem.

Hbitě se vzepjal a vztyčil se i s krosnou na zádech. Mohutný chlap před ním pozvedl hrubou palici nad hlavu.

To ho ještě více vzteklo a rozpálilo. Zdálo se mu, že roste a že už je dokonce větší a mohutnější, než obr před ním.

Chlap držel palici připravenou k ráně. Jen ji nechat dopadnout. To ale Tekas nesměl dopustit. Odhodlal se. Hbitě.

Dva prudké kroky. A skok. Hlavou dopředu. Jako když útočí býk.

Narazil na mohutnou hrud'. Oba se skáceli do křoví, které zaprašťelo pod tíhou.

Palice spadla do trávy. Tekas ji hbitě popadl. Ani se mu nezdála těžká.

Silně se rozmáchl a lebka ležícího chlapa zaprašťela. Zvuk Tekasovi připomněl, jak před několika dny drtil palicí rudu. Chlapovo tělo sebou několikrát zaškubalo a znehybnělo. Tekas se ohlédl po dalších dvou lupičích. Ti zděšeně ustupovali, až se dali na úprk. Ohlíželi se, padali a hbitě vstávali a utíkali. Zjevně se ho báli. Ani netušil, že by někdy mohl budít až takovou hrůzu. Ale co, hlavně že ho nedostali. A také se sejdou věci, které po nich zůstaly ležet na zemi. Nože, sekery a řemeny.

Měl pocit, že ho odněkud zprava sleduje trojice postav v temných pláštích s kápěmi. Ohlédl se. Nikoho neviděl. Opravdu tam nikdo nestál. Jen pocit. Nic víc.

Zaslechl tlumené hlasy. Lumpové přece mluvili ještě o někom, koho přepadli a spoutali.

Rozhrnul křoví. Uviděl dva připoutané ke stromům. Dívka a mladík. V ústech zaražené roubíky ze stočených špinavých hadříků. Ti dva se nejevili

jako ctihodní, ale ani jako vyvrhelové. Žádná podvýživa, ani ochablost. Normálně urostlí mladí lidé. Ona pohledná. Okatá rusovláska. On, docela obyčejný mladík, jakých viděl několik v osadě vojků.

Rozřezal jim pouta, napřed dívce, pak i mladíkovi. Viděl na nich strach, nejspíš něco zahlédli z toho, co se odehrálo na pěšině, anebo jen slyšeli a domýšleli se.

„Jste volní,“ řekl jim. „Ale měli bychom někam utéct, nebo se ukrýt, jestli se budou chtít pomstít za toho zabitého.“

Oba záchránění horlivě přikyvovali. Hodně se jim ulevilo, když poznali, že jim od něho nic nehrozí. Posbírali z trávy a mechu své poházené věci. Dívka si uvázala prak kolem pasu, mladík si za pás zastrčil sekeru a na záda si dal proutěnou krosnu. Tekas sebral odhozené zbraně uprchlých, ale nejvíce si cenil hrubé palice. Najednou se mu zdála příliš těžká, až ho to překvapilo. Před chvílí s ní mával, jako by nevážila vůbec nic. Ale vzal si ji. Byla to přece jeho první ukořistěná zbraň. Přesně podle slibu, který dal v osadě vojků vůdci Rivakisovi.

Dívka a mladík se v krajině vyznali. Řekli mu, ať je následuje. Na místě zůstal jen mrtvý lupič. Ležel v polámaném křoví s rozraženou a zakrvácenou hlavou, vypoulenýma očima a rozevřenou hubou, že se zdálo, jako by k nebi vyřvával, jak s ním nečekaně naložil jeho osud.

A Tekas? Divil se nejenom tomu, co se právě stalo. Vůbec nechápal, odkud se v něm vzala ta síla. Ta neobvyklá síla. I ta zuřivost. Neuvěřitelné! Hotový zázrak. A přitom na svůj talisman ani nepomyslel.

Co se to vlastně stalo? On to neví. Opravdu ne. To nezpůsobil Jasný Godsulmis Baldeias. Síla přišla odjinud. On ale možná přece jenom ví odkud.

39.

- *Tekas* -

Ukryli se daleko od toho místa. Ale jenom aby se dohodli, co dál.

„Moje jméno je Dukana,“ dotkla se dívka jeho ruky, zatímco se všichni tři ohlíželi, kryti dokola křovinami. „A to je můj bratr Burkis.“

A protože Tekas zatím nehodlal odpovědět, pospíšila si s omluvou: „Rozumím. Jsi narozený váženému otci a je ti zcela proti mysli, aby s tebou mluvila kdejaká holka, jako se sobě rovným. Víš, můj bratr toho moc nenamluví a nejrady by stále mlčel. Zato já bych mluvila pořád.“

No dobrá, pomyslel si. Chtěl se představit, avšak užvaněná dívka jako by ho ani nechtěla pustit ke slovu.

„Narodili jsme se v ten samý den, zrovna o svátcích jara. Náš otec nikdy nepatřil k významným mužům, ale byl odjakživa čestný. Pokud jsme byli malí, vždycky jsme měli co jíst a matka nemusela odcházet nikam daleko, ani sloužit sousedům.“

„Jsem Tekas, syn Atreise Erchise, muže velmi významného a opravdu čestného,“ pospíšil si. Co kdyby ho zase nepustila ke slovu. A ještě zdůraznil: „Můj otec zasedá po boku Velkého Megha, Lemote Alkonise!“

Zamrzelo ho, že dosud nemá tetování. Ani svůj osobní vzorek. To by pak nemusel nic vysvětlovat. Každý by hned uviděl, s kým se to setkal. Dívka s hochem na něho hleděli s rozpaky. Na jedné straně na nich pozoroval vděčnost za svoji záchranu, na straně druhé si ale nebyli jisti, kdo ve skutečnosti je.

„A kam máš namířeno, Tekasi?“ přerušila Dukana trochu rozpačité mlčení.

„Do Molbery.“

Do Molbery? podivili se dívka s hochem.

Dodala: „Víš ty vůbec, co se v Molbeře děje?“

„Vím, že tam potřebují pomoc proti Skendům. Právě proto tam jdu.“

A úplně sám? nevycházel z údivu oba sourozenci.

Tekas velmi stručně vylíčil, jak vůdce vojků na něm vymohl slib, že svoji zbraň si ukořistí v boji. Holýma rukama, což právě udělal. Pověděl také, že další slib dal dhurgisovi Velkého Megha, který ho vyzval, aby se vydal do Molbery. Pravda, byla to souhra okolností a každý si o tom může myslet své. Ale především on je synem významného muže a pochází z dobrého klanu. Raději zemře, než by žil v hanbě. On svého otce ani svůj klan neponíží. V žádném případě.

Když takto promluvil, bylo už konečně na obou sourozencích znát, že uvěřili, koho mají před sebou. A opět promluvila Dukana: „Tekasi, ale do Molbery teď nemůžeš. Tady budou hledat toho, kdo zabil jejich rodáka. Znají celou krajinu, jsou tu doma. My ale tady také nejsme cizí. Ty jsi pomohl nám, my pomůžeme tobě.”

„Ale já musím do Molbery, schovávat se nehodlám.”

„Daleko bys nedošel,” zahleděla se na něho prosebně a její bratr horlivě přikývl. „Už nás určitě začali hledat. Tebe, stejně jako nás dva. Ale my víme, kde nás nenajdou. Pojď s námi, Tekasi. Uvidíš, že čest tvého otce ani klanu tím neutrpí.”

Přece jenom zaváhal. Dukana se napřímila: „Neváhej, Tekasi. Pokud chceš dojít do Molbery, pojď s námi. Jestli ovšem toužíš, aby tě mstitelé zabitého lupiče zaživa řezali kus po kuse, tak jdi, kam se ti zachce. Je jich na tebe příliš mnoho.”

Dost ho překvapilo, že ti dva ho nehodlali vést nikam daleko. Jenom ukázali na vrch poněkud vyšší, než ty okolní, které spíše působily dojmem zvláště krajiny. A zatímco ty ostatní, o poznání nižší, obrůstaly spíše křoviny a štíhlé habry, mladé břízy a olše, ten nejvyšší se doslova honosil úctyhodně rozložitými duby, buky, javory a lípami.

Postupovali obezřetně. Vždy se jeden plížil vpředu, pak se ukryl a rozhlédl, zda něco nehrozí. Tekas si obzvlášť prohlížel Dukanu. Docela se mu zamlouvala. Ani trochu mu nepřipomínala Vekveru. Vlastně mu nepřipomínala žádnou dívku, kterou kdy znal, nebo kdekoliv zahlédl. Poznal, že je úplně jiná. Hodně zvláštní. Napadlo ho, že kdyby Dukana žila někde poblíž, v sousedním klanu, v některém dvorci nebo osadě, kam by mohl kdykoliv zaběhnout, asi by hodně uvažoval, zda si vybrat Vekveru nebo Dukanu.

Sotva se vydali do svahu, všiml si znamení, které ho až zamrazilo. Kůstka z lidského prstu, visící na niti z větve starého dubu. Komíhala se v mírném vánku.

Svatý vrch! uvědomil si.

Přiskočil mezi oba sourozence, skrčené mezi křovím: „Kam mě vedete? Co tady je?“

„Strach mít nemusíš,“ ohlížela se Dukana dokola. „Svatý háj naší staré tety Bokerty.“

Bokerta... to znamená čarodějnice... O čarodějnici Bokertě už slyšel. Dobré i špatné. On se zatím čarodějnicím vyhýbal. Vždy mu to radil moudrý Mendhis Deruchis. A nikdy ho ani nenapadlo, že by snad někdy hledal úkryt zrovna u takové osoby.

Zaváhal, jestli má jít. Zůstal pozadu, zatímco ti dva si hbitě našli úkryt mezi dalším křovím. Po chvílce se Dukana k němu vrátila.

„Tekasi, tetičky Bokerty se bát nemusíš. Tady budeme všichni v bezpečí. To ti říkám, jakože je nebe nad námi a tyto stromy, keře a tráva rostou z hlíny, po které šlapeme.“

Váhal už jenom pár okamžiků. Vlastně ani neměl moc na vybranou.

Plížili se dál, až dokud na něho Dukana nemávla, aby si lehl do vysoké trávy v hustém křoví.

„Tekasi, přijdu si pro tebe.“

Přijdu si pro tebe? Uvažoval, co to vůbec řekla. Co si to vůbec dovolila? Jako by si ho přivlastnila. On jí přece nepatří. To spíš oba by měli svým způsobem patřit jemu. Zachránil jim svobodu, možná i životy. A ona si dovolila říct: přijdu si pro tebe. Dovolila si hodně. Nejspíš si myslí, že oba pro něho zrovna dělají víc, než on udělal pro ně. To se teprve pozná!

Rejstřík jmen a názvů

Jména a názvy byly pro potřebu příběhu převzaté a volně upravené z indoevropštiny, což alespoň hodně vzdáleně může připomínat řeč dávného obyvatelstva střední Evropy.

Albecha – (bílá jahoda) – Krogalina matka, žena významného vůdce skendského klanu, pochází z krajiny u Býčí skály

Alchavtla – (bílá kobyla běží stepí) – velekněžka skendské Velké bohyně Machkaby

Atreis – (otec oráčů) – čestný název velmožů, kteří stojí v čele svých klanů

Atreis Erchis – (půdu rozrývající) – Tekasův otec, velmož

Avdnoka – (uzda noci, pouta noci) – noční ženský zjev stepních nomádů

Bebela – (silná včela) – Matvalisova kamarádka z osady vojků

Bokerta – (čarující bába) – vědma, teta Dukany a Burkise

Burkis – (funící ježek) – Dukanin bratr

Dhedakma – (kamery předků) – doly na pazourek v Krumlovském lese, posvátné místo předků

Dheilana – (dítě stepi) – bojovnice, Krogalina družka

dhurgisové – (druhé ve zbrani) – bojovníci Velkého Megha

Dukana – (dcera kuny) – sestra Burkise a neteř báby Bokerty

Eremiš – (jarní spěch) – bojovník (dhurgis) Velkého Megha

Ferchava – (přepadávající v noci) – noční ženský zjev stepních nomádů

Gludis – (hlubiny otevírající) – hlavní kovář, dohlízející i na těžbu a zpracování rudy v Moravském krasu

Godsulmis Baldeias – (zářící slunce, mocný bůh) – sluneční bůh apolónského typu

Chonši Konugu Sikela – (nejvyšší, vůdce, zrozený pro boj) – titul a jméno dvou postav z 1. dílu:

1. nejvyšší vůdce skendských klanů, nomádů z maďarských stepí, zahynul při návratu z válečné výpravy

2. jeho nástupce, který přijal stejný titul i stejné jméno Velkého vůdce Skendů

Chubis – (bosý zápasník) – nejuvěrnější bojovník Velkého Megha

Karmegh – (zázračný krahujec) – starší Krogalin bratr, bojovník

Keslina – (česání lnu) – dcera velmože, Matvalisova kamarádka z osady vojků

Kepakis – (muž s čepicí) velmož, bratr Lemoty Gedurchy

Konugu Arvis – (vůdce, důvěřující orlu) – Krogalin otec, významný vůdce skendského klanu

Krogala – (krahující hlas) – druhá hlavní postava příběhu, zasvěcená bojovnice, dcera Konugu Arvise

Lemote Alkonis – (z hradeb, bílý kuň) – titul a jméno dvou postav z 1. dílu:

1. Velký Megh, neúspěšně bojující proti armádě nájezdníků

2. jeho nástupce po 18 letech, který přijal stejné jméno i titul Velkého Megha

Lemota Gedurcha – (z hradeb, mocná bojovnice) – žena Velkého Megha, Lemote Alkonise, padlého v bitvě proti Skendům, později matka mladého Velkého Megha, Lemote Alkonise

Machkaba – (kobyli moc) – Velká bohyně, uctívaná kočovnými pastevcí z maďarských stepí

Matvalis – (lovecká palice) – syn velmože, mladý lupič z osady vojků, přátelí se s Keslinou a Bebelou

Megh – (mocný) – titul nejmocnějšího z Atreisů v krajině kolem Býčí skály (Velký Megh)

Megh Pote Meitis – (mocný pán opevnění) – Velký vůdce z Molbery (z Molpíru)

Mendhisové – (moudří) – předchůdci druidů

Mendhis Deruchis – (moudrý, řeč předků) – mudrc, který pečuje o Tekase od narození

Mendhis Menslach – (moudrý, vzývající měsíc) – nejvyšší z Mendhisů (moudrých), strýc Velkého Megha a bratr Lemoty Gedurchy, matky Velkého Megha

Molbera – (hradiště bojovníků) – hradiště Molpír na jz. Slovensku

Odujis – (hbitý jazyk) – skendský kupec, pořádající výzvědné cesty a vyzývá Skendy k loupeživým výpravám

Okris – (brázdící vodu) – Krogalin strýc, Rafis je jeho otrokem

Ormagh – (zázračný orel) – starší Krogalin nevlastní bratr, bojovník

Pustakmis – (kamenná pěst) – legendární stopař a zápasník

Rafis – (vzpurňý červ) – skendský otrok, pochází z krajiny od Býčí skály, je Okrisovým otrokem

Rivakis – (člověk od řeky) – syn velmože, vůdce mladých lupičů, vojku, oddaný Velkému Meghovi

Selis Godchalis – (věstec, hadí hlas) – svatý muž od Býčí skály, prorok

Scholtové – skythský kmen, zaměřující své výboje na území střední Evropy

Skendové – (jízdni lučištníci) – název národa kočovných pastevců z maďarských stepí

Tekas (zaječí úprk) – hlavní postava příběhu, pochází z rodiny velmože

Tekerma Gerkeringa – (ochránkyně tkaní, obětující v kruhu) – velekněžka ženských kultů ze svatého vrchu žen

Uladha – (stepní vláha) – bojovnice, Krogalina družka

Vekvera – (veselá veverka) – Tekasova přítelkyně, za kterou tajně chodí

Velký Megh – (velký mocný) – titul vůdce Atreisů

vojkové – (vlčí srst) – mladí lupiči (obdoba keltské fiany)

O knize

Jan Padych: Prastará tajemství 1. díl – Syn významného

Střední Evropa v 6. století př. n. l. Velmožská vrstva bohatne a ostatní obyvatelstvo chudne. Na hradištích a dvorcích se střídají kupecké karavany, putující po tzv. Jantarové stezce. Kupci přivážejí všelijaké luxusní zboží a odvádějí si zástupy budoucích otroků. Pořádají se nákladné hostiny, hrdinské zpěvy o předcích, velkolepé velmožské pohřby. A tehdy ze stepí od Dunaje i od Černého moře přicházejí loupeživé oddíly i armády velmi bojeschopných jezdců, kočovných pastevců, které zlákala vidina poměrně snadné kořisti. Místní klany a kmeny, ovládané elitními vrstvami bojovníků, a navíc často ještě vnitřně i z vnějšku znesvářené, nemají schopnost patřičně vzdorovat početným a skvěle organizovaným nájezdům. Když navíc ziskuchtiví velmoži se nezřídka přidávají i k drancujícím nepříteli. A tehdy vezmou věc do rukou moudří svatí muži, kteří si velmi dobře uvědomují příčiny. Připomínají si prastaré bohy, jejichž rituály jsou nesmírně kruté. Avšak účel v jejich očích tyto prostředky posvěcuje. Svá velká tajemství mají i svaté ženy. Také ony dokáží hodně překvapit a zasáhnout do osudů živých i mrtvých.

Hlavní hrdinové románu, okolnostmi vtažení do her mocných, musejí nezřídka podstoupit krutý boj o život a svobodu. Také o svoji čest a hrdost. V příběhu není nouze o hrdinské činy, ani o zradu. Vedle zarytého nepřátelství v něm nalezneme také přátelství na život a na smrt. Rozhodně i lásku, velmi silnou a plnou rozporů. Lásku s poněkud jiným završením, než bývá obvyklé.

Některá místa, kde se odehrává děj tohoto šestidílného příběhu čtyř hlavních postav, velmi připomínají některé významné pravěké lokality z doby halštatské i historické události s nimi spojené (např. Molpír na Slovensku, Býčí skála a Krumlovský les na Moravě, Biskupin v Polsku).

O autorovi

Jan Padych je autorem příběhů z nejstaršího dávnověku i ze současnosti.

Narodil se 8.3.1954 v lázeňském městě Jeseník. Mládí prožil v Havířově, od r. 1989 žije a pracuje v Ostravě. Po absolvování střední ekonomické školy pracoval v obchodních organizacích v kontrolních a řídicích funkcích na krajské i podnikové úrovni. V porevolučních letech působil převážně v pojišťovnictví, v letech 1994-1995 také jako jazykový redaktor v knižním nakladatelství Optys v Opavě. Od r. 2006 pracuje v bezpečnostních agenturách.

Publikovat začal v dospělém věku ojedinělými povídkami a fejetony (hlavně v Čs. rozhlasu). V roce 1988 vyhrál celostátní soutěž GENERACE 88 v oboru próza. Od r. 2001 členem Obce spisovatelů.

V prvních porevolučních letech (1991 – 1992) psal velkoplošné články (eseje) do Ostravského večerníku. Zprvu pod pseudonymem Samuel Dan články („Současný démonismus“, „Padlý anděl Satan“, „Vděk starých bohů“), v nichž uplatnil své znalosti jak z prostředí křesťanských denominací, tak rovněž z okulní literatury. Později (1992 – 1993) vydával články již pod svým jménem a jejich obsah zaměřil především na pravěkou archeologii („Svědectví Býčí skály“, „O bronzových pokladech“, „Mystéria pravěkých nádob“). Následovaly knižní publikace (viz dále).

V roce 2004 společně se synem Danielelem založili nakladatelství (nakl. Daniel Padych), kde vydal román „Bouře ve sklenici piva – pojišťovácký román“. Kniha byla vybrána Českou televizí jako námět k natočení celovečerního filmu „Každý den karneval“ (2005) s Pavlem Zedníčkem v hlavní roli, dále s Jitkou Asterovou, Michalem Dlouhým a dalšími populárními herci. (Scénář k filmu zpracovali Martin Fahrner, Michal Josef Przebinda a Aleš Jurda). Další kniha v tomto rodinném nakladatelství vyšla v r. 2013 elektronicky (na www.padychbooks.com) pod názvem „Pravěké ženy a jejich velké tajemství“.

Jan Padych od mládí tíhnul k nejstarším dějinám a reáliím nejstarších kultur. Velmi se zajímal o starověké dějiny, také o pravěk střední Evropy. Odtud jeho zájem o nejstarší dějiny náboženství, včetně dějin magie a pověr. Vztah k pradávne historii vedl Jana Padycha k samostudiu. Svě vědomosti doplňoval i dlouholetými diskusemi a korespondencí s odborníky. Jedním z nejvýznamnějších byl Profesor Rudolf Mertlík, klasický filolog, spisovatel, básník a překladatel, jeden ze zakladatelů Antické knihovny, se kterým se setkával v letech 1972 – 1985 (antická literatura, dějiny, reálie). Mnoho poznatků získal rovněž od PhDr. Jiřího Pavelčíka, CSc, archeologa a etnografa (1993 – 2009). Také od Mgr. Martina Golce, Ph.D., archeologa a speleologa (2004 – 2008 a v r. 2016).

Knižní publikace

Sibyla a démonismus (1991, vydalo nakl. Petit družstva Sampex Ostrava)

Fotbalový generál (1995, vydalo nakl. Optys v Opavě)

Krysa v hlavě (1996, vydalo nakl. Sena v Ostravě)

Z pravěkých ság – Nesmrtelný (2000, vydalo nakl. Alpress ve Frýdku Místku)

Bouře ve sklenici piva – pojišťovací román (2004, vydalo nakl. Daniel Padych v Ostravě)

Čas vlků (2007, vydalo nakl. Alfa Publishing v Praze)

Pravěké ženy a jejich velké tajemství (2013, vydalo nakl. Daniel Padych v Ostravě)

Filmový námět

Námět celovečerního filmu „Každý den karneval“, natočila Česká televize v r. 2005 podle knihy Jana Padycha: „Bouře ve sklenici piva – pojišťovací román“.

JAN PADYCH

Prastará tajemství

Syn významného

1. díl

Grafika Daniel Padych
Odpovědný redaktor Daniel Padych
Vydalo Nakladatelství DANIEL,
V. Vlasákové 934/1, Ostrava
roku 2016 jako svou 1. publikaci

ISBN 978-80-88205-06-7

www.padychbooks.com